

"ALLAN KATINDA DİN İSLÂM'DIR." (ÂL-İ İMRAN: 19)

Bir tek Âyet-i kerime'yi dahi inkâr eden kâfirdir.

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez..."

Hakikat

Aylık İslâm Dergisi

4,50 TL Yıl: 28 Sayı: 336 EYLÜL - 2021

"Hiçbir Memleket Hariç Olmamak Üzere, Biz Onu Kıyamet Gününden Önce ya Helâk Ederiz veya Onu Şiddetli Bir Azapla Cezalandırırız. Bu, Kitapta (Levh-i Mahfuz'da) Yazılıdır." (İsra: 58)
O'na Gönül Bağlamak Lâzım, Çok Korkmak Lâzım, Hazret-i Allah'a Çok Sarılmak, Çok Sığınmak Lâzım.

"Ey İman Edenler! Allah'tan Nasıl Korkmak Lâzımsa Öylece Korkun." (Âl-i İmrân: 102)

O'na Kavuşmak İçin O'na Yönelmeli, O'na Dönmeli, O'na İbadet Etmeliyiz.

"Sakin Siz Müslüman Olmaktan Başka Bir Sıfatla Can Vermeyin." (Âl-i İmrân: 102)

**"Allah Sonumuzu Hayırlı Etsin.
Önümüzde Karanlık Günler Var."
(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)**

www.hakikat.com.tr

336.SAYI, Eylül 2021

Başyazı ve Makaleler

Başyazı

İsmail Yavuz

Başyazıyı Oku

“Size Ne Oluyor ki Allah’a Büyüklüğü Yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 13)

**“Başınıza Gelen Herhangi Bir Musibet, Kendi Ellerinizle İşledikleriniz Yüzündendir. O Yine de Çoğunu Affeder.”
(Şûrâ: 30)**

“Kim Allah’tan Korkarsa, Allah Ona Bir Çıkış Yolu İhsan Eder, Sıkıntıdan Kurtarır.”
(Talâk: 2)

“Hiç Değilse, Kendilerine Bu Şekilde Azabımız Geldiği Zaman Yalvarıp Yakarmalı Değil miydiler? Fakat Kalpleri İyice Katılaştı, Şeytan da Yaptıklarını Onlara Câzip Gösterdi.”
(En’âm: 43)

“Hiçbir Memleket Hariç Olmamak Üzere, Biz Onu Kıyamet Gününden Önce ya Helâk Ederiz veya Onu Şiddetli Bir Azapla Cezalandırırız. Bu, Kitapta (Levh-i Mahfuz’da) Yazılıdır.”
(İsrâ: 58)

**“Allah Tedbir Almakta Aciz Davranmayı Kınar. Sen Tedbirli Ol! Buna Rağmen Bir İşe Gücün Yetmezse;
‘Hasbiyallahü ve Ni’mel Vekil’ De.”
(Hadis-i Şerif)**

**“SİZE NE OLUYOR Kİ ALLAH’A
BÜYÜKLÜĞÜ YAKIŞTIRAMIYORSUNUZ?”
(NUH: 13)**

“Bütün bu neşriyat ateşe düşülmemesi için davettir. İçimizden kopup gelen haykırmadır!

Ey insanlar! Ey Müslümanlar!

Nereye gidiyorsunuz? Neresi için çalışıyorsunuz?”

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuruma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

“Biz Cenâb-ı Hakk’ın lütfuyla ayakta duruyoruz. İç düşman, dış düşman. Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor, koruyor. Ne zamana kadar O bilir. Yalnız bu isyanımız cezasız kalmaz.”

“Bundan sonra önümüzde çok şiddetli dalgalar var.”

“O ise o kadar isyanımıza rağmen, yine de merhametiyle bizi lütuf nimetleri ile merzuk ediyor. O ancak ve ancak Hazret-i Allah’a ait bir ihsandır. Biz hep isyandayız, O hep ihsandadır.”

(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Geçtiğimiz ay Türkiye daha önce görülmemiş büyüklükte yangın ve sel afetleri ile sarsıldı. Büyük zararlar meydana geldi, ormanlarımız kül oldu. Onlarca vatandaşımız hayatını kaybetti.

Vefat eden insanlarımıza Cenâb-ı Hakk’tan rahmet, geride bıraktıkları yakınlarına baş sağlığı, hasta ve yaralılarımıza acil şifalar dileriz.

Bu gibi afetler, savaşlar, karışıklıklar sadece Türkiye’de değil dünyanın her yerinde günagün artarak devam ediyor. Sel, yangın, deprem, fırtına, kasırga, tsunami, kuraklık, açlık, harpler, salgın hastalıklar, karışıklıklar her türlü afet ipi kopmuş tesbih tanelerinin birbiri ardınca dökülmesi gibi, peşi sıra cereyan ediyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Kıyamet alâmetleri bir tek ipe dizilmiş boncuklar gibidir. İp kopmuştur. Bunlar birbirini takip edeceklerdir.” (Câmiu’s-sağîr: 3030)

Afatlar, yangınlar almış başını gidiyor ve fakat aynı zamanda gönüllerde de büyük bir yangın var. İmanlar yanıyor. Afatın büyüğü orada yaşanıyor.

Her türlü ahlaksızlık, sapkınlık aleni işleniyor, aileler yıkılıyor, kadınlar öldürülüyor. Çocuklarımız, insanlar büyük tehlike altında, türlü yerlere savruluyor. İmansızlık, dinsizlik, deistlik moda oldu.

İnsanlar şuursuzca dünyaya dalmış gidiyor, gözü hiçbir şey görmüyor. Para kazanma hırsı, kripto para veya başka şekilde kısa yoldan köşeyi dönme arzusu ile nice paralar gidiyor, evler, arabalar kaptırılıyor, ocaklar sönüyor.

Allah korkusunun kalplerden kalktığı, adalet, liyâkatin kaybolduğu, hak, hukuk umdelerinin yok olduğu, emanet, vicdan duygularının köreldiği bir devirde yaşıyoruz.

İlâhî emirler arkaya atılıyor ve hükümsüz sayılıyor. Bilinmiyor, dinlenmiyor.

Hak ve hakikat arayışı kaybolmuş, iyiye iyi, kötüye kötü diyen neredeyse yok. Kimse doğruyu teslim etmiyor, nefisler insanları işgal etmiş, **“Onlar durmadan yalana kulak verirler.”** (Mâide: 41) Âyet-i kerime’inde buyurulduğu gibi insanlar yalanı ister ve arzu eder hale gelmiş.

Harpler, iç savaşlar ortalığı sarmış, İslâm dünyası paramparça olmuş. Müslümanlar kitleler halinde vatanını terk ediyor, sığınacak ülke arıyor. Milyonlarcası Türkiye’de, milyonlarcası da kapıda. Gerçekten içler acısı bir durum yaşanıyor.

Gerek Âyet-i kerime’lerde gerek Hadis-i şerif’lerde isyan ve tuğyanın artması azap ve afatların sebebi olarak beyan edilmiştir.

Nitekim Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Başınıza gelen her hangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. O yine de çoğunu affeder.” (Şûrâ: 30)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri bu seyyiat zamanından haber vermişler, şöyle buyurmuşlardı:

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuruma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

Binaenaleyh bu yaşanan afatlar boşuna değil. Zira bu kadar isyan, bu kadar sapkınlık var, Allah-u Teâlâ yine de bize merhamet ediyor, birçok kabahatimizi affediyor. Allah’ım bize acısın!

Biz hep geçmişini düşünüyoruz, ama önümüzde Hazret-i Allah’ın hangi tesbih tanesini düşüreceğini bilmiyoruz. Onun için biz aslında yaşadığımız yakın ve uzak geçmişten örnekle önümüzde olabilecek şeylere bir uyarı yapıyoruz. Bizim vazifemiz bu. Ve bunu yapmamız lâzım. Halk hiçbir şeyin farkında değil. Her ne kadar tekrar gibi görünse de

Kuran-ı kerim'de de Cenâb-ı Hakk'ın defalarca uyardığı ikaz ettiği konular var. Hepimizin hatırlatmaya, ikaza, nasihata ihtiyacı var.

Dergimizde sık sık içinde bulunduğumuz ahir zamanı, yaşanan afatları hatırlatıyor, işlenen seyyiatları ortaya seriyor, "Bu isyan cezasız kalmaz" diye ikaz ediyoruz. Allah ve Resul'ünün insanları hakka, hakikate, hidayet ve selâmete dâvet eden beyanlarını tekrar tekrar tebliğ ediyoruz.

Nitekim Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde şöyle buyurmaktadır:

"Rabbânîlerin (Rabb'e kul olanların) ve Ahbar (bilginler)in onları günah söz söylemekten ve haram yemekten men etmeleri gerekmez miydi?" (Maide: 63)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Cemiyette günah işleyenlerin çirkinlikleri apaçık, buna karşılık ikaz edebilecekler (âlimler) suskun ve seyirci kalırlarsa, Allah -celle celalühu- tümüne birden azabını indirir." (Ahmed bin Hanbel)

Binaenaleyh her türlü çirkinliğin apaçık işlendiği bu zamanda bu ikaz, bu hatırlatmalar yapılmamış olsa çok daha büyük afatların yaşanmasından ve bu afatların hepimize birden dokunmasından korkulur.

Boynumuzu bükerek Allah-u Teâlâ'ya çok yalvarmamız lâzım. **"Allah'im bize merhamet et! Bize acı, bizi affet"** diye sığınmamız lâzım.

"De ki: Ey Rabb'im!Bağışla, merhamet et, sen merhamet edenlerin en hayırlısıdır." (Müminun: 118)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri bu ikaz ve irşadı yaptıkları gibi hem de vatanımızın ve devletimizin selameti için dua ederlerdi.

Allah-u Teâlâ sevgililerinin duâları hürmetine, onların yüzü suyu hürmetine bizi ayakta tutuyor. Dünyayı bunlarla tutuyor.

Bize düşen de bu tebliğ ve ikaza devam etmek, gücümüzün yettiğince Allah-u Teâlâ'ya sığınmak ve yönelmektir.

Görüyorsunuz Hadis-i şerif'te buyurulduğu gibi **"Cemiyette günah işleyenlerin çirkinlikleri apaçık"** işleniyor, Allah-u Teâlâ'nın men ettiği her türlü haram alenen işleniyor. Hatta öyle bir durumdayız ki, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü hatırlatanlara karşı büyük bir güruh koro halinde hücum ediyor ve hak ve hakikatin sesini kısmaya çalışıyor.

Eskiden insanlar sapkınlıkların gizlice yapardı, şimdi alenî yapıyor; alenî yapmakla yetinmiyor reklamını yapıyor; bununla da yetinilmiyor "Bunlar sapkınlıktır" diyenler adetâ linç ediliyor; daha da ötesi sapkınlıklar normal kabul ediliyor.

Gerçekten çok kötü bir devirdeyiz.

Resulullah Aleyhisselâm'ın haber verdiği ahir-son zamanda, seyyiat zamanında yaşıyoruz.

Bu yaşanan hali Resulullah Aleyhisselâm 1400 yıl önce bize olduğu gibi haber vermiştir. Şöyle ki;

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir gün:

“Gençlerinizin fıska düştüğü, kadınlarınızın azdığı zaman haliniz ne olur?” buyurdu.

(Yanıdakiler hayretle):

“Yâ Resulellah! Yani böyle bir hâl mi gelecek?” dediler.

“Evet, hatta daha beteri!” buyurdu ve devam etti:

“Emr-i bil-ma’rufu (dinde yapılması gerekeni emretmek) bulunmadığınız, nehy-i anil-münker (dinde yapılmaması gerekeni nehyetmek) yapmadığınız vakit haliniz ne olur?” diye sordu.

(Yanıdakiler hayretle):

“Yani bu olacak mı?” dediler.

“Evet, hatta daha da beteri!” buyurdular ve sormaya devam ettiler:

“Münkeri emredip, ma’rufu yasakladığınız zaman haliniz ne olur?”

(Yanında bulunanlar iyice hayrete düşerek):

“Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?” dediler.

“Evet, hatta daha da beteri!” buyurdular ve devam ettiler:

“Ma’rufu münker, münkeri de ma’ruf saydığınız zaman haliniz ne olur?”

(Yanıdakiler):

“Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?” diye sordular.

“Evet olacak!” buyurdular. (Mecma’uz-zevâid)

İslâm'ın en parlak devirlerinde, asırlarca sonra gelecek bozuklukları olduğu gibi görüp tasvir etmek, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in apaçık bir mucizesidir.

Ateşe Düşülmemesi İçin Davet:

İsyan, tuğyan, günah... almış başını gidiyor, oysa bu dünyanın bir de ahireti var. Orada iman aranıyor. Esas afat budur. Zira mala cana gelen afattır, ancak imansızlık sebebiyle, isyan ve günahlar sebebiyle ahiret azabına düşer olmak en büyük bir afattır.

“Bütün bu neşriyat ateşe düşülmemesi için davettir. İçimizden kopup gelen haykırmadır!

Ey insanlar!

Ey Müslümanlar!

Nereye gidiyorsunuz?

Neresi için çalışıyorsunuz?” (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Benimle ümmetimin misali şu adama benzer: Adam ateş yaktı, pervaneler ve bazı böcekler ateşin etrafına üşüştiler. Onlar süratle kendilerini ateşe atıyorlar, o da onların ateşe düşmelerine engel olmaya çalışıyor. İşte ben de size karşı böyleyim. Siz cehenneme doğru süratle gidiyorsunuz, ben de eteğinizden tutmuşum, size mâni olmaya çalışıyorum.” (Müslim)

Biz insanlar ufacık bir şeye sabredemiyoruz. Hemen cezasını vermeye kalkıyoruz. Oysa Allah-u Teâlâ çok merhametli, bunca isyana rağmen bize merhamet ediyor. Ama gadab-ı ilâhî'den çok korkmamız lâzım.

Her gün yeni bir hadise ile uyanıyoruz, biri bitiyor biri başlıyor. Daha ne olacak, neler çıkacak bilmiyoruz.

Bu vesile ile bugüne kadar olduğu gibi irşad ve tebliğ vazifemizi yapmaya çalışıyoruz. Ümmet-i Muhammed'i tenvir etmeye, ahir zamanda haber verilen harplerin geleceğini, depremlerin, afatların olacağını, kuraklık, kıtlık, seller, yangınlar, anarşi, kargaşa, fitnelerin olacağını hatırlatıyoruz.

Hazret-i Allah'ın kullarını Hazret-i Allah'ın gadabından haberdar etmeye çalışıyoruz. İnsanları Allah'a ve O'nun Resul'üne davet ediyor, Emr-i bil-ma'ruf, nehy-i anil-münker vazifemizi yerine getiriyoruz.

İnsanları nefisler işgal etmiş olduğu için kendi durumlarını haber veren Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri duymak istemiyorlar. Sık sık bu hakikatlerin hatırlatılmasından rahatsız olanlar var.

Ve fakat bize düşen bunları hatırlatmaktır.

“Haddi aşan bir kavimsiniz diye, sizi o Kur’an’la uyarmaktan vaz mı geçelim?” (Zuhruf: 5)

İsteyen duyar ve uyar. Duymak istemeyenlere ise biz ne yapabiliriz?

“Ben sizin sadece Rabb’ine doğru bir yol tutmak isteyen kimseler olmanızı istiyorum.” (Furkan: 57)

Şu halde Hakk’a gönül veren bir müslümanın bu ibretli hadiselerden ders alarak nefsini tezkiye, ruhunu tâlim ve terbiye etmeye çalışması, yolunu ve yönünü doğrultması lâzımdır.

Her Şey Allah’ın Dilemesi İledir:

Hiç şüphe yok ki bunlar Allah-u Teâlâ’nın dilemesi ve takdiri ile oluyor.

Âyet-i kerime’de şöyle buyurulmaktadır:

“Allah dilediğini yapar.” (İbrahim: 27)

Mülkün mutlak sahibi olan Allah-u Teâlâ, kudret ve azamet sahibidir ve bütün mahlûkat, her şey O’nun hâkimiyeti altındadır:

“Mutlak hükümlerlik elinde olan Allah, yüceler yücesidir.” (Mülk: 1)

Oysa insanoğlu bütün bu yaşananlara “İklim değişikliği”, “Küresel ısınma”, “terör” vs. kendince bir sebep aramaya çalışıyor, ancak ilâhî takdiri görmüyor, görmek istemiyor.

Zira murad-ı ilâhî husule gelecek. Dünyayı doldurduğu gibi boşaltacak, nihayet kıyamet kopacak.

“Göklerin ve yerin yaratıcısı O’dur. Bir şeyin olmasını hükme bağladığında ona sadece: “Ol!” der, o da hemen oluverir.” (Bakara: 117)

Bir tefekkür edin!

Su yürüyor, çoğalıyor, kabarıyor, önünde ne varsa alıp götürüyor.

Allah-u Teâlâ’nın hükmü yürüyor.

“Yağmuru O yağdırır.” (Lokman: 34)

Ne kadar gadaba gelmiş ki hayvanat yanıyor.

“Bizim yeryüzüne gelip, onu uçlarından eksilttiğimizi görmediler mi? Hüküm veren Allah’tır. O’nun hükmünü bozacak kimse yoktur. O hesabı çabuk görendir.” (Ra’d: 41)

“Size Ne Oluyor ki Allah’a Büyüklüğü Yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 13)

İnsanoğlunun azgınlığı ve sapkınlığı tarihte görülmemiş derecede artmış durumda.

İnsan cürmüne, kısacık ömrüne bakmadan şu kâinatın sahibi sanki kendisi imiş gibi hareket ediyor. Azgın bir güruh ise **“Allah’tan korkun, Allah ve Resul’üne yönelin!”** diye hatırlatanların sesini bastırmak için bütün çirkefligi ile gürültü yaparak baskın çıkmaya çalışıyor.

“Kâfirler dediler ki: ‘Bu Kur’an’ı dinlemeyin! Okunurken gürültü patırtı yapın! Belki üstünlük sağlar onu bastırırsınız.” (Fussilet: 26)

“Allah-u Teâlâ’ya sığınalım, O’na yönelelim!” diyenlere alaycı sözlerle karşılık veriyorlar.

“Allah da kendileriyle alay eder, azgınlıklarında onlara mühlet verir, bu yüzden onlar bir müddet başı-boş dolaşırlar.

İşte onlar hidayet karşılığında sapıklığı satın almışlardır. Bu alış-verişleri kendilerine kâr sağlamamıştır, doğru yolu da bulamamışlardır.” (Bakara: 15-16)

Ve büyük bir kibirle kendilerinde bir üstünlük vehmediyorlar.

“Bana ibadet etmeyi kibirlerine yediremeyenler, alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.” (Mümin: 60)

İnsanoğlunu öyle bir kibir kaplamış durumda ki Allah-u Teâlâ’nın büyüklüğünü duymak dahi istemiyor.

“Size ne oluyor ki Allah’a büyüklüğü yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 13)

Oysa ölüm ve hayat, bunların hepsi imtihan için yaratılmıştır:

“O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.” (Mülk: 2)

Böyle olduğu halde büyük bir isyan var. Her türlü seyyiatın işlendiği bir devirdeyiz.

Bunca isyanın cezasız kalacağını mı sandınız?

Harp ve Harabiyat Devri:

Dergimizin kurucusu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri içinde bulunduğumuz bu âhir zamanı; seyyiatın arttığı bu günlerde yaşanacak sıkıntıları bizlere haber vermişler, içinde bulunduğumuz zaman dilimini **“Harp ve Harabiyat Devri”** olarak vasıflandırmışlardı.

Dünyanın durumu gerçekten çok kötü. Biz de pek farklı değiliz ancak Allah-u Teâlâ bizi koruyor ve muhafaza ediyor.

“Dünya perişan olacak. İsyân çok, isyanın çokluğu nispetinde bu millet temizlenecek. Çok büyük isyan var. Halik-ı Azimüşşan dinlenmiyor, emirler hükümsüz kalıyor. O da onları hükümsüz bırakacak.

Biz Cenâb-ı Hakk’ın lütfuyla ayakta duruyoruz. İç düşman, dış düşman. Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor, koruyor. Ne zamana kadar O bilir. Yalnız bu isyanımız cezasız kalmaz.”

“Bundan sonra önümüzde çok şiddetli dalgalar var, bundan sonra önümüzde çok dalgalar var.”

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuşuruma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

Görüldüğü üzere hadiseler bu Zât-ı âli’nin haber verdiği gibi günagün cereyan ediyor.

Dünyanın huzuru kalmadı. Her geçen gün bir öncekini aratıyor. Daha önce görülmemiş hadiseler birbiri ardına yaşanıyor.

Dünyada birçok memleket halkı nice afatlarla boğuşuyor: Aşırı sıcaklar, yangınlar, seller, depremler, tsunamiler, salgın hastalık, susuzluk, kuraklık, kıtlık, açlık, gıda fiyatlarının artması, geçim sıkıntıları, ekonomik kriz, terör, iç harp, karışıklıklar ... ve yaşanan ve yaşanacak büyük harpler. Dünyanın her yeri kaynıyor, huzursuz; ya afatla ya harple meşgul.

Sadece Türkiye’de değil, Almanya, Japonya, Pakistan gibi birçok ülkede büyük seller meydana geliyor. Sibiryaya gibi bir coğrafyada bile orman yangınları yaşanıyor. Amerika Kaliforniya’daki yangın aylardır söndürülemiyor. Geçtiğimiz yıllarda Avustralya’nın koca kıtanın neredeyse yarısı yandı. Hayvan popülasyonları hızla değişiyor, istilacı türler yerleşim yerlerini tehdit ediyor. Buna mümasil dünyanın her yerinde büyük değişimler, doğa olayları aynı zamanda sosyolojik çalkantılar yaşanıyor.

Zira öyle bir seyyiat zamanı ki, dünya kurulalı beri böyle bir devir gelmiş değil.

Bugün her türlü kötülük, hatta her kötülüğün anası mevcuttur. Her türlü haram var, her türlü menhiyat işleniyor. Her türlü küfür adeti, her türlü sapkınlık, her türlü fuhşiyat, cana kıyma, faiz, içki, kumar, zina, livata, rüşvet, isyan, zulüm, uyuşturucu, hırsızlık,

gasp, sahtekârlık, yalancılık, her türlü zulüm, terör, isyan, ana-babaya itaatsizlik, evladını cehennem amellerine teşvik akla gelen -gelmeyen her türlü günah işleniyor. Masum insanların, hatta küçücük çocukların ırzına, canına kasteden vahşi insan müsveddeleri çoğalıyor.

İnsanlarımızı uyuşturucuya bağımlı hale getiriyorlar. Gençlerimiz yabancı kültür istilâsı altında; internetteki oyunlar, filmler üzerinden çocuklarımız zehirleniyor. İslâm ahkâmı, aile ve vatan mefhumu yok edilmeye çalışılıyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde adeta bugünleri tasvir edencesine şöyle buyurmuşlardı:

“Belâ ve fitneden başka dünyanın hiçbir şeyi kalmadı.” (İbn-i Mâce: 4035)

Hadis-i şerif'lerde haber verilen küçük kıyamet alâmetlerinin hepsi zuhur etti. Sıra büyük alâmetlere geldi. Bu büyük alametler de her an cereyan edebilir.

İlâhî takdire bakın ki; bir yanda sıcaktan yangından kavrulurken bir yanda seller can alıyor. Bir yandan bütün dünyayı pençesine alan salgın afatı devam ediyor.

Ahlâksızlık hakikaten memleket için çok büyük bir âfât, çok korkunç...

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

“Bir memlekette zinâ ve fâiz yaygınlaşırsa, o memleket halkı Allah'ın azabını mutlaka helâl kılmış, hak etmiştir.” (Taberâni)

Fâizle, fuhuş memleketi yıkar götürür. Ahlâk son derece sükut etti, fâiz son derece aldı yürüdü. Ahlâksızlık yayılıyor, evet nur da yayılıyor.

Dinimiz ahlâkımızı güzelleştirerek, kötülüklerden ve kötü huylardan kaçınmamızı emretmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“Kötülüklerin zâhir ve bâtın olanlarından uzak bulununuz.” buyuruyor. (En'am: 151)

Diğer Âyet-i kerime'lerinde ise şöyle buyuruluyor:

“Size yasak edilen büyük günahlardan kaçırırsanız, kusurlarınızı örteriz ve sizi ağırlanacağınız şerefli bir yere yerleştiririz.” (Nisâ: 31)

“Onlar ki günahın büyüklerinden ve hayasızlıklardan kaçınırlar, yalnız bazı küçük kusurlar işleyebilirler. Şüphesiz ki Rabb'inin mağfireti geniştir.” (Necm: 32)

Bu isyan cezasız kalmaz, bu haşerat gidecek. Ama kurunun yanında yaş da gider. Ama kuru çok gidecek. Onun için bu kuru olan kuru yere gider. Bu diğerleri gene iman

nispetinde Cenâb-ı Hakk onlara cennette mükâfat verir. Bu âfât olduğu zaman, bu âfât umuma gelir. Dilediğini cennetine koyar.

“Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap’ta (Levh-i mahfuz’da) yazılıdır.” buyuruyor. (İsrâ: 58)

Ey saadet ehli! Önümüzde böyle bir durum var. Dünyayı Cenâb-ı Hakk yaptığı gibi yıkacak, fakat sâlih kulları dilerse kurtarır.

Âyet-i kerime’lerde şöyle buyuruluyor:

“Biz kendilerinden önce nice nesilleri helâk ettik.” (En’am: 6)

“İman edip Allah’tan korkanları ise kurtardık.” (Neml: 53)

Dilediğini kurtardı, ötekilerini helâk etti. O’nun adeti böyledir. Bu zamanda da dilediğini kurtarır, dilediğini helâk eder.

Hadis-i şerif’te şöyle buyuruluyor:

“Fuhuş ve ahlâksızlık açıkça yapılıncaya ve dirhem ile dinara tapılıncaya kadar, şöyle şöyle oluncaya kadar kıyamet kopmaz.” (Ahmed bin Hanbel)

Bütün bu Hadis-i şerif’ler kıyametin küçük alâmetlerinin bir bir zuhur ettiğini göstermektedir.

Geçmiş ümmetlerin yaptıkları isyan ve tuğyanlar, fuhuş ve ahlâksızlıklar günümüzde de aynı şekilde mevcuttur. Bugün hepsi toptan yapılıyor. Günümüzde bambaşka bir cahiliyet hüküm sürüyor; her türlü küfür işleniyor; şirkin, putperestliğin, şeytanî işlerin her türlüşü yapılıyor.

Gerçekten çok isyan ettik, çok zulmettik. Bu da gadâb-ı İlâhi’ye muciptir.

Öyle bir devir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in ahir zamanda olacağını haber verdiği her şey çıktı ve çıkıyor. Yapılacağını bildirdiği kötülükler de yapılıyor.

İnsanları dinden çıkararak, imandan uzaklaştıran şu âhir zaman fitnelere bir bakın. O kadar çok ve o kadar büyük ki; yangın alevi gibi etrafı sarmış bu fitnelerden kurtulmak için Hazret-i Allah’a ve Resul’üne dönmek, Hazret-i Kur’an’a, Sünnet-i seniyye’ye sarılmak şarttır. Yoksa bu fitne ateş, cehennem ateşine sebep olacak maazallah...

Şunu çok iyi bilelim ki, bu kadar isyan bize çok pahalıya malolacak.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Hadis-i kudsi’de buyurur ki:

“Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor.” (Taberânî)

Bu başkasından murat; şeytandır, nefistir...

İnsana en büyük düşmanlığı yapacak olan nefis ve şeytandır.

Allah-u Teâlâ kullarına karşı çok şefkatli, çok merhametli olduğundan, şeytanın düşmanlığından korumak ve sakındırmak için şöyle buyuruyor:

“Ey Âdemoğulları! Ben size ‘Şeytana ibadet etmeyin, o sizin apaçık bir düşmanınızdır, bana kulluk edin, bu dosdoğru yoldur! diye emretmedim mi?’ (Yâsin: 60-61)

Bu bir emr-i ilâhidir.

Kendisini şeytana teslim eden kişi, ona ibadet ediyor demektir.

Âyet-i kerime’de ise:

“Şeytanın adımlarına uymayın.” buyuruluyor. (Bakara: 208)

Çünkü şeytan Allah-u Teâlâ’nın müminlere ihsan ettiği iman sermayesini çalmak ve sapıklığa düşürmek için olanca gücü ile çalışır, âdeta ordusu ile hücum eder.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Allah’ın emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belânın gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (Nûr: 63)

Hakk’tan kopulduğu, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif’lerin umursanmadığı, sadece dünyaya rağbet edildiği, Allah’ın dinine değil, ilâh edildiği imamına tabi olduğu, Resulullah Aleyhisselâm’a dil uzatıldığı, küfrün hoş görüldüğü, iman la küfrün, hakikat ile dalâletin karıştırılmaya çalışıldığı, Allah’ın yasakladığı hemen her şeyin yapıldığı ve yaşandığı bu zamanda elbette bu isyan cezasız kalmaz.

İslâm’ın emirlerine riayet edilmiyor, yasakları dinlenmiyor, iman vidaları gevşemiş, vatan sevgisi körelmiş, ahlâki değerler ayaklar altına alınmış, mahremiyet kalkmış, kazançta helâl-harama bakılmaz olmuş, helâl lokmaya ise hiç dikkat edilmiyor.

Ey insan! Bunca isyanın yanında kâr kalacağını mı sandın?

Cenâb-ı Hakk Kur’an-ı kerim’inde şöyle buyuruyor:

“Yoksa kötülük yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kötü hüküm veriyorlar!” (Ankebût: 4)

İnsanoğlu şuursuzca kendisini helâk ediyor da farkında değil.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelecektir ki İslâm'ın yalnız ismi, imanın resmi, Kur'an'dan ise harf ve hurufat kalacak.

Gayretleri mideleri, dinleri para, kıbleleri karıları olacak. Onlar aza kanaat etmeyecekler, çok ile de doymayacaklar.”

“İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecek ki gayretleri mideleri, şerefleri servetleri, kıbleleri karıları, dinleri dirhemlerive dinarları olacak. Onlar mahlûkatın en şerlileridir ve onların Allah katında hiçbir nasipleri yoktur.” (Deylemî)

İnsanlar bu hale geldikleri hak ve hakikatten saptıkları için çeşitli ibtilâlara maruz kalacaklar.

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuşlardır:

"Şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım.

Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar.

Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi.

Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah onları birbirine düşürür." (İbn-i Mâce)

Böyle zamanda böyle insanlar gelecek ve insanlar da böyle cezalanacak. Dünya cezaları böyle olduğu gibi, ahiretteki cezaları da ebedî cehennemde kalmalarıdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-in rivayet ettiği Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“İnsanlar üzerine (yağmurun çok, verimin az olduğu) aldaticı yıllar gelecektir. O zaman yalancı kimse tasdik edilecek, doğru kimse ise yalanlanacaktır. Hâin kimseye güvenilecek, güvenilir kimse ise hâinlikle itham edilecektir.

O zaman insanların işinde rüveybida kimse konuşacaktır.”

“Rüveybida nedir?” diye sorulması üzerine;

“Önemsiz, bilgisi kıt kimse.” buyurdular. (İbn-i mâce: 4036)

İmanlar Yanıyor!

İmanlar yanıyor, gönüller kavruluyor. İnsanlar çılgınca cehenneme koşuyor. Ne acıdır ki kimsenin kılı kıpırdamıyor. Bu yüzden bunlar başımıza geliyor.

Küfrün müdafileri olsun, din ve vatan bölücüleri olsun, ahir zaman uleması olsun bu milletin imanını, dünya ve ahiretlerini yok ettiler. Müslümanların dinden kopmasına sebep oldular. Suret-i haktan göründüler, İslâm adı altında müslümanları soydular, yoldular. Hem imanlarını hem maddelerini aldılar.

Bu milleti hem imanlarından ettiler, hem de bu âlî yolu kirlettiler. Müslümanları bu münevver yoldan sapıttılar. Hazret-i Allah'a varan yolların başına oturarak yol kesici oldular. Bunlar manevî ölümlere sebep olanlardır. Yani maddi katiller olduğu gibi manevî katiller de boş durmuyorlar.

Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri bu yangını söndürmek için çok mücadele etti. Onların iç yüzünü Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle ortaya serdi. Küfürde olduklarını, din ve vatanda hainlik yaptıklarını ilan etti, müslümanları uyandırmaya, imanlarını kurtarmaya çalıştı.

“**Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır.**” buyurdular.

Şöyle nasihat ettiler:

“**Hazret-i Allah'ın hükümlerinden ve Sünnet-i seniyye'den ayrılmayın.**

Hazret-i Allah'a ve Resulü'ne -sallallahu aleyhi ve sellem- itaat edip sarılırsanız; bu zulmetten, cehaletten, dalâletten ve bölücülükten kurtulmuş olursunuz.

Âyet-i kerime'sinde buyuruyor:

"Müminler o kimselerdir ki, Allah'a ve Resulü'ne iman etmişlerdir. Sonra şüpheye düşmemişler, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad etmişlerdir. İşte onlar imanlarında sâdik olanlardır." (Hucurat: 15)

Bölücülükten şiddetle sakının çünkü Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra, parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır." (Âl-i imrân: 105)

Bu Âyet-i kerime'de yetmiş üç fırkadan o bir fırkaya hitap ediliyor. Yani "Siz de o kayanlar gibi olmayın, onlar için pek acıklı bir azap hazırladım, siz de kayarsanız bu felâkete uğrarsınız." diye o bir fırkayı ikaz ediyor Hazret-i Allah. ("İmanlı Gönüllere Hitap, s. 241-242)

•

“Âyet-i kerime’de şöyle buyurulmaktadır:

“Onlar kendi yüklerini, kendi yükleriyle beraber daha nice yükleri taşıyacaklar ve uydurdukları şeylerden kıyamet günü mutlaka sorguya çekileceklerdir.” (Ankebut: 13)

Çünkü hem kendileri küfre düştüler, hem de başkalarını küfre düşürerek imanlarını yok ettiler ve cehenneme düşürdüler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde buyurur ki:

“Allah’ın nimetini nankörlükle karşılayanları ve (peşlerine taktıkları) toplulukları helâk olacakları yere, yaslanacakları cehenneme götürenleri görmedin mi?” (İbrahim: 28)

Hakk’ı, hakikati red ve inkâr eden bu nasipsizler, işledikleri günahların cezasını çekecekler, ettiklerini biçip ettiklerini bulacaklar.

Körükörüne uydukları sapık liderler onları yüzüstü bırakıp giderler. Dünyadaki gibi baş olmak iddiâsında bulunamazlar. Aralarındaki bütün üflet ve muhabbet sebepleri ortadan kalkar.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Onlara uyup arkalarından gidenler: ‘Ah ne olurdu, bir daha dünyaya gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşmış olsaydık!’ derler.” (Bakara: 167)

Fakat ne çare ki, o sözleri olmayacak bir şeyi temenni etmek kabillindedir.

“Onlar ve azgınlar tepetakla oraya atılırlar. İblis’in bütün askerleri de.” (Şuarâ: 94-95)

“Onlar” halkı peşlerinde sürükleyen imamlardır. “Azgınlar” ise etrafında olanlardır.

Yiyecekleri zakkum, irin ve kandır. İçecekleri kaynar sudur. Elbiseleri katrandandır.” (Yahudilerin, Hıristiyanların ve Münafıkların İçyüzü, s. 458)

Cinayetlerin Fazlalaşması Kıyamet Alâmetlerindedir:

Âhir zaman olan günümüzde; dünyanın her yerinde katliamlar, cinayetler olmakta, nice masum insanlar, çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden hunharca öldürülmektedir. Kadın cinayetleri her geçen gün artmaktadır.

Bütün bu iş ve icraatlar, imansızlığın, vicdansızlığın, İslâm dininden bîhaber olmanın, ilim ve irfan eksikliğinin, haram lokmanın bir neticesidir. Bunun gibi, bu gibi vahşetlerin ve katillerin çoğalmasında ölüm cezası gibi suça uygun cezaların kaldırılmasının da etkisi bulunmakta, vicdanlarda adalet duygusu büyük yara almaktadır.

Her ne sebeple olursa olsun masum insanı öldürmenin te'vili yoktur. İzahı da mümkün değildir. Onu yaratan, can veren, ancak o canı alır.

Bir kişi bir kişiyi öldürür, bu bir cinayettir. Ancak bugün iç savaşlarda, terör sebebiyle yüzlerce, binlerce, yüz binlerce insan öldürülüyor. Hususiyetle İslâm dünyasında bu cinayetler afakı sarmış durumda. Müslümanlık adına, din adına, müslümanın canı, malı, namusu helâl sayılıyor, müslümanlar katlediliyor. İslâm aleminde çok üzücü hadiseler yaşanıyor. Çok büyük dramlar, çaresizlikler yaşanıyor. Allah'im sonumuzu hayreylesin.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Herc çoğalmadıkça kıyamet kopmayacaktır.”

Buyurmuşlar, Ashâb-ı kiram: **“Herc nedir yâ Resulellah?”** diye sorduklarında:

“Katildir katil!” buyurmuşlardır. (Müslim: 157)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir diğer Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, insanlara öyle bir zaman gelecek, katil niçin öldürdüğünü, maktül de niçin öldürüldüğünü bilmeyecektir.” (Müslim: 2908)

Bugünkü anarşi beyan ediliyor.

Niçin öldürdüğünü, kimi öldürdüğünü bilmiyor. Sebep yok, maksat yok.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde bir mümini haksız yere öldürmenin büyük bir cinayet olduğunu ve o nispette cezaya sebep olacağını beyan buyurmaktadır:

“Kim bir mümini kasten öldürürse, onun cezası, içinde devamlı kalacağı cehennemdir.” (Nisâ: 93)

Çünkü o, çok büyük bir suç işlemiştir.

“Allah ona gazap etmiş, lânetlemiş ve büyük bir azap hazırlamıştır.” (Nisâ: 93)

Cehennemde ebedî kalma cezası, katilin tevbekâr olmamasına âittir. Tevbesinin kabul edilip edilmemesi ise Allah-u Teâlâ'nın iradesine bağlıdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

“Eğer gök ve yer sakinleri bir müminin kanının akıtılmasına (öldürülmesine) katılsalar, Allah mutlaka onları cehenneme yüzü üzere sürer.” (Tirmizî. Diyât 8)

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

“Kim bir cana kıymamış, ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir kimseyi öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir.” (Mâide: 32)

Haksız yere bir başkasının hayatını alan veya ölümüne sebep olan kimse, yalnızca bir kişiye zulmetmekle kalmamış, aynı zamanda insan hayatının ulvîliğini ayaklar altına almış, bu hususta başkalarına da cesaret vermiş, Allah-u Teâlâ'nın gazabını hak etmiş olur.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

“Mümin haram olan kanı akıtmadıkça, dininin geniş alanında kalır.” buyuruyorlar. (Buhârî)

Bir mümin büyük günahlar işlese de; tevbe eder, kul haklarını öderse, Allah-u Teâlâ'nın affına uğrayabilir ve dininin geniş alanında kalır. Fakat kendisine mümin kardeşinin kanı bulaşan kimse, aff-ı ilâhiden ümitsiz olarak yaşadığından, dini de hayatı da onu sıkır. Huzur içinde yaşayamaz.

Öldürülen insanın velisi, kisas yoluyla katilin öldürülmesini istese bile, bu ceza dünyadaki cezasıdır. Ölenle öldürülen arasındaki diğer hükümler ahirete kalmıştır.

İlâhî mahkemede ilây-ı kelimetullah için öldüren kurtulacak, fakat gayr-i meşru bir maksatla öldüren, öldürdüğü kimsenin de günahını yüklenerek hesap yerinden ayrılacaktır.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

“Kıyamet günü bir adam bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve: ‘Ey Rabb'im! Bu beni öldürdü!’ der.

Azîz ve Celîl olan Allah da: ‘Onu niye öldürdün?’ diye sorar. Adam: ‘İzzet benim için olsun diye öldürdüm!’ der. Allah-u Teâlâ: ‘İzzet benim içindir!’ buyurur.

Bir başka adam da bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve: ‘Ey Rabb'im! Bu beni öldürdü!’ der.

Azîz ve Celîl olan Allah da: ‘Onu niye öldürdün?’ diye sorar. Adam: ‘İzzet falancanın olsun diye öldürdüm!’ der. Allah-u Teâlâ: ‘İzzet falancanın değildir!’ buyurur ve o adam öbürünün günahıyla döner.” (Nesâi. Tahrim 2)

İnsan öldürmenin haram olduğunu belirten daha pek çok Hadis-i şerif mevcuttur.

Büreyde -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif’lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Müminin öldürülmesi Allah katında, bütün dünyanın yok olup gitmesinden daha büyüktür.” (Nesâi. Tahrim 1)

Berâ bin Âzib -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif’lerinde ise şöyle buyuruyorlar:

“Şüphesiz ki dünyanın yok olup gitmesi, Allah katında haksız yere bir mümini öldürmekten daha hafiftir.” (İbn-i Mâce: 2619)

İnsanlar Canını Kurtarmak İçin Güvenli Yer Arayışı İçindeler:

Ahir zamanda insanlar can derdine düşecek.

Dikkat ederseniz Suriye’de, Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da büyük hadiseler var. Kimi iç savaş, kimi devlet zulmü, kimi terör, katliam, fitne sebebiyle, kimi kuraklık, kıtlık, açlık, geçim derdi ile anavatanlarını, evlerini, yurtlarını terk ediyorlar.

İnsanlar canını, malını kurtarmak için göç ediyor. Eskiden Bulgaristan, Yunanistan zülüm ederdi, memleketimize göçler olurdu. Şimdi iç karışıklık vs. ile bunca göçler oluyor. Ya Üçüncü Cihan Harbi çıktığında, ya daha büyük afetler geldiğinde durum ne olacak?

Görüyorsunuz yakın zamanda harplerde iç karışıklıklarda yüzbinlerce müslüman öldürüldü. Kaçabilen milyonlarcası da başka ülkelere sığınmaya çalışıyor. Türkiye’de dört milyona yakın Suriyeli var, kapılar açık olsa gelecek olan bir dört milyon Suriyeli sınırın hemen arkasında bekliyor. Yüzbinlerce Afganistan vs. ülkelerden gelen var,

Şu da unutulmamalı ki; o göçmenlerin de gittiği yerde misafir olduğunu unutmaması, oranın örf-adetine uygun hareket etmesi gerektiğini bilmesi lâzım.

Bazı raporlarda Ortadoğu’da 80-90 milyon mülteci ihtimalinden bahsediliyor. Daha ne kadar gelecek belli değil.

Savaş hiçbir şeye benzemez. Evini bırakıyorsun, vatanını terk ediyorsun. Büyük sıkıntılar çekiliyor. Ölüm, hastalık, açlık, susuzluk, yokluk harple oluyor.

Ve bu göçlerde zulüm ... devam ediyor. Yunan içinde kadın ve çocukların dolu olduğu botları deliyor, mültecileri ölüme terk ediyor. Kuzey Afrika'da Avrupa'ya geçebilen de ona keza öyle. Geçince zulüm ayrı.

Doktor mühendis gelsin, diğer göçmen gelmesin zihniyeti olan batının medeniyeti bu kadar. Barbar Batı hep menfaatçi, insanlık ölmüş. Zaten İslâm'a ve müslümanlara düşman.

"Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır." (Nisâ: 101)

Huzur Adaletle Kâimdir:

"Her şey adaletle yürür. Adalet yoksa çökmeye mahkumdur."

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde emir sahiplerine hitap ederek şöyle buyurmuştur:

"Allah size insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder.

Allah size ne güzel öğütler veriyor.

Şüphesiz ki Allah her şeyi işiten ve görendir." (Nisâ: 58)

Adalet, Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himayesine girmek için en yakın vasıta. Allah'tan korkmayan bir âmir, adaleti de uygulayamaz. Allah-u Teâlâ'nın hakkının tanınmadığı yerde kul hakkından söz edilemez.

Çünkü devlet adaletle yönetilir, devlet idaresi adaletle korunur. Adaletin olmadığı yerde zulüm hakim olur, zulüm ise zevali davet eder.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"De ki: Rabb'im bana adaleti emretti." (A'raf: 29)

"Muhakkak ki Allah adaleti, iyilik yapmayı, akrabaya yardım etmeyi emreder. Hayâsızlığı, fenâlığı ve haddi aşmayı da yasak eder. Düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor." (Nahl: 90)

Abdullah bin Amr -radiyallahu anh-dan rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Hükümünde ailesine karşı ve idaresi altında olanlar hakkında adaletli davrananlar, Allah katında nurdan minberler üzerinde bulunacaklardır." (Müslim)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah kime müslümanların işlerinden bir şeyler tevdi eder, o da onların ihtiyaçlarına, isteklerine, darlıklarına perde olur giderirse; kıyamet gününde Allah da onun ihtiyaç, istek ve darlıklarına perde olur, giderir.” (Tirmizi)

Bu Hadis-i şerif, hangi mertebede olursa olsun halkın idaresinde bulunan kimselerin halka yakınlık göstermesi, işlerini kolaylaştırması gerektiğine işaret etmektedir.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz:

“Adalet mülkün temelidir.” buyurmuştur.

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz buyurmuştur ki:

Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle duâ ederken işittim;

"Ey Allah'ım! Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara zorluk gösterirse, sen de ona zorluk göster.

Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara karşı yumuşaklıkla muamele ederse, sen de onlara (dünya ve ahirette) yumuşaklık göster." (Müslim: 1828)

Ebu Saîd -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuştur:

“Kıyamet günü insanların Allah’a en sevgili ve mekân olarak en yakın olanı, adaletli âmirdir.

O gün insanların Allah’a en menfuru ve O’ndan mekân olarak en uzak olanı da zâlim âmirdir.” (Tirmizi: 1329)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde Allah-u Teâlâ'nın kıyamet gününde arşın gölgesinde gölgelendireceği yedi sınıf insanı arzederken ilk olarak adaletli hükümdarları beyan buyurmuştur.

“Yedi grup insan vardır ki, Allah-u Teâlâ bunları başka gölgenin bulunmadığı günde kendi gölgesinde gölgelendirecektir:

1. Adaletli, dürüst başkan.

2. Rabb'ine ibadet (ve kullukla) yetişegelen genç.

3. Gönlü mescidlere bağlı olan kimse.

4. Allah için birbirini seven, Allah sevgisi üzere bir araya gelen ve bu sevgi ile birbirinden ayrılan iki kişi.

5. Zengin ve güzel bir kadının gayri meşru dâvetine: “Ben Allah'tan korkarım!” diyen erkek.

6. Sağ elinin verdiğini sol eli görmeyecek şekilde gizli veren.

7. Tenha bir yerde Allah-u Teâlâ'yı zikredip de gözyaşı döken.” (Buhârî)

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyurulmuştur:

“Cennetlikler üç gruptur:

Adaletli ve başarılı devlet başkanı,

Yakınlarına ve müslümanlara karşı merhametli ve yufka yürekli olan kişi,

Âilesi kalabalık olduğu halde haram kazançtan sakınıp kimseden birşey istemeyen adamdır.” (Müslim)

Halkını aldatanlar hakkında da şöyle buyurmuşlardır:

“Allah bir halk kitesinin başına getirip de, öldüğü gün halkını aldatmış olarak ölen hiçbir kul yoktur ki, Allah ona cenneti kesinlikle haram etmesin.” (Müslim: 142)

Halkın, ehl-i İslâm'ın sevip dualar ettiği amirler ise methedilmiştir:

“Sizi idare edenlerinizin hayırlıları o kimselerdir ki, siz onları seversiniz, onlar da sizi severler.

Siz onlara duâ edersiniz, onlar da size duâ ederler.” (Müslim: 1855)

Binaenaleyh amirlerin iyi ve adeletli oluşları devletin selâmetine, halkın huzuruna direkt etki eden bir husustur.

Bir Hadis-i kudsî'de ise Hakk Celle ve Alâ Hazretleri şöyle buyurmaktadır:

“Ben Allah'ım. Benden başka ilâh yoktur. Sizi idare edenlerin sahibi ve meliklerin Melik'iyim. Onların kalpleri benim kudret elimdedir.

Eğer kullar bana itaat ederlerse, ben onları onlara rahmet kılarım, merhamet ve şefkatle muamele ederler.

Yok eğer kullar bana isyan ederlerse; ben de onları onlara belâ ederim, kalplerini kin ve gazapla onlara çeviririm. En kötü azap ile azap ederler.

Binaenaleyh sizi idare edenlere karşı sövmekle bedduâ etmekle meşgul olmayınız, fakat nefislerinizi beni zikretmekle, bana duâ ve tazarru ile meşgul ediniz. Böylece ben de onların hakkından gelirim, sizi onların şerrinden korurum.” (Mişkât-ül Mesâbih: 3721)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Biz bir memleketi yıkıp yok etmek istediğimiz zaman, oranın şımarık varlıklılarına (iyilikleri) emrederiz. Buna rağmen onlar orada itaatsizlik edip kötülük işler. Artık o memleket helâke müstahak olur, biz de orayı darmadağın ederiz.” (İsrâ: 16)

Küfür, İsyan ve Zulüm, Gadâb-ı İlâhi'ye Muciptir:

Küfür ve isyanlarından dolayı geçmiş ümmetlerin üzerlerine inen azabın yalnız onlara mahsus olmayıp her zaman için geçerli olduğunu Allah-u Teâlâ Kuran-ı kerim'inde beyan buyurmaktadır:

“Biz hangi memlekete bir peygamber gönderdikse ora halkını yalvarıp yakarsınlar diye mutlaka yoksulluk ve darlıkla sıkılmışızdır.” (A'raf: 94)

Nice kavimler gelmiş geçmiş, nâil oldukları nimetlerin kadrini ve kıymetini, Allah'tan olduğunu bilememişler, Rabb'leri tarafından verilen müsaade ve mühletten istifade edememişler, kendilerinin dünya saâdetine âhîret selâmetine ermeleri için uyarıda bulunan peygamberlerini yalanlamışlar, neticede de büyük felâketlere uğramışlar, cezalarını da görmüşlerdir.

“Hiç değilse, kendilerine bu şekilde azabımız geldiği zaman yalvarıp yakarmalı değil miydiler?”

Fakat kalpleri iyice katılaştı, şeytan da yaptıklarını onlara câzip gösterdi.” (En'âm: 43)

Geçmiş ümmetler peygamberlerini yalanladıkları için Allah-u Teâlâ onlara darlık ve musibetler verdi. Fakat onlar yalanlamaya devam ettiler.

Allah-u Teâlâ cezalarını daha da artırmak için sıkıntı ve musibetleri kaldırıp bütün nimetlerin kapılarını açtı. Mal ve nüfusça çoğaldılar, sayı ve kuvvetçe fazlalaştılar. Kolay geçim imkânları elde ettiler. Nimetlere şükredecekleri yerde zevk ve eğlenceye daldılar. Darlığı unutarak vurdumduymaz oldular. Kendilerine verilenlerle şımardıkları bir sırada da Allah-u Teâlâ onları ansızın yakaladı, neye uğradıklarını bilemediler ve helâk olup gittiler.

Sonra gelenler de geçmişlerinin bu başına gelenler kendilerine anlatıldığı halde dudak büküp geçtiler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Sonra kötülüğü değiştirip yerine iyilik getirdik. Nihayet çoğaldılar ve ‘Atalarımıza da böyle darlık ve sevinç dokunmuştu.’ dediler.

Biz de onları hiç hatırlarından geçmediği bir anda ansızın yakaladık.” (A'raf: 95)

Yani gördükleri darlık ve sıkıntı ile bolluk ve genişlik hallerinin Allah-u Teâlâ tarafından kendilerine terbiye için, ıslah olmaları için verildiğini, bir hikmetle alâkalı olduğunu düşünemediler. Her iki durumda da Allah-u Teâlâ'nın kendilerini imtihan ettiğini anlayamadılar. Peygamberlerinin öğrettiği gibi, din ve ahlâk ile, insanların kötülüklerden kaçınması ve sakınması ile bunların giderilmesinin veya elde edilmesinin mümkün olmadığı görüşünü savundular. Günahlardan tevbe etmekle darlık ve sıkıntıdan insanların kurtulabileceğine, nimetlere şükretmekle bolluk ve genişliğin devam edip artacağına inanmadılar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Eğer o ülkenin halkı inansalardı ve bize karşı gelmekten sakınsalardı; elbette onlara göğün ve yerin bolluklarını verir, bereketler açardık. Fakat yalanladılar, biz de onları yaptıklarına karşılık yakalayiverdik.” (A'raf: 96)

Bütün bu helâk edilen milletler, bu şekilde müstehak olarak helâk edildiler. Din-i mübin'i inkâr edenlerin de korkunç felâketlere uğrayacakları bir gerçektir.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, kendilerinden çok daha kuvvet ve satvete sahip iken isyanları ve günahları yüzünden helâk olup gitmiş bulunan kavimlerin tarihi hayatlarını hatırlatarak ve ibret almaya teşvik ederek şöyle buyurmaktadır:

“Görmediler mi ki, biz kendilerinden önce nice nesilleri helâk ettik. Yeryüzünde size vermediğimiz bütün imkânları onlara vermiş, gökten üzerlerine bol yağmurlar indirmiş, altlarından ırmaklar akıtmıştık.

Günahlarından ötürü onları helâk ettik ve arkalarından başka bir nesil vârettik.” (En'am: 6)

Allah-u Teâlâ önceki Âd, Semud ve benzeri kavimleri, günahları yüzünden helâk edip ecellerini yetirmeye ve yerlerine başkalarını koyup onlarla yeryüzünü düzeltmeye ve imar etmeye kâdir olduğu gibi, size de böyle yapmaya kâdirdir.

Buradan anlaşılıyor ki, ümmetlerin ecellerinin gelmesinde günahların ve hatalarının sebep oluşu mühimdir.

Bu Âyet-i kerime'de öncekilerin helâk edildiği gibi, isyan ettikleri takdirde sonrakilerin de helâk edileceğine işaret edilmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyrulmaktadır:

“Eğer seni yalanlarsa de ki: Rabb'iniz geniş rahmet sahibidir. Fakat O'nun azabı da günahkârlar güruhundan geri çevrilmez.” (En'am: 147)

Günahkâr ve isyankârlara ne kadar zaman tanınırsa tanınsın, günahta devam ettikleri halde, sonunda o geniş rahmetten yoksun ve bir azaba mahkûm olurlar.

Allah-u Teâlâ'nın rahmeti çok geniş olmakla beraber, günahkâr ve isyankârlara er veya geç azabı da kesindir.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurulmaktadır:

“İnsanların elleriyle işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesat başgösterdi. Allah işlediklerinden bir kısmını onlara tattırıyor, umulur ki dönerler.” (Rum: 41)

•

Zaman zaman toplumlar arasında birtakım âfâkî felâketler zuhura gelir. Bütün bunlar fertlerin birer cezası mesabesindedir.

“Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. O yine de çoğunu affeder.” (Şûrâ: 30)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğuna göre, kula isabet eden bütün felâket ve musibetler kendi günahları sebebiyledir.

“İşte bu, ellerinizin yapıp öne sürdüğü işler yüzündendir. Yoksa Allah kullara zulmetmez.” (Enfâl: 51)

Hiç kimseyi günahsız olarak cezalandırmaz.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Zamanınızdan şikayetinize sebep olan şeyler, amellerinizin bozukluğundandır.” (Beyhâkî)

Mülk Hazret-i Allah'ındır, Nasıl Murad Ederse Öyle Olur.

“Size bir temsil getireyim: Bir komşunuz var, kendi evi var, bu evini yıkıyor. ‘Niye yıkıyorsun?’ demeye hakkın var mı? Bu mülk de O'nun, yıkmaya başlayacak haberiniz olsun. Amma ‘Niye yıkıyorsun?’ deme. Mülk O'nun. Amma Ahmet'in mülkünü Mehmet'le yıkacak, Mehmet'in mülkünü Ahmet'le yıkacak. Bu yıkım gidecek. Önümüzde öyle dalgalar var ki, hafsalanın alamayacağı kadar büyük.

Bir insan Sahib'i ile olursa, Sahib'i ne yaparsa onu seyreder. Çünkü köledir, Sâhib'inin işine karışmaya sahib-i salâhiyet değildir. Mülk de Sahib'inin. İster yapar, ister yıkar. Ev sahibi evini yıkıyor bana ne! Ev benim değil! Bunu dedin mi kurtulursun. Ben O'nun kölesiyim, O benim efendim. İster yapar ister yıkar.

Şu halde insan önümüzde çıkacak büyük hadiseleri seyredecek. ‘Niye oldu neden oldu?’ demeyecek.

Allah-u Teâlâ insana akıl vermiştir, irade vermiştir, mesuliyeti yüklemiştir. İnsan kendisine düşen kendi tedbirini alacak, fakat Hâlik'ın işine hiç karışmayacak. Çünkü yıkacağına beyan buyuruyor. Artık yıkıma doğru gidiyor dünya. Fakir yedi-sekiz sene evvel sohbetlerde bu günleri arzettik. Mülkünü doldurduğu gibi boşaltacak.

Binaenaleyh şimdi size düşen; size âit olan tedbirleri alacaksınız, takdire karışmayacaksınız, yıkımın içine girmeyeceksiniz, Hazret-i Allah'ın lütuf kalesi içine sığınacaksınız ve hükmü O'ndan bekleyeceksiniz. Telâşa ve teşvişe düşmeyin.

Yani dünyanın sonundayız. İnsana lâzım gelen Hazret-i Allah ile olmak, devirlerin içine girmemek. Yani oraya yaklaştık. Şimdi bize lâzım gelen, iman ile göçmek için ve evlâd-ü ıyâli göçtürmek için tedbir almak.

Hadiseleri dışarıdan seyret, hadiselerin içine girme. Girersen hadiseler seni boğar. Bunu size haber veriyorum.

Ona göre tedbir almanız için bu sözleri söylemeyi lüzumlu gördüm. Gerisi size kalmış."

Ahir Zamana Dair Nasihat ve İfşaatları:

"Ortalığın vehametine bakıyorum; bu alay alay dinden çıkan gruplara bakıyorum ve belki bizden sonra ortalık karışabilir. Bu ortalığın karışması ile, gönül ister ki bu bulanık suya girilmesin. Bir firkadan başka hiç kimse Allah için çalışmıyor. Herkes lideri için, önderi için ve mal için çalışıyor. Bunun içindir ki hududu muhafaza edin, sakın be sakın hiçbir zaman hiçbir şekilde bu bulanık suya girmeyin, kimsenin işine karışmayın, dakik ve uyanık bulunun, büyük kan dökülebilir!

Binaenaleyh bu yoldan çıkmış sapıklar için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: "Bunlar hayvandan daha aşağıdır!" buyuruyor. Bunların üzerinde durmayalım. Bunlara söz söylemek hayvana söz söylemekten beterdir. Artık hayvana söz söylemek yersiz, söylersen kabahat senin. Hiçbir bölücü ile de uğraşmayın. Hiçbir imansızın, yoldan çıkmışın üzerinde durmayın, bu aklınızda olsun. Ancak müslümanın irşadı için, ikazı için çalışın, İlâhî rızâ yolundaki hudud dahilinde çalışın. Ve böylece sizde: "Ben rızâ-i ilâhi için nasıl kazanırım? Nefsimi ileriye sokmadan, kendime bir paye vermeden, kimseyi tahkir etmeden ben bu işi nasıl yapabilirim?" düşüncesi olsun.

Allah-u Teâlâ bu hududun içine aldığı için bulunduğunuz hâle şükredin, din-i mübine yararlı işler yapın, ebedi saâdete ermek için çalışın.

Bize Hazret-i Allah, Kitabullah, Resulullah gerekir. Yani bunu haber veriyoruz, bu aklınızda olsun." ("Kiyamet ve Alâmetleri, s. 239)

•

“Önümüzde öyle harpler vardır ki tarif edemem. İki gün evvel ufak bir sahne seyrediyorum. Korkunç! Çünkü düşman atom bombasını bir atar, insanlar yok olur. Öylece o şehre girer. Karşı taraf da ona atar. Herkes yapacağını düşünüyor. Bu filmi gördükten sonra kalktım İsrâ Sûre-i şerifinin 58. Âyet-i kerime’sine baktım: “Harap edeceğim!” buyuruyor. Yalnız şu kadar var ki; O harap edecek. Ona o intikamı aldıracak, ona o intikamı aldıracak, birbirine vurduracak. Böyle böyle halk yok olacak ve eriyecek. Bu uzak değil. Fakat ben tedbir alıyorum, bu uzak değil. Bugün böyle, yarını O bilir. Yalnız günümüz çok korkunç! Bir bomba bir memleketi yok ediyor. Atom herkeste var.”

•

“Bu dünya savaşı çıkınca her taraf alev olacak. O ona, o ona derken Allah’ımız sonumuzu hayırlı etsin. Ruhsat Hazret-i Allah’ın vergisiyledir. Yoksa kumandanla, şunla bunla değil. O Osmanlı yıkılacak bir devlet mi? Fakat âhir zaman geldi yıkılması lâzım!

Efkâr yanıyor. Birbirine bakarak tutuşuyor. Efkârı görüyorsun herkes harbe hazırlanmış, sulh için konuşan yok. İsrâ Sûre-i şerifinin 58. Âyet-i kerime’sinin tecelliyatının zamanı geliyor.

Amma harp ile, amma zelzele ile, amma âfât ile.

Cenâb-ı Hakk “Ya helâk ederiz veya şiddetli bir azapla cezalandırırız.” buyuruyor kesin olarak. Bunu bilin. Hüküm O’nundur.

Moğolların başındaki Hülagü İslâm ülkelerini yaka yaka gelirken halktan biri; “Zamanın kutbu nerede?” deyince bir tanesi; “Sus! O Hülagü’nün bindiği atın yularını tutuyor!” demiş.

Çünkü Hazret-i Allah yıkmayı murat ettiği zaman bir sebep halk eder.

Onun için memleketler böylece perişan olup gidecek.

Allah-u Teâlâ beldeleri harap edecek.

Bakıyorum, Almanya şimdiden at yetiştiriyor. Yani bu ateşli silâhlar durduğu zaman kılıçla harp yapacak, onun hazırlığını yapıyor.

Çünkü bu harp bir âfâttır, atom harbi, nükleer harbi. Ve dolayısıyla birbirine ata ata dünya dümdüz olacak, dünya yıkılacak.

Akıllı insan Hazret-i Allah’a yönelecek, o kadar. Bugünkü durumunu düşünecek, yarını O bilir. Durumlar o kadar nazik ki, Hazret-i Mehdi çıkıncaya kadar neler olacağını bir Allah bilir. Çok hadiseler olacak, çok büyük harpler olacak, zelzeleler olacak, âfâtlar olacak, insan azalacak. Otuz sene dediğin ne ki, ömür

bereketsizdir, hemen geçer. İnsan şöyle düşünse; insan ölüyor, on sene yirmi sene geçiyor, sanki dünkü gibi.

Bu harpler görünüyor yani. Tasavvura sığmayan, akla hayâle gelmeyen harpler olacak.” (17 Eylül 2002)

“Harpler Allah-u âlem o kadar yakın, o kadar korkunç ki! Bu önümüzdeki harpler tasavvura sığmıyor. Bu harpler insanları yok etme harbi olacak.

Zaten Allah-u âlem Hazret-i Mehdi'nin çıkmasına daha var. Bu büyük Herc-ü Merc otuz seneye kadar.

Allah-u Teâlâ en sonunda hükmü İslâmiyet'e verecek.”

•

“Hazret-i Allah cidden gadap etmiş. ‘Biz onları suç üstü yakalayacağız.’ denildi. Anlıyorum ki Hazret-i Allah'ın gadabı çok büyük. İtimat edin yalvarmaya bile korkuyorum. Ancak hususi bir yalvarmayı Cenâb-ı Hakk lütfetmiş.

Nükleer demek felâket demek. Her an için büyük bir hadise beklenebilir. Yalnız hiç şüphe yok ki biz zamanını soramayız. Aslâ! Aklımızdan hayâlimizden bile geçmez. Bize sadece rumuz verilir. Ne zaman kopacağını Sahib'im bilir.

Allah'ımız muhafaza buyursun, râzı olmadığı her şeyden.”

•

“Dikkat ederseniz bütün dünya sallanıyor, huzursuz. Ama sel, ama rüzgâr, ama afat, ama zelzele, Allah-u Teâlâ beterinden korusun.”

•

“Hadiseler büyüyor, kazan kaynıyor. Cenâb-ı Hakk bizi sığınağa almış. Sessiz sedasız olanları seyrediyoruz, bir taşınca dünyayı ateş alır, ilâhi emre bakar. Bir kibrit...”

•

“Kullanılacak çok kuvvetli silâhlar var, biri diğerini mahvetmek için. Bunlar birdenbire olacak. Çünkü kim evvel atarsa o kazanacak. Onun için çok büyük zayıat birden olacak. Hüküm Hazret-i Allah'ındır, boşaltacağını beyan buyuruyor.”

•

“Ömrü olan kısa zamanda çok şey görecek, “Yevmü'l-beter” denmiş, bitmiş.

Bu gelecek dalga Allah-u âlem çok büyük dalga, O dilediğini korur, tabi ki size de her şey anlatılmıyor. Allah'ım korusun, Allah'ım korusun, Rabb'im korusun. Allah'a emanet... Takdir ne ise o olur. Hazret-i Allah'a yönelik olmak lâzım, bakalım bu afat bu dalga kimi alır, kimi bırakır, onu Yaratan bilir.

Çok vahim hadiseler olabilir, fakat bir arada dilediğini korur. Memleketimizde olalım, memleketimizde ölelim, Allah-u âlem çok büyük dalga geliyor.”

“Cenâb-ı Allah Dünyayı Doldurduğu Gibi Boşaltacak!”

(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardı:

“Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar o lsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah-u âlem öyle hadiseler olacak ki; öyle şiddetli, öyle büyük harpler, öyle felâketler, öyle zelzeleler olacak ki tasavvurun haricinde olacak!

Bunun özünü İsrâ sûre-i şerif'inin 58. Âyet-i kerime'sinde görürsünüz. Allah-u Teâlâ kıyametten önce dünyayı yıkacağını beyan buyuruyor.

Dünya milletleri harbe hazır durumda. Ha patladı ha patlayacak, ha patladı ha patlayacak! Emr-i ilâhîyi bekliyor.

Savaşların çıkması ilâhî hükme bakar. Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahi düşmez. Hep O'nun takdiri ile oluyor. Amma Allah-u âlem bu otuz sene içinde çok mühim şeyler olacak. Dünya düzelecek, dümdüz olacak.

Kişi istese de istemese de mukadderat ne ise o olacak.

Dünya bidayete dönüyor, dünya o nispette bitecek ve insanlar gidecek.

Allah-u Teâlâ şimdiye kadar yapma, yaşatma izni verdi; şimdi yıkma, öldürme günü geldi. Dünya böyle boşalacak. Artık gemiyi boşaltma vakti; harp boşaltacak, Hazret-i Mehdi boşaltacak, Deccâl boşaltacak, İsa Aleyhisselâm boşaltacak. Boşaltma... Bir yiyelim, bin şükür edelim.

Harp afattır; açlık, susuzluk, perişanlık, ölüm hepsi harpte. Amma takdir olan şey olacak. Harpte galip çıkan yok, herkes mağlup. Kimisi az zarar etmiştir, kimisi çok zarar etmiştir.

Her gün ne çıkacak diye bakılıyor, tutuşacak efendim tutuşacak. Bundan sonra havadisleri takip etmek lâzım. Çünkü her an her şey olabilir. Artık hareket hemen hemen başladı. Gün bugün, yarın ne olacağı belli değil, takdir ne ise o olur.

Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın!

Onun içindir ki bugün dünyaya dalmak günü değil. Helâlden rızık kazanmak, tedbirli olmak ve Hazret-i Allah'a yönelip gönül vermek günüdür. Böyle bir zamanda ne lâzımsa onu temine çalışması, bir müminin çok uyanık olması gerek.

Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar dona kalır. O zaman herkes görecek, inanacak amma iş işten geçmiş olacak.

Binaenaleyh bu destek ahirete çekilinceye kadar devam edecek. İşin nezaketi daha sonra başlayacak. Nasıl ki her çadırın bir direği olur, çadırı ayakta tutar, direk yıkılınca çadır da yıkılır.

Allah-u Teâlâ bu direği çekince bu millet büyük bir perişanlık içine düşecek, bu perişanlık bütün İslâm âlemine sirayet edecek. İslâm âlemi bir müddet büyük bir çalkantı içinde bulunacak. Fitnenin en çok yayıldığı bir anda Allah-u Teâlâ çığır açmak için, bayrağı kaldırmak için Hazret-i Mehdi'yi gönderecek ve ona ruhsat verecek. O kendisine bahşedilen ruhsatla, mânevî destekle murad edilen noktaya kadar yürüyecek, vazifesini ifâ edecek. Sonra onun elindeki iradeyi de çekecek. Deccal'e salâhiyet vermeyi murad edince, onun kuvvetine karşı çok zayıf düşecek. Bunun sebebi, Hazret-i Mehdi uzağa açılacak, o ise istilâya başlayacak. Ortalık büsbütün karışacak. Hazret-i Mehdi çok zayıf düşünce, onun maiyetini kurtarmak ve İslâm'ı galebe çaldırmak için Allah-u Teâlâ üçüncü olarak da Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ı gönderecek. Deccal ve yahudiler o şekildedemizlenecek. İslâm âlemi küffârdan, yahudinin zulmünden kurtarılmış olacak. Fakat bununla kalmayacak. Bu hâlâtı gören Çin harekete geçecek, o zamana kadar harplerle boşalan dünyayı istilâ edeyim diyecek. Üzerlerine tank gibi yürüyecek, fakat Allah-u Teâlâ onları da bir gecede helâk edecek. Onların helâk oluşu harple değil, duâ ile. Ve böylece dünyayı boşaltmış olacak.”

Hazret-i Allah'tan Çok Korkmak Lâzım:

Kuvvet ve kudret O'nundur. Ululuk ve azamet O'nundur. Kahr ve galebe O'nundur. Yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. O'nun her şeye gücü yeter.

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Herkes yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.” (Haşr: 18)

Bu Âyet-i kerime umuma hitaptır. İki kere aynı Âyet-i kerime içinde **“Allah'tan korkmamız”** emredilmektedir.

Yani Allah'tan korkun da kötülük yapmayın, fenâlıklardan sakınmamazlık etmeyin. O, yapacağınız şeylere göre sizi hesaba çekecek, ona göre ceza veya mükâfat verecektir.

Hakikaten Allah-u Teâlâ'dan çok korkmak lâzım.

Nitekim Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Vallahi ben hepinizden çok Allah'ı bilirim ve hepinizden çok O'ndan korkarım.” (Buhârî)

Allah-u Teâlâ'yı en iyi bilen Resulullah Aleyhisselâm'dır ve onun vekili hakiki âlimlerdir. Onlar O'nun kudret ve azametini tefekkür ettikleri zaman, kalplerinde ilâhi haşyet tecelli eder.

“Kulları içinde Allah'tan en çok korkanlar âlimlerdir.” (Fâtır: 28)

Çünkü korkunun dayanağı, korkulan şeyi tanımak ve durumunu bilmektir. Bir kulun da Allah-u Teâlâ'ya dair bilgi ve mârifeti ne kadar mükemmel ise, korkusu da o nispette mükemmel olur. En çok bilen, en çok korkar.

Allah-u Teâlâ'yı bilmek niçin korkmaya sebep oluyor?

“Çünkü Allah Aziz'dir, çok bağışlayıcıdır.” (Fâtır: 28)

O sadece bağışlayan, merhamet eden değil, Aziz'dir; hiçbir sebebe boyun eğmeyen, hiçbir kanun altına alınma ihtimali bulunmayan, dilediği anda kahredip yerle bir eden, çok kuvvetli, çok azametli, gâlip ve kahredici bir bağışlayıcıdır. Mağfireti çok olduğu gibi cezası, intikamı da çok şiddetlidir.

Âyet-i kerime'de:

“Şüphesiz ki ben Allah'ım. Benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyle ise bana kulluk et.” buyuruyor. (Tâ-Hâ: 14)

Hazret-i Allah öyle bir Allah'tır ki O'nun her şeye gücü yeter. Kudret ve kuvvetine karşı gelinmez.

Dünya hayatı bugündür ve insanlar yarın Hakk'ın huzurunda hesaba çekileceklerdir. Kalanla giden arasında bir gün fark vardır. İşte geldik, işte gidiyoruz. Bugün üstteyiz, yarın alttayız. Bugün yataktayız, yarın topraktayız. Bu akşam burada, yarın akşam oradayız. Vaktimiz gelince hep gideceğiz de sıra bekliyoruz. Çünkü her gelecek yakındır.

Orada *“Eyvah!”* demememiz için dünyaya niçin geldiğimizi, nereye gideceğimizi, niçin yaratıldığımızı ve ne yapmamızın gerektiğini şimdiden düşünmeliyiz. Kazanabilirsek ebedî bir hayat kazanılmış olacak.

Kabir için hazırlanmak lâzımdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Üç şey ölünün ardından kabre kadar gider. Ehl-ü iyâli, malı ve ameli.

İkisi geri döner, birisi kalır. Dönenler ehl-ü iyâli ve malı, kalan da amelidir.” (Buhârî)

Dünyaya niçin geldiğimizi bilerek tedarikimizi ona göre yapmalıyız. Ölmek elimizde değil, fakat hazırlanmak elimizde. Bizi gönderen sahibimiz gönderirken bize sormadığı gibi, alacağı zaman da soracak değil.

Farz-ı muhal ki denize bir ağ atılmış, balıkların hepsi tutulmuş, fakat onlar tutulduğunu bilmiyorlar, sağa sola saldırıyorlar. Sahibi ağı yavaş yavaş çekiyor, hiçbirinin umurunda bile değil. Halbuki biraz sonra karaya çıkacaklar, çok çırpınacaklar, bu çırpınmanın hiç de faydası olmayacak. Hepsi ölüme mahkum. İşte insanların durumları da böyledir.

O'na gönül bağlamak lâzım, çok korkmak lâzım, Hazret-i Allah'a çok sarılmak, çok sığınmak lâzım.

“Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun.” (Âl-i İmrân: 102)

O'nun yasakları kılıçtan keskindir. *“Ben samimiyim amma O'nun kat'i emirleri var. Ben buraya girersem kılıç beni keser. Şu halde gitmeyeyim!”* demek lâzım.

Orada bir tehlike var bana **“Gitme!”** diyor.

Ben gidersem, **“Gitme!”** dediği için, kendi kendimi kesmiş olacağım, yahut kendimi uçurumdan aşağı atmış olacağım. Madem ki benim O'na itimadım var **“Dur!”** dediği yerde de durmam lâzım. Niçin? O emrettiği için...

Allah'tan korkacak, hududunu çok güzel muhafaza edecek, cidden korkacak. O sana, senin menfaatin için **“Yapma!”** diyor, O'ndan korkup hududu muhafaza etmen lâzım. Seni sevdiği için sana **“Yapma!”** diyor.

“Sakin siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.” (Âl-i İmrân: 102)

O'na kavuşmak için O'na yönelmeli, O'na dönmeli, O'na ibadet etmeliyiz.

Yalvarmak yakarmak ancak iman ve vicdan sahiplerine aittir. Kalpleri kaskatı olmuş kimseler Allah-u Teâlâ'nın azâmetini, büyüklüğünü düşünüp ibret alacaklarına apaçık küfre kayıyor ve hasım kesiliyorlar.

“Biz onları korkutuyoruz. Fakat bu korkutmamız onlarda büyük bir azgınlıktan başka bir şeyi artırmıyor.” (İsrâ: 60)

Allah-u Teâlâ'nın bu korkutma ve uyarıları onların dalâlet içinde daha da gömülüp gitmelerine sebep oluyor.

“Biz Kur’an’dan öyle şeyler indiriyoruz ki, müminler için şifâ ve rahmettir. Zâlimlerin ise yalnızca ziyanını artırır.” (İsrâ: 82)

Kur’an-ı kerim’in nuru ile nurlanan müminler Allah-u Teâlâ’nın rahmetine mazhar oldukları gibi, O’nun hidayetine sırtını dönen kimseler ise o nurdan istifade edemezler ve karanlıklar içinde kalırlar.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki biraz korku, biraz açlık, biraz da mallardan, canlardan ve mahsullerden yana eksiltmekle sizi imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele!” (Bakara: 155)

Müslümanlar nasıl imtihandadır?

Allah’tan mı korkacak yoksa karşısındaki tehlikeden mi korkacak? Allah’tan değil de tehlikeden korkan zarardadır, hepsi gider.

En başta korkuyu saydı Hazret-i Allah. Benden mi korkacak, yoksa başına gelecek tehlikeden mi korkacak? İşte müslümanlar burada eleniyor.

Hiçbir Fidyenin Kabul Edilmeyeceği Gün:

Allah-u Teâlâ kullarına öğüt vererek dünya hayatının gün gelip sona ereceğini, daha sonra ahiret hayatının başlayacağını, kendisine dönüleceğini, insanların hesaptan geçirileceklerini hatırlatmakta ve azabından sakındırmaktadır:

“Öyle bir günden korkun ki, o günde hepiniz Allah’a döndürülürsünüz. Sonra herkese kazandıkları noksansız verilir ve hiç kimse haksızlığa uğratılmaz.” (Bakara: 281)

Çünkü kendi kazançları ne ise onu almış olacaklar.

“Öyle bir günden korkun ki, o günde kimse kimseden yana bir şey ödeyemez, kimseden fidye kabul edilmez.” (Bakara: 123)

Allah-u Teâlâ’nın azabını onlardan hiç kimse uzaklaştıramaz ve ilâhi azaba karşı kimse onları kurtaramaz. Ne zorla kurtarılabilir, ne de kolaylıkla.

“Sen o (Kur’an’la) öğüt ver ki, kişi kazandığı amel sebebiyle helâke uğramasın. O kimse için Allah’tan başka ne bir dost, ne de şefaathı vardır.” (En’âm: 70)

Allah-u Teâlâ’dan dilekte bulunarak hiçbir kimse ona şefaathı olamayacaktır.

“O gün kimseye şefaathı fayda vermez, onlar hiç kimseden yardım da göremezler.” (Bakara: 123)

Aracılar yok olmuş, kişi yaptıkları ile başbaşa kalmış. Herkes kendisini kurtarmaya çalışıyor. O gün toplulukların birbirleriyle yardımlaşmaları, birbirlerini desteklemeleri de kaldırılmıştır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“Kimsenin kimseye bir şey ödeyemeyeceği, kimseden bir şefaht kabul edilmeyeceği, kimseden bir fidyeye alınmayacağı ve yardım görülmeyeceği günden korkun!” (Bakara: 48)

İnkârda ısrar edenler için, onları Allah'ın azabından koruyacak ve kurtaracak hiçbir kimse yoktur.

“Hiçbir günahkâr başkasının günah yükünü yüklenemez.” (Fâtır: 18)

O gün iman ve amel-i sâlih sahibi olmayana hiçbir şefaht kâr etmez.

“O gün ki, ne mallar fayda verir ne de oğullar.. Meğer ki Allah'a tamamen sâlim ve temiz bir kalp ile gelenler ola.” (Şuarâ: 88-89)

Demek oluyor ki, o gün insanın başına gelecek felâketlerden korunmak mümkündür. Fakat geldikten sonra ahirette değil, gelmeden önce dünyadayken korunmak mümkündür.

Afât Umuma Gelir:

Âyet-i kerime'de şöyle buyrulmaktadır:

“Eğer seni yalanlarsa da ki: Rabb'iniz geniş rahmet sahibidir. Fakat O'nun azabı da günahkârlar gürûhundan geri çevrilmez.” (En'âm: 147)

Günahkâr ve isyankârlara ne kadar zaman tanırırsa tanınsın, günahta devam ettikleri halde, sonunda o geniş rahmetten yoksun ve bir azaba mahkûm olurlar.

Allah-u Teâlâ'nın rahmeti çok geniş olmakla beraber, günahkâr ve isyankârlara er veya geç azabı da kesindir.

“İnsanların elleriyle işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesat başgösterdi. Allah işlediklerinden bir kısmını onlara tattırıyor, umulur ki dönerler.” (Rûm: 41)

Allah-u Teâlâ engin rahmetinin bir tecellisi olarak insanları günahlarından ötürü hemen cezalandırmıyor, bazı hadiseleri onların uyanmalarına bir sebep kılmış oluyor. Küfür ve isyanlarında ısrar edenlerin asıl cezalarını ahirete bırakıyor.

“De ki: Yeryüzünde gezip dolaşın da, daha önce geçenlerin âkıbetinin nasıl olduğunu görün. Çünkü onların çoğu müşrik idi.” (Rûm: 42)

Daha önceki kavimlerin çoğu müşrik oldukları için helâka uğratılmışlardır. Şirk koşmakla Allah'tan kurtulmanın çaresini bulamadılar. Sonunda ister istemez O'nun ilâhî hükmüne boyun eğerek kahrolup gittiler.

“Biz onların her birini günahı ile yakaladık. Kiminin tepesine taş yağdıran bir kasırga gönderdik. Kimini korkunç bir ses, bir çığlık yakalayiverdi. Kimini yerin dibine geçirdik. Kimini de suda boğduk.

Onlara Allah zulmetmiyordu, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı.” (Ankebût: 40)

Övündükleri dünya varlıkları, ellerindeki güç ve kuvvetler kendilerini kahr-ı ilâhîden kurtaramadı.

Nitekim zamanla başlarına nice nice felâketler gelmiştir.

“Hayır! Onların kalpleri bundan habersizdir. Onların bunun dışında da birtakım işleri vardır, bu işleri yapar dururlar.” (Müminûn: 63)

Yapagelmekte oldukları birtakım işleri şirkidir, Hazret-i Allah'a ve Kelâmullah'a, Resulullah'a karşı gelmektir. Hem inkâr ettiler, hem kötü işler yaptılar.

“Nihayet onların refah ve bolluk içinde olanlarını azap ile yakaladığımız zaman hemen feryadı basarlar.” (Müminûn: 64)

O zaman Cenâb-ı Hakk azabını indirir ve ne ki varsa dilediği şekil ve usulle mahv-u perişan eder. Evvelki kavimleri helâk ettiği gibi dilerse bir âfâtle bugün de azabını indiriverir. Nitekim olmuştur da.

Gerçekten de Allah-u Teâlâ'nın bunca günah, isyan, zulüm, küfür, nifak sebebiyle gadaplandığını düşünmediler, düşünemiyorlar. Akıl edip, hakikatı bulamıyorlar. Ve hâlâ İslâm'ı ya karşılıklarına almakla ya da emellerine alet etmekle meşguller. Kimi küfründe devam ediyor, kimi münafıklığını sergiliyor. Hepsi hile yapmakla meşguller. Gerek iş ve icraatlarında, gerek ticaretlerinde...

“Bizim onlardan önce nice nesilleri helâk etmiş olmamız, kendilerini hâlâ yola getirmedim mi? Halbuki onların yurtlarında gezip dolaşırlar.

Bunda elbette ki akıl sahipleri için ibretler vardır.” (Tâhâ: 128)

Buna rağmen yine de bu ikaz ve uyardan bir ders almayanlar daha büyük felaketin ansızın kendilerini yakalamasından korksunlar. Âfât umuma gelir, iyi ve kötü ayrılmaz. Kurunun yanında yaş da yanar. Amma orada iyiler, iyilerle beraber lütfullaha mazhar olup cennete vâsıl olurlar, kötüler kötülerle beraber gadabullaha düçar olup cehenneme atılırlar.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

“Allah bir topluluğa azap indirdiği zaman, o topluluğun içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra (kıyamet gününde) herkes niyetlerine göre diriltirler.” (Buhâri)

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz’den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Ümmetim içinde açıktan kötülükler işlenirse, o zaman Allah-u Teâlâ katından hepsine birden azap eder.

– *Yâ Resulellah! Onların içinde sâlih insanlar yok mudur?*

– **Evet vardır.**

– *O halde onlara bunu nasıl yapar?*

– **İnsanların başına gelen onların da başına gelir. Sonra Allah’tan bir bağışlanma ve hoşnudluğa ulaşırlar.”** (Ahmed bin Hanbel)

Bu günler gelmezden evvel tevbe edip Allah ve Resul’üne yönelenlere ne mutlu! Allah-u Teâlâ dilediğini dilediği şekilde kurtarır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şerif’lerinde de şöyle buyurmuşlardır:

“Allah bir kavme, (bir topluluğa) azap indirince, bu azap onların hepsine dokunur. Sonra kıyamet gününde herkes kendi ameline göre haşrolunur. (sâlihler mükâfâtını görür, fâsıklar azap olunur).” (Buhârî Tecrîd-i sarîh: 2119)

Yani serbest zamanlarda Allah-u Teâlâ’ya yönelip O’na kul, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine ümmet olsaydı; ölse imanla Hakk’a varacaktı, kalsa Hakk ile kalacaktı.

Allah-u Teâlâ’ya yakın olanlar ise; kalsa O’nun hıfz-u himayesinde olur, ölse şehid olarak göçer.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz binaların yıkılması esnasında ölenlerin şehid olduklarını beyan buyurmuşlardır.

“Zulmen kesici aletlerle öldürülen, tâun, binaların yıkılması, yırtıcı hayvanların yemesi, boğulma, ishal sebebiyle için kuruyup yanması, zâtülcenb hastalıkları, bunların hepsi şehid olarak ölmeye sebep olur.” (Buhari)

•

Allah-u Teâlâ gönderdiği âfâtı kâfirlere karşı bir azap, müminlere ise bir rahmet kılmıştır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Urve bin Rûveym - radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Ümmetimde zelzeleler olur. Öyle ki bu zelzelelerde on bin, yirmi bin, otuz bin kişi ölür.

Allah bu ölümü muttakilere öğüt, müminlere rahmet, kâfirlere ise azap kılar.” (Râmuz El-Ehâdis: 3222)

İlâhi Azaptan Kimse Emin Olamaz:

Yarattıklarına zulmetmekten müberrâ olan, hükmünü dilediği şekilde yürüten, azamet ve ululukta eşi olmayan, zâlimlerin, zorbaların gurur ve kibirlerini kıran, itaat edenleri aziz, isyan edenleri zelil kılan, bunca isyanlarına rağmen günahkâr kullarına tevbe kapısını daima açık bırakan, ceza vermekte acele etmeyen, rahmeti her şeyi kuşatan Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerindeki beyanlarına devam ediyor:

“Yoksa o ülkelerin halkı geceleyin uyurlarken kendilerine azabımızın gelemeyeceğinden emin mi oldular?” (A'râf: 97)

Bizim de bu kadar azmamız, Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a karşı gelmemiz herhalde iyilik getirmez. Bizim de âkıbetimizin bunlar gibi olacağını gösteriyor.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Nice memleketler var ki biz onları helâk ettik. Azabımız onlara geceleyin veya gündüz uykularında iken geldi.” (A'râf: 4)

Kısaca, ya Lût kavmi gibi gece yarısında veya Şuayib kavmi gibi güpe gündüz işlerinin başında iken azap kendilerini bastırırverdi.

“Yahut o ülkelerin halkı kuşluk vakti eğlenirken kendilerine azabımızın gelemeyeceğinden emin mi oldular?” (A'râf: 98)

Kendilerine uyanmaları için önceden bir takım musibetler ve bir takım nimetler verilmiş olduğu halde yine de durumlarını değiştirmediler. Küfür ve isyanları yüzünden böyle bir felâkete uğrayabileceklerini hiç düşünmediler.

“Allah'ın tuzağından (kurtulacaklarına) emin mi oldular? Ziyana uğrayan topluluktan başkası Allah'ın tuzağından emin olmaz.” (A'râf: 99)

Allah-u Teâlâ'nın kendilerine bahşetmiş olduğu tefekkür ve ders alma kabiliyetini yitirerek nefislerine zulmetmiş kişiler ancak mekr-i ilâhiden emin olurlar.

Allah-u Teâlâ'nın lütuf hidayeti ile hidayete eren kullar ise korku içindedirler.

Bu korku onları istikamet üzerinde bulundurur veya Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyleri istikametinde yaşarlar, ahirette ise hiç korkmazlar, korktuklarından emin olurlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“İyi bilin ki, Allah'ın veli kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.” (Yunus: 62)

Allah korkusu her korkuyu silmiş içinde başka korku kalmamıştır.

“Onlara bir musibet geldiğinde:

‘Biz Allah içiniz ve elbette O'na döneceğiz.’ derler.” (Bakara: 156)

Başlangıçta yok iken O'ndan geldiğimiz gibi, sonuçta yine O'na varacağız.

“İşte Rabb'lerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlarıdır, yalnızca onlar doğru yolu bulmuşlardır.” (Bakara: 157)

“İsyan Çok, İhsan Büyük; Allah'ım Sonumuzu Hayreylesin!”

(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardır:

“Hazret-i Allah kullarına karşı çok rahmetli ve çok merhametlidir.

Allah'ımızın o lütuf rahmetine, bizim isyanımız mani oluyor, kalkan mesabesinde oluyor.

İşlediğimiz büyük isyanlara karşı, rahmet yerine taş yağsa hakikaten müstahakız.

Bu rahmet-i ilâhiye hep Allah'ımızın merhametinden husule geliyor. O dilediği gibi verir.

Bize kalsa hemen yok etmek istiyoruz. O ise o kadar isyanımıza rağmen, yine de merhametiyle bizi lütuf nimetleri ile merzuk ediyor.

O ancak ve ancak Hazret-i Allah'a ait bir ihsandır.

Biz hep isyandayız, O hep ihsandadır.”

“İtimat edin gece hep böyle ne olacak diye bekliyorum. Azdık, taştık, isyan çok. Acaba dünyanın durumu ne olacak? Mülkün sahibi hiç dinlenmiyor. Sanki

herkes kendi başını almış gidiyor. Allah sonumuzu hayırlı etsin. Çok tedbirli hareket etmek lâzım. Önümüzde karanlık günler var.”

“Hazret-i Allah’ın hükmü geldiği zaman ne bir peygamberin ne bir kutbun sözü geçmez.

Hüküm O’nundur, O’na aittir.”

Âyet-i kerime’lerde şöyle buyuruluyor:

“Hüküm, yücelerin yücesi ulu Allah’ındır.” (Mü’min: 12)

“İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O’na mahsustur.” (A’raf: 54)

“Bu kadar ihsân-ı İlâhi karşısında ilâhi hükümlere karşı gelmek, şeytana uyup onun peşine gitmek, bunca isyan yakışır mı? İsyân çok, ihsan büyük. Allah’ım sonumuzu hayreylesin.”

“Biz Zâlim Değiliz.” (Şuarâ: 209)

Allah-u Teâlâ emir ve hükümlerine muhalefet eden, Peygamber’ini yalanlayan, indirdiği ilâhî hükümlerden başka yollara giden sapıkları Âyet-i kerime’lerinde tehdit ediyor, geçmiş ümmetlerin başlarına gelen çok şiddetli felâketleri haber veriyor ve müslümanları uyandırarak şöyle buyuruyor:

“Nice memleketler vardır ki, Rabb’lerinin ve peygamberlerinin emrinden uzaklaşp azmıştır.” (Talâk: 8)

Allah-u Teâlâ’nın dininden uzaklaşan ve peygamberleri reddeden kimselerin er veya geç ilâhî azaba uğramaları her zaman ve mekânda tekrarlanan şaşmaz bir kanundur.

“Biz de onları çetin bir hesaba çekmiş ve onları şiddetli bir azaba uğratmışızdır.” (Talâk: 8)

Onların isyanları sebebiyle yaşadıkları memleketler harap olmuş; isyankârlar son derece şiddetli cezâlara çarptırılmışlar, emniyet, huzur ve güvenden mahrum olarak yaşamışlardır. Bununla iş bitmiş olmayacak, dünyadaki âcil azap yanlarına kâr kalmayacak; ölür ölmez kabir azabının ara vermeyen cefâsı ile karşılaşacaklar, ahirette de tepetakla cehenneme yuvarlanarak tasavvura sığmayan ve misli görülmemiş bir belâyâ uğrayacaklardır.

“Böylece onlar kendi yaptıklarının cezasını çektiler.” (Talâk: 9)

Pişmanlığın hiçbir fayda vermediği bir zamanda pişmanlık duydular.

“İşlerinin sonucu da tam bir hüsrân oldu.” (Talâk: 9)

Ömür sermayesini iyiye ve güzele, ahireti kazanmaya sarfetmedikleri için boşa harcamışlar; ticaretleri de zarar etmiş, tam bir müflis durumuna düşmüşlerdir.

Dünyada iken canla-başla çalışıp fayda bekledikleri çalışmalarından fayda değil, büyük zarar görecekler.

“Allah onlara şiddetli bir azap hazırlamıştır.” (Talâk: 10)

Onlar bu pek müthiş azaba müstehak olmuşlardır. Dünyada çarptırıldıkları musibetler, günahlarına kefaret olmaz, ahirette de can yakıcı azaplara uğrarlar. İşte Hakk’tan sapmanın, hakikatten uzaklaşmanın vebâli bu kadar ağırdır.

•

Allah-u Teâlâ isyanların cezasız kalmayacağını anlattıktan sonra, isyankârların başına gelen dünyevî ve uhrevî azapların, müminlerin de başına gelmemesi için onlara uyarıda bulunmaktadır:

“Ey iman etmiş olan akıl sahipleri, Allah’tan korkun!” (Talâk: 10)

Felâkete uğrayan geçmiş ümmetlerin âkibetlerini düşünün, akıllarınızı kullanın, Allah yolundan ayrılmayın, O’nun suçüstü yakalamasından ve intikam almasından sakının. Aksi takdirde onlara isabet eden musibetler size de isabet eder.

Bu Âyet-i kerime’lerden anlaşılıyor ki, insanların başına gelen bu felâket, kendi yaptıklarının cezasıdır.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde:

“Biz zâlim değiliz.” buyuruyor. (Şuarâ: 209)

Amma zâlimlerin hakkından gelmeye de kâdir-i mutlakdır.

“Allah onlara zulmetmedi, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı.” (Âl-i imrân: 117)

Onlar azabı gerektirecek suçu işlemekle kendilerine zulmettiler.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime’sinde bu gibi kimselerin ahiretteki durumlarından haber vermektedir:

“Onlar orada: ‘Ey Rabb’imiz! Bizi çıkar, yaptıklarımızdan daha hayırlı, iyi işler yapalım!’ diye bağışırlar. O zaman onlara şöyle deriz: ‘Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar ömür vermedik mi? Size uyarıcı da gelmişti. (Fakat inanmadınız.) Artık azabı tadınız! Zâlimlerin yardımcısı yoktur.’” (Fâtır: 37)

Allah-u Teâlâ yalanlayanları o gün olacak hadiselerin korkunçluk ve dehşetiyle ihtar ettikten sonra, tekrar onları intikamı ile korkutmakta ve Âyet-i kerime’lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Biz öncekileri helâk etmedik mi?” (Mürselât: 16)

Uyarıcıları yalanlayanları daha dünyadalarken nice felâketlere uğratmadık mı?

“Sonra geridekileri de onların arkasına takacağız.” (Mürselât: 17)

Bunlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in zaman-ı saâdetlerinden sonra türeyen, küfürde ve yalanlamada öncekilerin yolunu tutanlardır. Bu Âyet-i kerime bu ümmetten yalanlayıcılara bir tehdittir.

Allah-u Teâlâ Hûd sûre-i şerif’inde geçmiş ümmetlerin helâk olma durumlarını Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’e haber verirken Lût Aleyhisselâm’ın kavminin bütün yurtlarının yıkılıp alt üst olduğunu ve üzerlerine ateşli taşlar yağdığını beyan buyurmaktadır:

“Vaktaki azap emrimiz gelince, o memleketin altını üstüne getirdik ve tepelerine pişirilmiş balçıktan taşları arka arkaya yağdırdık.” (Hûd: 82-83)

Memleketin altı üstüne geldikten sonra yağmur gibi taşlar yağdırılması, cezalandırmanın tam olması içindir. Sâlih Aleyhisselâm’ın kavmine gelen şiddetli çığlıktan sonra bir de zelzele olması gibi.

Âyet-i kerime’nin nihayetinde ise şöyle buyurmaktadır:

“Bu felâket taşları zâlimlerden uzak değildir.” (Hûd: 83)

Böyle bir azap, zulümlerinde onlara benzeyecek kimselerden hiçbir şekilde uzak kalmayacaktır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Cebrâil Aleyhisselâm’a:

“Zâlimlerden murad kimdir?” diye sorduğu zaman:

“Senin ümmetinin zâimleri de dahildir.” buyurdu.

Çünkü sonrakiler de onlar gibi yalanlamışlardı.

Allah-u Teâlâ felâket taşlarının eninde sonunda bütün zâlimlere erişeceğini haber vermektedir.

Ve fakat muhakkak ki isyan cezasız kalmaz, bu kati bir gerçektir. Bunu böyle bilin.

Bir insanın son durağı nihayet ölümdür, kabirdir. Gerçek hayat ölümden sonra başlar. Ya ebedî saâdet, yahut da ebedî felâket.

Bunlar bir hatırlatmadır, uyandırmadır. Nasibi olan hidayete mazhar olur, uyanır, tevbe eder, Hazret-i Allah’a yönelir.

Ve fakat ruhu ölmüş olanların imanları yok ki hidayete ersin.

“Aramızdaki Beyinsizlerin Yaptıklarından Ötürü

Bizi Helâk Eder misin Allah’ım?” (A’râf: 155)

Kur’an-ı kerim’de Musâ Aleyhisselâm İsrailoğullarının azgınlıkları karşısında Rabb’ine şöyle sığınmış ve niyaz etmişti:

“Aramızdaki beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helâk eder misin Allah’ım?” (A’râf: 155-156)

Bu bir nevi Hazret-i Allah’a sığınmak ve yalvarmaktır.

“Yâ Rabb’i! Biz onlardan değiliz. Biz senin hasımlarına düşman kesildik. Yardım ve desteğinle hiç kimseden çekinmeyerek mücadelemize ve mücahedemize devam ediyoruz. Zât’ına iman ettik ve sığındık. Allah’ım bu beyinsizlerin yüzünden bizi helâk etme!”

Bu isyan devam ettikçe, Rabb’imiz daha nice nice felâkelere, belalara uğratır.

“Biz de deriz ki:

Rabb’imiz! Bu beyinsiz azgınların yüzünden bizi helâk eder misin? Yâ Rabb’i! Bize sen rahmet ve merhamet et.”

Binaenaleyh gerek beyinsizlerin, gerek bu azgınların yüzünden gerçekten ümmet-i Muhammed de bu âfâta iştirak etmiş, tutulmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime’inde geçmişte yaşamış milletlerin aralarında, bozgunculuk yapanlara mani olan kimselerin çok az bulunmuş olduğunu haber veriyor:

“Sizden önceki asırlarda faziletli kimselerin yeryüzünde bozgunculuğu önlemeye çalışmaları gerekmez miydi?”

Ancak onlar arasından kendilerini kurtardığımız pek az kişi böyle yaptı.

Zulmedenler ise, kendilerine verilen refahın peşine düştüler. Zaten onlar günahkâr idiler.” (Hûd: 116)

Âyet-i kerime’de az kişinin kurtulduğu haber veriliyor. Yani yapan kurtuldu, yapmayan kurtulmadı.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Benden önce Allah’ın gönderdiği her peygamberin mutlaka ümmetinden havarileri ve ashâbı olmuştur. Bunlar onun sünnetiyle amel ederler, emirlerini de yerine getirirlerdi.

Sonra onların ardından öyle kötü nesiller zuhur etmişti ki, yapmadıklarını söyleyip, kendilerine emredilmeyen şeyleri de yapmışlardır.

Kim bunlara karşı eliyle cihad ederse o mümindir. Kim onlara karşı diliyle cihad ederse o da mümindir. Kim de onlara karşı kalbiyle cihad ederse o da mümindir. Amma bunun ötesinde bir hardal tanesi iman yoktur.” (Müslim: 50)

Geçmiş ümmetlerden pek az kimse yeryüzünde fesat çıkarmayı engellediler ve kurtuldular.

Diğerleri ise dünyevi lezzetlere daldılar, isyan edip yoldan çıktılar, diğerlerinin ikaz ve irşatlarına kulak asmadılar, sonunda da beklemedikleri bir anda azap başlarına geliverdi.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Halkı ıslah olmuş (sâlih ve ıslahtan yana) kimseler olsaydı, Rabb’in o memleketleri haksız yere helâk edecek değildir.” (Hûd: 117)

Allah-u Teâlâ Âdil-i kerim’dir. Halkı ıslah olmuş, hakka hukuka riayet etmiş olan beldeleri felâketlere uğratmaz, hak etmeden helâk etmez, böyle bir ihtimal yoktur.

Çünkü Âyet-i kerime’sinde:

“Rabb’in kullarına zulmedici değildir.” buyuruyor. (Fussilet: 46)

Tevbe Kapısı;

Bize Düşen Rabb’imize Sığınmak:

Peki bize düşen nedir?

Her türlü zahiri tedbiri almamız ve Allah-u Teâlâ’ya gücümüzün yettiğince sığınıp niyaz etmemiz lâzım.

Bu felâketleri durdurtacak bir tek şey varsa, Allah-u Teâlâ’ya yönelmek ve nasuh bir tevbe ile tevbe etmektir. Yoksa gadâb-ı İlâhi’ye sebep teşkil edecek olan bütün kötülükler işleniyor.

“Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor.” (Nisâ: 27)

Bu beyân-ı ilâhî Allah-u Teâlâ'nın günahkâr kulları üzerindeki rahmet, merhamet ve mağfiretinin ne kadar engin olduğunu apaçık göstermektedir.

“Şehvetlerine uyanlar ise sizin büsbütün yoldan çıkmanızı isterler.” (Nisâ: 27)

Şüphesiz yok ki Hakk'tan sapanların peşisıra gitmekten, şehvetlerin ardınca gitmek üzere onlarla yardımlaşmaktan daha büyük bir sapıklık olamaz.

“Ancak tevbe edip iman eden ve sâlih amel işleyenler başka. Allah onlar?n kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah çok çok bağ?şlay?c?, engin merhamet sahibidir.

Kim tevbe edip sâlih amel işlerse, şüphesiz ki o tevbesi kabul edilmiş olarak Allah'a döner.” (Furkân: 70-71)

Her zamankinden daha çok Rabb'imize yönelmemiz, O'nun ululuğu ve azameti karşısında acziyetimizi itiraf ederek merhametini dilenmemiz lâzım.

Zira O'nun takdir ettiği elbet gerçekleşecektir. Ancak O dilerse ateşin derecesini, ibtilanın şiddetini azaltır. Dilerse kaldırır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Eğer onlar kendilerine zulmettikleri vakit, sana gelip de Allah'tan tevbekâr olarak günahlarının bağışlanmasını isteselerdi ve Peygamber de kendileri için af isteyerseydi, elbette Allah'ı affedici ve merhametli bulurlardı.” (Nisâ: 64)

Duâ ederken bilhassa Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i, Hazret-i Allah'ın sevgililerini, evliyaullah hazeratını, hususiyetle Hatem'ül-evliyâ'yı da vesile kılmamız, onların yüzüsuyu hürmetine naz ve niyazda bulunmamız lâzım. Çünkü Allah-u Teâlâ onları sevmiş ve seçmiş. Onların yüzüsuyu hürmetine yapılan duaları geri çevirmez.

Duânın takdir edilmiş bir azabın kaldırılmasına vesile olduğuna dair delil Kur'an-ı kerim'de kıssası anlatılan Yunus Aleyhisselâm'ın kavmi Ninova halkının affedilmesidir.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“(Azap geleceği vakitte) iman edip de imanı kendisine fayda sağlayan bir memleket halkı varsa, şüphesiz ki Yunus'un kavmidir.

İman ettiklerinde kendilerinden dünya hayatındaki rüsvaylık azabını kaldırdık ve onları bir süre daha bu dünyada faydalandırdık.” (Yunus: 98)

Allah-u Teâlâ bu kıssayı haber verdiği Âyet-i kerime'lerinden bir diğerinde de şöyle buyurmaktadır.

“Eğer Allah sana bir zarar bir sıkıntı verirse, onu senden kaldıracak O’dur. Eğer sana bir hayır ve iyilik dilerse, lütfuna kimse mâni olamaz. O bunu kullarından dilediğine eriştirir. O çok bağışlayan, çok merhamet edendir.” (Yunus: 107)

Ninova halkı hatasını anlayıp büyük bir pişmanlık ile hep birlikte acziyetlerini Allah-u Teâlâ’ya takdim etmiş, Allah-u Teâlâ da onların bu samimi tevbelerini kabul etmişti.

Nihayet Yunus Aleyhisselâm yakında üzerlerine büyük bir musibetin geleceğini haber verip halkını terkedince azabın geleceğini anladılar. Azap belirtileri de ardarda geliyordu.

Bin pişman oldular. Kadın erkek, genç ihtiyar herkes aç ve susuz olarak, üstlerinde eski elbiselerle derhal şehrin dışına çıktılar. Geniş ve yüksekçe bir yerde toplanarak gönülden Allah-u Teâlâ’ya yöneldiler. İmansızlıklarından, yaptıkları isyan ve tuğyandan dolayı âlemlerin Rabb’inin huzurunda alçaldılar. Hazin hazin ağlaşmaya, başlarına toz toprak saçmaya, seslerini yükselterek yalvarmaya, duâ ve niyazda bulunmaya, tevbe etmeye başladılar. Hep birlikte iman ettiler.

Onların bu tevbeleri ihlâs ve samimiyet üzere olduğu için merhamet-i ilâhîyi celbe vesile oldu, Hazret-i Allah rahmeti ile tecelli etti, duâlarını ve tevbelerini kabul buyurdu. Başlarının üzerine gece karanlığı gibi çöken hor ve hakir azabı üzerlerinden kaldırdı.

Yunus Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ’nın bildirmesiyle kavmine gelecek azabı haber vermekle beraber Allah-u Teâlâ’nın izni olmadan kavmini terk etmişti. Bu sebeple Allah-u Teâlâ onu büyük bir imtihana tâbi tuttu. Binmiş olduğu gemiden atıldıktan sonra günlerce bir balığın karnında kaldı ve secde halinde sürekli olarak hata ve kusurlarından dolayı tevbe ederek Rabb’ine niyazda bulundu.

Sa’d -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde Yunus Aleyhisselâm’ın bu duâsını haber verdiler ve şöyle buyurdular:

“Balığın karnında iken Yunus Aleyhisselâm’ın yaptığı duâ şu idi:

(Lâilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez-zâlimîn)

‘Allah’ım! Senden başka ilâh yoktur. Sen bütün noksan sıfatlardan münezzehsin. Gerçekten ben zâlimlerden oldum.’ (Enbiyâ: 87)

Bununla duâ edip de icabet görmeyen yoktur.” (Tirmizî)

•

Allah katında bir kavmin helâk edilmesine dair hüküm çıktıktan sonra iman etmenin ve yalvarmanın hiçbir faydası olmadığı, inen hiçbir azap geri alınmadığı halde; onların bu yeis halindeki imanları hüsn-ü kabul görmüş, ümitsizlik halinde yaptıkları tevbeleri makbul olmuş, azap üzerlerine sarkıtıldıktan sonra kaldırılmıştır. Şayet iman edip tevbe etmemiş olsalardı, cezalarını bulacaklardı.

Helâk olan kavimler hakkında bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Uyarılıp da söz dinlemeyenlerin sonlarının nasıl olduğuna bir bak!” (Yunus: 73)

Hazret-i Allah bu kadar gadab ediyor. Tevbe edip rızası mucibince, istikamet üzere hayatını idame ettirenler ise Hazret-i Allah'ın mükâfatına nail olurlar.

“Yaptığı zulümden sonra tevbe edip hâlini düzelten kimse, bilsin ki Allah onun tevbesini kabul eder. Allah çok bağışlayıcı ve merhamet edicidir.” (Mâide: 39)

Bu beyanlardan sonra insan günahlarına tevbe etmeli, Hazret-i Allah'tan affını istemelidir. Allah'ın dinini, Resulullah'ın sünnetini yaşamayı gaye edinmeli ve azmetmelidir.

Nuh Aleyhisselâm'ın kavminin küfürde uzun zaman inat ve ısrar etmeleri üzerine Allah-u Teâlâ onları kıtlıkla mübtelâ kıldı. Çok sıkıntılar çektiler, malları ve hayvanları helâk oldu, kadınlar kısırlaştı.

Nuh Aleyhisselâm onlara öğütlerde bulundu:

“Rabb'inizden mağfiret dileyin, çünkü O çok bağışlayıcıdır. Mağfiret dileyin ki, üzerinize gökten bol bol yağmur indirsin, mallarınızı ve oğullarınızı çoğaltsın, size bahçeler ihsan etsin, sizin için ırmaklar akıtsın!

Size ne oluyor ki Allah'a büyüklüğü yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 10-11-12-13)

Yağmur duâsında istiğfar etmek de bundan dolayı meşru olmuştur.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- halkla beraber üç gün yağmur duâsına çıkmış, istiğfardan başka bir şeyle meşgul olmamıştır. Ashab-ı kiram'dan bazıları *“Yâ Ömer! Biz buraya rahmet duâsına geldik, sen rahmet duâsı ile meşgul olmadın!”* dediklerinde **“Ben semânın yağmur damarlarıyla duâ ettim.”** buyurmuş ve Nuh Aleyhisselâm'ın kavmine söylediği sözleri beyan eden Âyet-i kerime'leri okumuştur.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Her kim istiğfara devam ederse, Allah-u Teâlâ o kimseyi her darlıktan kurtarır, her sıkıntısına bir ferahlık verir ve onu hiç ummadığı yerden rızıklandırır.” (Ebu Dâvud)

Hûd Aleyhisselâm da kavmini tevbe ve istiğfara dâvet etmişti:

“Ey kavmim! Rabb'inizden mağfiret dileyin, sonra O'na tevbe edin ki üzerinize gökten bol bol yağmur indirsin, kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkâr olarak yüz çevirmeyin.” (Hûd: 52)

Bu Âyet-i kerime'lerde tevbe ve istiğfarın her şeyin husûlüne vesile olduğu bildirilmektedir.

“Rabb’inizden mağfiret dileyiniz ve O’na tevbe ediniz ki, belli bir süreye kadar sizi güzelce geçindirsin ve her fazilet sahibine faziletinin karşılığını versin.” (Hud: 3)

Günahlarınızdan dolayı Rabb’inizin affını ister, samimiyetle tevbe eder, Rabb’inize yönelerek ve O’na itaat etmek suretiyle tevbenize dosdoğru devam ederseniz, bu dünyada size geniş rızık ve müreffeh bir hayat sağlar.

İstiğfara devam edip de ihtiyaçtan ve sıkıntılardan kurtulmayanlar, istiğfarın şartlarını yerine getirmeyen kimselerdir.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsi’de şöyle buyurur:

“Eğer kullarım bana hakkıyla itaat etselerdi, onları geceleyin yağmurlarla sular, gündüzleri üzerlerine güneş doğdurur ve onlara gök gürültüsü işittirmezdin.” (Ahmed bin Hanbel)

•

Binaenaleyh önce hata ve kusurumuzu itiraf etmemiz, ardından azamet-i ilâhî karşısında acziyetimizi itiraf ederek Rabb’imize samimi, gönülden yalvararak yönelmemiz ve çok duâ etmemiz lâzımdır.

Zira duâ gibi bir ibadet olamaz.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif’lerinde:

“Allah-u Teâlâ’nın katında duâdan daha değerli bir şey yoktur.” buyurmuşlardır. (Tirmizî - İbn-i Mâce)

Numan bin Beşir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Duâ ibadetin kendisidir.” buyurdular ve şu Âyet-i kerime’yi okudular:

“Rabb’iniz buyurdu ki: Bana duâ edin, duânıza icâbet edeyim. Bana ibadet etmeyi kibirlerine yediremeyenler, alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.” (Mümin: 60)

Görüldüğü üzere Âyet-i kerime’de **“İstemek”** emredilmiş olup, Allah-u Teâlâ’nın karşılık vermesi için kulun istemesi şart kılınmıştır. Hem öyle şart kılınmıştır ki, şartın yokluğundan, şarta bağlanan şeyin yokluğu gerekeceğinden terk edilmesine **“Cehenneme gireceklerdir.”** diye tehdit getirilmiştir.

Allah-u Teâlâ kullarını kendisine duâ etmeye teşvik etmekte, duâlarını kabul edeceğine dair de teminat vermektedir.

•

Umumi afatlardan halas olabilmek için elbette umumi olarak, Yunus Aleyhisselâm kavmi gibi Rabb'imize yönelmemiz ve af ve mağfiret dilenmemiz icap etmektedir.

Oysa duâ etmeyi kibirlerine yediremeyen, her şeyi bilim adı altında Allah'tan gayrı düşünen, gerçekte Allah-u Teâlâ'ya isyan ve tuğyan içinde bulunan azgın bir güruh var. Bunların utanmaz, arlanmaz bir çirkeflikle seslerini yükselttikleri bir devirdyiz.

Bize düşen azimle, sabırla Allah-u Teâlâ'ya yönelmek ve bu azgınlar yüzünden umumi azabın gelmemesi için niyaz etmektir.

•

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Resulullah Aleyhisselâm'a, aynı zamanda bütün müminlere de hitap mahiyetinde olmak üzere şöyle buyurmuştur:

“De ki: Ey Rabb'im! Eğer onlara vaad edilen azabı bana mutlaka göstereceksen, o zaman ey Rabb'im! Beni zâlimler topluluğu arasında bulundurma.” (Müminun: 93-94)

Allah-u Teâlâ'nın cezası, yalnızca günahkârların değil, günah ve isyanlardan sakınan müminlerin bile korkması gereken bir husustur. Çünkü ilâhi gazab geldiğinde, yalnızca günahkârları kapsamakla kalmaz, herkesi içine alabilir.

Bu bakımdan fitne ve fesadın, isyan ve tuğyanın yaygınlaştığı zamanlarda muttaki müminlerin Allah-u Teâlâ'ya nasıl sığınması icabediyorsa o şekilde sığınmaları gerekir. Çünkü azabın ne zaman geleceği bilinmez.

“Onlara vâdettiğimizi sana göstermeye biz elbette kâdiriz.” (Müminun: 95)

Fakat biz bir hikmetten dolayı onu erteliyoruz.

“Sen kötülüğü en güzel bir usulde def et! Çünkü biz onların vasıflandırmakta oldukları şeyi çok iyi biliriz.” (Müminun: 96)

Ve yaptıklarının karşılığını veririz.

Sığınmak insanı Hazret-i Allah'a yaklaştırır.

Allah-u Teâlâ'nın sevgilerinin duaları ve Allah'a yönelmiş salihlerin ve dünyadaki mazlumların duaları olmamış olsa çok daha büyük afatların gelmesinden korkulur.

Allah'ım bize acı, bize merhamet et.

Ümit İle Korku Arasında Bulunmak:

Şu kadar var ki gadab-ı ilâhi unutulmamalıdır. Allah-u Teâlâ'nın tevbeleri kabul etmesine güvenerek günahlarında ısrar edenler hakkında böyle bir müjde yoktur.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, Allah'ın hesap günü hakkındaki vaadi gerçektir. O halde sakın sizi dünya hayatı aldatmasın. O çok aldatıcı şeytan da Allah'ın affına güvendirerek sizi aldatmasın.” (Fâtır: 5)

Allah-u Teâlâ'nın azabından emin olmak küfürdür.

Nitekim firavunların ilâhlık dâvâsında bulunmaları, müşriklerin şirkleri kâfirlerin küfürleri, zâlimlerin zulümleri, fasıkların fıskları... hep Allah-u Teâlâ'nın mekrinden emin olmalarından, korkusuz olmalarından ileri gelmektedir.

Ahret kaygısını kalbinde duyan bir kimse, ona göre tedbirini alır, korku ve ümit arasında bulunur.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

“Mümin bir kimse Allah'ın azap ve ikabının miktarını bilmiş olsaydı, hiçbir kimse cennetini ümit etmezdi.

Kâfir de Allah'ın rahmetinin ne kadar çok olduğunu bilmiş olsaydı, bir tek kimse cennetinden ümit kesmezdi.” (Müslim)

Kula düşen şudur: Hazret-i Allah'a muhtaç olduğunu bilecek, O'ndan isteyecek, O'na sığınacak, O'na yalvaracak, O'na boyun bükecek, gözyaşı dökecek, O'nu bilecek başka bir şey bilmeyecek.

Şeytan işini kadere havale etti, kâfir oldu. Âdem Aleyhisselâm Cenâb-ı Hakk'a sığındı, Cenâb-ı Hakk da onu affetti.

Kul bütün iyiliklerini Hazret-i Allah'tan bilecek, kötülüklerini ise nefsinden. Kim böyle yaparsa şu Âyet-i kerime'deki ilâhî lütfâ mazhar olur:

“Onlar Allah'ın öyle kullarıdır ki, çirkin bir günah işledikleri yahut nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı zikrederek hemen günahlarının affedilmesini isterler. Günahları Allah'tan başka kim bağışlayabilir? Bir de onlar işledikleri günah üzerinde bilip dururken ısrar etmeyenlerdir.” (Âl-i imrân: 135)

Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz masum oldukları halde ibadet ettiler. Aşere-i mübeşşere, cennetle müjdelendikleri halde ibadetten bir an bile geri kalmadılar.

Daima korku ve ümit arasında bulunmak çok faydalıdır. Korku gafletten uyandırır, kötülüklerden uzaklaştırır. Ümit ise insana mânevi destek verir.

Hadis-i şerif'te şöyle buyruluyor:

“Sakin sizden biriniz Allah hakkında güzel zan (bağışlanma ümidi) beslemekten başka bir hâlde ölmesin.” (ibn-i Mâce)

Allah'tan korkan kimse heva ve hevesine uymaz, ibadet ve taate yönelir. Nefsânî arzularından uzaklaştıkça iffetli olur, haramlardan ve şüpheli şeylerden kaçındıkça verâ ve takvâ sahibi olur.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyrulmaktadır:

“Rabb'inin huzurunda durmaktan korkan ve nefisini hevâ-ü hevesten alıkoyan kimseye gelince, cennet onun varacağı yerin ta kendisi olacaktır.” (Nâziât: 40-41)

Hesap ve ceza gününü düşünerek hayatını ona göre düzenleyen, Rabb'inin rahmetine ümit bağladığı kadar azabından da o nispette korkan, nefislerini hevâ ve heveslerine tâbi olmaktan alıkoyan müminlere çok büyük müjdeler vardır.

“Rabb'lerinden korkanlar için hidayet ve rahmet vardır.” (A'râf: 154)

Akıllı ona derim ki hep ağlar, hep O'nun için ağlar. Hep korkar yalnız O'ndan korkar. Hep sığınır, yalnız O'na sığınır. Hep diler, yalnız O'ndan diler.

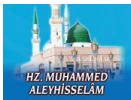
O'nunla olmak hayattır, O'ndan ayrılmak vefattır.

ÖncekiSonraki

Devamını Oku

Fâtiha Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (25) KUR'AN-I KERİM TEFSİRİ Dizi Yazı - Tefsir

Allah-u Teâlâ'nın Nur'u, Âlemlerin Gurur ve Sürûru Muhammed Aleyhisselâm (6) HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm Dizi Yazı - Resulullah Aleyhisselâm'ın Hayat-ı Saâdetleri

Gayemiz Çığır Açmak Değil, Hazret-i Allah ve Resul'ünün Açtığı Çığırdan Yürümektir Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (125) Dizi Yazı - İnciler ve Hatıralar

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (52)EVLİYÂ-İ KİRÂM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI 248) Dizi Yazı - "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatlar

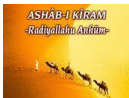
Saînüddin Ali Türkî -Kuddise Sırruh- (2) Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (181) Dizi Yazı - Hatm'ül Evliya Hakkında İzah ve Açıklamalar

Hâtem-i Enbiya Muhammed Aleyhisselâm ve Ashâb-ı Kiram (6) TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ Dizi Yazı - Tasavvuf

Ölümün Hakikati Cenaze İşleri ve Berzah Hayatı (10) İSLÂM İLMİHALİ Dizi Yazı - İslâm İlmihali

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (94)ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI Dizi Yazı - Ashâb-ı Kiram -r. anhüm-

Medeniyet Yazıları (4) - "Kibirliye Karşı Kibir Sadakadır" (Hadis-i Şerif)GündemUğur Kara

Hakikat 336. Sayı

Bismillahirrahmanirrahim

“Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri’ne; O’nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz’e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram’ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun.”

Muhterem Okuyucularımız;

Dünyanın huzuru kalmadı. Her geçen gün bir öncekini aratıyor. Daha önce görülmemiş hadiseler birbiri ardına yaşanıyor.

Dünyada birçok memleket halkı nice afatlarla boğuşuyor: Aşırı sıcaklar, yangınlar, seller, depremler, tsunamiler, salgın hastalık, susuzluk, kuraklık, kıtlık, açlık, gıda fiyatlarının artması, geçim sıkıntıları, ekonomik kriz, terör, iç harp, karışıklıklar ... ve yaşanan ve yaşanacak büyük harpler. Dünyanın her yeri kaynıyor, huzursuz; ya afatla ya harple meşgul.

Sadece Türkiye’de değil, Almanya, Japonya, Pakistan gibi birçok ülkede büyük seller meydana geliyor. Sibiryaya gibi bir coğrafyada bile orman yangınları yaşanıyor. Amerika Kaliforniya’daki yangın aylardır söndürülemiyor. Geçtiğimiz yıllarda Avustralya’nın koca kıtanın neredeyse yarısı yandı. Hayvan popülasyonları hızla değişiyor, istilacı türler yerleşim yerlerini tehdit ediyor.

Buna mümasil dünyanın her yerinde büyük değişimler, doğa olayları aynı zamanda sosyolojik çalkantılar yaşanıyor.

Zira öyle bir seyyiat zamanı ki, dünya kurulalı beri böyle bir devir gelmiş değil. Geçmiş ümmetlerin yaptıkları isyan ve tuğyanlar, fuhuş ve ahlâksızlıklar günümüzde de aynı şekilde mevcuttur. Bugün hepsi toptan yapılıyor. Günümüzde bambaşka bir cahiliyet hüküm sürüyor; her türlü küfür işleniyor; şirkin, putperestliğin, şeytanî işlerin her türüsü yapılıyor.

Gerçekten çok isyan ettik, çok zulmettik. Bu da gadâb-ı İlâhi'ye muciptir.

Öyle bir devir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ahir zamanda olacağını haber verdiği her şey çıktı ve çıkıyor. Yapılacağını bildirdiği kötülükler de yapılıyor.

İnsanları dinden çıkararak, imandan uzaklaştıran şu âhir zaman fitnelerine bir bakın. O kadar çok ve o kadar büyük ki; yangın alevi gibi etrafı sarmış bu fitnelerden kurtulmak için Allah'a ve Resul'e dönmek, Hazret-i Kur'an'a, Sünnet-i seniyye'ye sarılmak şarttır. Yoksa bu fitne ateşi, cehennem ateşine sebep olacak maazallah...

Şunu çok iyi bilelim ki, bu kadar isyan bize çok pahalıya malolacak.

“Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır.” (İsrâ: 58)

Bugün her türlü sapkınlık, her türlü fuhşiyat, cana kıyım, faiz, içki, kumar, uyuşturucu, zina, livata, rüşvet, isyan, zulüm, uyuşturucu, hırsızlık, gasp, sahtekârlık, yalancılık, zulüm, terör, isyan, ana-babaya itaatsizlik, evladını cehennem amellerine teşvik akla gelen-gelmeyen her türlü günah işleniyor. Masum insanların, hatta küçücük çocukların ırzına, canına kastedilen vahşi insan müsveddeleri çoğalıyor. Gençlerimiz yabancı kültür istilâsı altında; internetteki oyunlar, filmler üzerinden çocuklarımız zehirleniyor. İslâm ahkâmı, aile ve vatan mefhumu yok edilmeye çalışılıyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz adeta bugünleri tasvir edercesine şöyle buyurmuşlardı:

“Belâ ve fitneden başka dünyanın hiçbir şeyi kalmadı.” (İbn-i Mâce)
Hadis-i şerif’lerde haber verilen küçük kıyamet alâmetlerinin hepsi zuhur etti. Sıra büyük alâmetlere geldi. Büyük alametler de her an cereyan edebilir. Dünyanın durumu gerçekten çok kötü. Biz de pek farklı değiliz ancak Allah-u Teâlâ bizi koruyor ve muhafaza ediyor.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bu günleri şöyle haber veriyorlar:

“Dünya perişan olacak. İsyan çok, isyanın çokluğu nispetinde bu millet temizlenecek. Çok büyük isyan var. Halik-ı Azimüşşan dinlenmiyor, emirler hükümsüz kalıyor. O da onları hükümsüz bırakacak. Biz Cenâb-ı Hakk’ın lütfuyla ayakta duruyoruz. İç düşman, dış düşman. Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor, koruyor. Ne zamana kadar O bilir. Yalnız bu isyanımız cezasız kalmaz.”

“Bundan sonra önümüzde çok şiddetli dalgalar var.”

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuruma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

...

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah..

“Başınıza Gelen Herhangi Bir Musibet, Kendi Ellerinize İşledikleriniz Yüzündendir. O Yine de Çoğunu Affeder.”
(Şûrâ: 30)

“Kim Allah’tan Korkarsa, Allah Ona Bir Çıkış Yolu İhsan Eder, Sıkıntıdan Kurtarır.”
(Talâk: 2)

“Hiç Değilse, Kendilerine Bu Şekilde Azabımız Geldiği Zaman Yalvarıp Yakarmalı Değil miydiler? Fakat Kalpleri İyice Katılaştı, Şeytan da Yaptıklarını Onlara Câzip Gösterdi.”
(En’âm: 43)

“Hiçbir Memleket Hariç Olmamak Üzere, Biz Onu Kıyamet Gününden Önce ya Helâk Ederiz veya Onu Şiddetli Bir Azapla Cezalandırırız. Bu, Kitapta (Levh-i Mahfuz'da) Yazılıdır.”
(İsrâ: 58)

“Allah Tedbir Almakta Aciz Davranmayı Kınar. Sen Tedbirli Ol! Buna Rağmen Bir İşe Gücün Yetmezse; ‘Hasbiyallahü ve Ni’mel Vekil’ De.”
(Hadis-i Şerif)

**“SİZE NE OLUYOR Kİ ALLAH’A
BÜYÜKLÜĞÜ
YAKIŞTIRAMIYORSUNUZ?”**
(NUH: 13)

“Bütün bu neşriyat ateşe düşülmemesi için davettir. İçimizden kopup gelen haykırmadır!

Ey insanlar! Ey Müslümanlar!

Nereye gidiyorsunuz? Neresi için çalışıyorsunuz?”

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuruma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

“Biz Cenâb-ı Hakk’ın lütfuyla ayakta duruyoruz. İç düşman, dış düşman. Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor, koruyor. Ne zamana kadar O bilir. Yalnız bu isyanımız cezasız kalmaz.”

“Bundan sonra önümüzde çok şiddetli dalgalar var.”

“O ise o kadar isyanımıza rağmen, yine de merhametiyle bizi lütuf nimetleri ile merzuk ediyor. O ancak ve ancak Hazret-i Allah’a ait bir ihsandır. Biz hep isyandayız, O hep ihsandadır.”

(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Geçtiğimiz ay Türkiye daha önce görülmemiş büyüklükte yangın ve sel afetleri ile sarsıldı. Büyük zararlar meydana geldi, ormanlarımız kül oldu. Onlarca vatandaşımız hayatını kaybetti.

Vefat eden insanlarımıza Cenâb-ı Hakk'tan rahmet, geride bıraktıkları yakınlarına baş sağlığı, hasta ve yaralılarımıza acil şifalar dileriz.

Bu gibi afetler, savaşlar, karışıklıklar sadece Türkiye'de değil dünyanın her yerinde günagün artarak devam ediyor. Sel, yangın, deprem, fırtına, kasırga, tsunami, kuraklık, açlık, harpler, salgın hastalıklar, karışıklıklar her türlü afet ipi kopmuş tesbih tanelerinin birbiri ardınca dökülmesi gibi, peşi sıra cereyan ediyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Kıyamet alâmetleri bir tek ipe dizilmiş boncuklar gibidir. İp kopmuştur. Bunlar birbirini takip edeceklerdir.” (Câmiu's-sağîr: 3030)

Afatlar, yangınlar almış başını gidiyor ve fakat aynı zamanda gönüllerde de büyük bir yangın var. İmanlar yanıyor. Afatın büyüğü orada yaşanıyor.

Her türlü ahlaksızlık, sapkınlık aleni işleniyor, aileler yıkılıyor, kadınlar öldürülüyor. Çocuklarımız, insanlar büyük tehlike altında, türlü yerlere savruluyor. İmansızlık, dinsizlik, deistlik moda oldu.

İnsanlar şuursuzca dünyaya dalmış gidiyor, gözü hiçbir şey görmüyor. Para kazanma hırsı, kripto para veya başka şekilde kısa yoldan köşeyi dönme arzusu ile nice paralar gidiyor, evler, arabalar kaptırılıyor, ocaklar sönüyor.

Allah korkusunun kalplerden kalktığı, adalet, liyâkatin kaybolduğu, hak, hukuk umdelerinin yok olduğu, emanet, vicdan duygularının köreldiği bir devirde yaşıyoruz.

İlâhî emirler arkaya atılıyor ve hükümsüz sayılıyor. Bilinmiyor, dinlenmiyor.

Hak ve hakikat arayışı kaybolmuş, iyiye iyi, kötüye kötü diyen neredeyse yok. Kimse doğruyu teslim etmiyor, nefisler insanları işgal etmiş, **“Onlar durmadan yalana kulak verirler.”** (Mâide: 41) Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu gibi insanlar yalanı ister ve arzu eder hale gelmiş.

Harpler, iç savaşlar ortalığı sarmış, İslâm dünyası paramparça olmuş. Müslümanlar kitleler halinde vatanını terk ediyor, sığınacak ülke arıyor. Milyonlarcası Türkiye'de, milyonlarcası da kapıda. Gerçekten içler acısı bir durum yaşanıyor.

Gerek Âyet-i kerime'lerde gerek Hadis-i şerif'lerde isyan ve tuğyanın artması azap ve afatların sebebi olarak beyan edilmiştir.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Başınıza gelen her hangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. O yine de çoğunu affeder.” (Şûrâ: 30)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bu seyyiat zamanından haber vermişler, şöyle buyurmuşlardı:

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuşuma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

Binaenaleyh bu yaşanan afatlar boşuna değil. Zira bu kadar isyan, bu kadar sapkınlık var, Allah-u Teâlâ yine de bize merhamet ediyor, birçok kabahatimizi affediyor. Allah’ım bize acısın!

Biz hep geçmişini düşünürüz, ama önümüzde Hazret-i Allah’ın hangi tesbih tanesini düşüreceğini bilmiyoruz. Onun için biz aslında yaşadığımız yakın ve uzak geçmişten örnekle önümüzde olabilecek şeylere bir uyarı yapıyoruz. Bizim vazifemiz bu. Ve bunu yapmamız lâzım. Halk hiçbir şeyin farkında değil. Her ne kadar tekrar gibi görünse de Kuran-ı kerim’de de Cenâb-ı Hakk’ın defalarca uyardığı ikaz ettiği konular var. Hepimizin hatırlatmaya, ikaza, nasihata ihtiyacı var.

Dergimizde sık sık içinde bulunduğumuz ahir zamanı, yaşanan afatları hatırlatıyor, işlenen seyyiatları ortaya seriyor, “Bu isyan cezasız kalmaz” diye ikaz ediyoruz. Allah ve Resul’ünün insanları hakka, hakikate, hidayet ve selâmete dâvet eden beyanlarını tekrar tekrar tebliğ ediyoruz.

Nitekim Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim’inde şöyle buyurmaktadır:

“Rabbânîlerin (Rabb’e kul olanların) ve Ahbar (bilginler)in onları günah söz söylemekten ve haram yemekten men etmeleri gerekmez miydi?” (Maide: 63)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Cemiyette günah işleyenlerin çirkinlikleri apaçık, buna karşılık ikaz edebilecekler (âlimler) suskun ve seyirci kalırlarsa, Allah -celle celalühütümüne birden azabını indirir.” (Ahmed bin Hanbel)

Binaenaleyh her türlü çirkinliğin apaçık işlendiği bu zamanda bu ikaz, bu hatırlatmalar yapılmamış olsa çok daha büyük afatların yaşanmasından ve bu afatların hepimize birden dokunmasından korkulur.

Boynumuzu bükerek Allah-u Teâlâ’ya çok yalvarmamız lâzım. **“Allah’ım bize merhamet et! Bize acı, bizi affet”** diye sığınmamız lâzım.

“De ki: Ey Rabb’im!Bağışla, merhamet et, sen merhamet edenlerin en hayırlısıdır.” (Müminun: 118)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bu ikaz ve irşadı yaptıkları gibi hem de vatanımızın ve devletimizin selameti için dua ederlerdi.

Allah-u Teâlâ sevgililerinin duâları hürmetine, onların yüzü suyu hürmetine bizi ayakta tutuyor. Dünyayı bunlarla tutuyor.

Bize düşen de bu tebliğ ve ikaza devam etmek, gücümüzün yettiğince Allah-u Teâlâ'ya sığınmak ve yönelmektir.

Görürsünüz Hadis-i şerif'te buyurulduğu gibi **“Cemiyette günah işleyenlerin çirkinlikleri apaçık”** işleniyor, Allah-u Teâlâ'nın men ettiği her türlü haram alenen işleniyor. Hatta öyle bir durumdayız ki, Allah-u Teâlâ'nın hükmünü hatırlatanlara karşı büyük bir guruh koro halinde hücum ediyor ve hak ve hakikatin sesini kismaya çalışıyor.

Eskiden insanlar sapkınlıklarını gizlice yapardı, şimdi alenî yapıyor; alenî yapmakla yetinmiyor reklamını yapıyor; bununla da yetinilmiyor “Bunlar sapkınlıktır” diyenler adetâ linç ediliyor; daha da ötesi sapkınlıklar normal kabul ediliyor.

Gerçekten çok kötü bir devirdeyiz.

Resulullah Aleyhisselâm'ın haber verdiği ahir-son zamanda, seyyiat zamanında yaşıyoruz.

Bu yaşanan hali Resulullah Aleyhisselâm 1400 yıl önce bize olduğu gibi haber vermiştir. Şöyle ki;

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir gün:

“Gençlerinizin fıska düştüğü, kadınlarınızın azdığı zaman haliniz ne olur?” buyurdu.

(Yanıdakiler hayretle):

“Yâ Resulellah! Yani böyle bir hâl mi gelecek?” dediler.

“Evet, hatta daha beteri!” buyurdu ve devam etti:

“Emr-i bil-ma'rufta (dinde yapılması gerekeni emretmek) **bulunmadığınız, nehy-i anil-münker** (dinde yapılmaması gerekeni nehyetmek) **yapmadığınız vakit haliniz ne olur?”** diye sordu.

(Yanıdakiler hayretle):

“Yani bu olacak mı?” dediler.

“Evet, hatta daha da beteri!” buyurdular ve sormaya devam ettiler:

“Münkeri emredip, ma'rufu yasakladığınız zaman haliniz ne olur?”

(Yanında bulunanlar iyice hayrete düşerek):

“Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?” dediler.

“Evet, hatta daha da beteri!” buyurdular ve devam ettiler:

“Ma’rufu münker, münkeri de ma’ruf saydığınız zaman haliniz ne olur?”

(Yanındakiler):

“Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?” diye sordular.

“Evet olacak!” buyurdular. (Mecma’uz-zevâid)

İslâm’ın en parlak devirlerinde, asırlarca sonra gelecek bozuklukları olduğu gibi görüp tasvir etmek, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in apaçık bir mucizesidir.

Ateşe Düşülmemesi İçin Davet:

İsyan, tuğyan, günah... almış başını gidiyor, oysa bu dünyanın bir de ahireti var. Orada iman aranıyor. Esas afat budur. Zira mala cana gelen afattır, ancak imansızlık sebebiyle, isyan ve günahlar sebebiyle ahiret azabına düçar olmak en büyük bir afattır.

“Bütün bu neşriyat ateşe düşülmemesi için davettir. İçimizden kopup gelen haykırmadır!”

Ey insanlar!

Ey Müslümanlar!

Nereye gidiyorsunuz?

Neresi için çalışıyorsunuz?” (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Benimle ümmetimin misali şu adama benzer: Adam ateş yaktı, pervaneler ve bazı böcekler ateşin etrafına üşüştüler. Onlar süratle kendilerini ateşe atıyorlar, o da onların ateşe düşmelerine engel olmaya çalışıyor. İşte ben de size karşı böyleyim. Siz cehenneme doğru süratle gidiyorsunuz, ben de eteğinizden tutmuşum, size mâni olmaya çalışıyorum.” (Müslim)

Biz insanlar ufacak bir şeye sabredemiyoruz. Hemen cezasını vermeye kalkıyoruz. Oysa Allah-u Teâlâ çok merhametli, bunca isyana rağmen bize merhamet ediyor. Ama gadab-ı ilâhî’den çok korkmamız lâzım.

Her gün yeni bir hadise ile uyanıyoruz, biri bitiyor biri başlıyor. Daha ne olacak, neler çıkacak bilmiyoruz.

Bu vesile ile bugüne kadar olduğu gibi irşad ve tebliğ vazifemizi yapmaya çalışıyoruz. Ümmet-i Muhammed'i tenvir etmeye, ahir zamanda haber verilen harplerin geleceğini, depremlerin, afatların olacağını, kuraklık, kıtlık, seller, yangınlar, anarşi, kargaşa, fitnelerin olacağını hatırlatıyoruz.

Hazret-i Allah'ın kullarını Hazret-i Allah'ın gadabından haberdar etmeye çalışıyoruz. İnsanları Allah'a ve O'nun Resul'üne davet ediyor, Emr-i bil-ma'ruf, nehy-i anil-münker vazifemizi yerine getiriyoruz.

İnsanları nefisler işgal etmiş olduğu için kendi durumlarını haber veren Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri duymak istemiyorlar. Sık sık bu hakikatlerin hatırlatılmasından rahatsız olanlar var.

Ve fakat bize düşen bunları hatırlatmaktır.

“Haddi aşan bir kavimsiniz diye, sizi o Kur'an'la uyarmaktan vaz mı geçelim?” (Zuhruf: 5)

İsteyen duyar ve uyar. Duymak istemeyenlere ise biz ne yapabiliriz?

“Ben sizin sadece Rabb'ine doğru bir yol tutmak isteyen kimseler olmanızı istiyorum.” (Furkan: 57)

Şu halde Hakk'a gönül veren bir müslümanın bu ibretli hadiselerden ders alarak nefisini tezkiye, ruhunu tâlim ve terbiye etmeye çalışması, yolunu ve yönünü doğrultması lâzımdır.

Her Şey Allah'ın Dilemesi İledir:

Hiç şüphe yok ki bunlar Allah-u Teâlâ'nın dilemesi ve takdiri ile oluyor.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Allah dilediğini yapar.” (İbrahim: 27)

Mülkün mutlak sahibi olan Allah-u Teâlâ, kudret ve azamet sahibidir ve bütün mahlûkat, her şey O'nun hâkimiyeti altındadır:

“Mutlak hükümrânlık elinde olan Allah, yüceler yücesidir.” (Mülk: 1)

Oysa insanoğlu bütün bu yaşananlara “İklim değişikliği”, “Küresel ısınma”, “terör” vs. kendince bir sebep aramaya çalışıyor, ancak ilâhî takdiri görmüyor, görmek istemiyor.

Zira murad-ı ilâhî husule gelecek. Dünyayı doldurduğu gibi boşaltacak, nihayet kıyamet kopacak.

“Göklerin ve yerin yaratıcısı O’dur. Bir şeyin olmasını hükme bağladığında ona sadece: “Ol!” der, o da hemen oluverir.” (Bakara: 117)

Bir tefekkür edin!

Su yürüyor, çoğalıyor, kabarıyor, önünde ne varsa alıp götürüyor.

Allah-u Teâlâ’nın hükmü yürüyor.

“Yağmuru O yağdırır.” (Lokman: 34)

Ne kadar gadaba gelmiş ki hayvanat yanıyor.

“Bizim yeryüzüne gelip, onu uçlarından eksilttiğimizi görmediler mi? Hüküm veren Allah’tır. O’nun hükmünü bozacak kimse yoktur. O hesabı çabuk görendir.” (Ra’d: 41)

“Size Ne Oluyor ki Allah’a Büyüklüğü Yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 13)

İnsanoğlunun azgınlığı ve sapkınlığı tarihte görülmemiş derecede artmış durumda.

İnsan cürmüne, kısacık ömrüne bakmadan şu kâinatın sahibi sanki kendisi imiş gibi hareket ediyor. Azgın bir güruh ise **“Allah’tan korkun, Allah ve Resul’üne yönelin!”** diye hatırlatanların sesini bastırmak için bütün çirkefligi ile gürültü yaparak baskın çıkmaya çalışıyor.

“Kâfirler dediler ki: ‘Bu Kur’an’ı dinlemeyin! Okunurken gürültü patırtı yapın! Belki üstünlük sağlar onu bastırırsınız.” (Fussilet: 26)

“Allah-u Teâlâ’ya sığınalım, O’na yönelelim!” diyenlere alaycı sözlerle karşılık veriyorlar.

“Allah da kendileriyle alay eder, azgınlıklarında onlara mühlet verir, bu yüzden onlar bir müddet başı-boş dolaşırlar.

İşte onlar hidayet karşılığında sapıklığı satın almışlardır. Bu alış-verişleri kendilerine kâr sağlamamıştır, doğru yolu da bulamamışlardır.” (Bakara: 15-16)

Ve büyük bir kibirle kendilerinde bir üstünlük vehmediyorlar.

“Bana ibadet etmeyi kibirlerine yediremeyenler, alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.” (Mümin: 60)

İnsanoğlunu öyle bir kibir kaplamış durumda ki Allah-u Teâlâ’nın büyüklüğünü duymak dahi istemiyor.

“Size ne oluyor ki Allah’a büyüklüğü yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 13)

Oysa ölüm ve hayat, bunların hepsi imtihan için yaratılmıştır:

“O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.” (Mülk: 2)

Böyle olduğu halde büyük bir isyan var. Her türlü seyyiatın işlendiği bir devirdeyiz.

Bunca isyanın cezasız kalacağını mı sandınız?

Harp ve Harabiyat Devri:

Dergimizin kurucusu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri içinde bulunduğumuz bu âhir zamanı; seyyiatın arttığı bu günlerde yaşanacak sıkıntıları bizlere haber vermişler, içinde bulunduğumuz zaman dilimini **“Harp ve Harabiyat Devri”** olarak vasıflandırmışlardı.

Dünyanın durumu gerçekten çok kötü. Biz de pek farklı değiliz ancak Allah -u Teâlâ bizi koruyor ve muhafaza ediyor.

“Dünya perişan olacak. İsyân çok, isyanın çokluğu nispetinde bu millet temizlenecek. Çok büyük isyan var. Halik-ı Azimüşşan dinlenmiyor, emirler hükümsüz kalıyor. O da onları hükümsüz bırakacak.

Biz Cenâb-ı Hakk’ın lütfuyla ayakta duruyoruz. İç düşman, dış düşman. Allah-u Teâlâ bizi muhafaza ediyor, koruyor. Ne zamana kadar O bilir. Yalnız bu isyanımız cezasız kalmaz.”

“Bundan sonra önümüzde çok şiddetli dalgalar var, bundan sonra önümüzde çok dalgalar var.”

“Başımıza bütün bu gelenler, Hazret-i Allah’ın emrinden, buyruğundan çıkmamızdan oluyor. Başka bir şey sanmayın. Son derece hızla uçuşuma doğru gidiyoruz. Bu gemiyi nerede durduracağını Hazret-i Allah kendisi bilir. Korkunç bir gidişat var.”

Görüldüğü üzere hadiseler bu Zât-ı âli’nin haber verdiği gibi günagün cereyan ediyor.

Dünyanın huzuru kalmadı. Her geçen gün bir öncekini aratıyor. Daha önce görülmemiş hadiseler birbiri ardına yaşanıyor.

Dünyada birçok memleket halkı nice afatlarla boğuşuyor: Aşırı sıcaklar, yangınlar, seller, depremler, tsunamiler, salgın hastalık, su suzluk, kuraklık, kıtlık, açlık, gıda fiyatlarının artması, geçim sıkıntıları, ekonomik kriz, terör, iç harp, karışıklıklar ... ve

yaşanan ve yaşanacak büyük harpler. Dünyanın her yeri kaynıyor, huzursuz; ya afatla ya harple meşgul.

Sadece Türkiye’de değil, Almanya, Japonya, Pakistan gibi birçok ülkede büyük seller meydana geliyor. Sibiryaya gibi bir coğrafyada bile orman yangınları yaşanıyor. Amerika Kaliforniya’daki yangın aylardır söndürülemiyor. Geçtiğimiz yıllarda Avustralya’nın koca kıtanın neredeyse yarısı yandı. Hayvan popülasyonları hızla değişiyor, istilacı türler yerleşim yerlerini tehdit ediyor. Buna mümasil dünyanın her yerinde büyük değişimler, doğa olayları aynı zamanda sosyolojik çalkantılar yaşanıyor.

Zira öyle bir seyyiat zamanı ki, dünya kurulumu beri böyle bir devir gelmiş değil.

Bugün her türlü kötülük, hatta her kötülüğün anası mevcuttur. Her türlü haram var, her türlü menhiyat işleniyor. Her türlü küfür adeti, her türlü sapkınlık, her türlü fuhşiyat, cana kıyma, faiz, içki, kumar, zina, livata, rüşvet, isyan, zulüm, uyuşturucu, hırsızlık, gasp, sahtekârlık, yalancılık, her türlü zulüm, terör, isyan, ana-babaya itaatsizlik, evladını cehennem amellerine teşvik akla gelen -gelmeyen her türlü günah işleniyor. Masum insanların, hatta küçük çocukların ırzına, canına kasteden vahşi insan müsveddeleri çoğalıyor.

İnsanlarımızı uyuşturucuya bağımlı hale getiriyorlar. Gençlerimiz yabancı kültür istilâsı altında; internetteki oyunlar, filmler üzerinden çocuklarımız zehirleniyor. İslâm ahkâmı, aile ve vatan mefhumu yok edilmeye çalışılıyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif’lerinde adeta bugünleri tasvir edercesine şöyle buyurmuşlardı:

“Belâ ve fitneden başka dünyanın hiçbir şeyi kalmadı.” (İbn-i Mâce: 4035)

Hadis-i şerif’lerde haber verilen küçük kıyamet alâmetlerinin hepsi zuhur etti. Sıra büyük alâmetlere geldi. Bu büyük alametler de her an cereyan edebilir.

İlâhî takdire bakın ki; bir yanda sıcaktan yangından kavrulurken bir yanda seller can alıyor. Bir yandan bütün dünyayı pençesine alan salgın afatı devam ediyor.

Ahlâksızlık hakikaten memleket için çok büyük bir âfât, çok korkunç...

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyururlar:

“Bir memlekette zinâ ve fâiz yaygınlaşırsa, o memleket halkı Allah’ın azabını mutlaka helâl kılmış, hak etmiştir.” (Taberâni)

Fâizle, fuhuş memleketi yıkar götürür. Ahlâk son derece sükut etti, fâiz son derece aldı yürüdü. Ahlâksızlık yayılıyor, evet nur da yayılıyor.

Dinimiz ahlâkımızı güzelleştirerek, kötülüklerden ve kötü huylardan kaçınmamızı emretmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“Kötülüklerin zâhir ve bâtın olanlarından uzak bulununuz.” buyuruyor. (En'am: 151)

Diğer Âyet-i kerime'lerinde ise şöyle buyuruluyor:

“Size yasak edilen büyük günahlardan kaçınırsanız, kusurlarınızı örteriz ve sizi ağırlanacağınız şerefli bir yere yerleştiririz.” (Nisâ: 31)

“Onlar ki günahın büyüklerinden ve hayasızlıklardan kaçınırlar, yalnız bazı küçük kusurlar işleyebilirler. Şüphesiz ki Rabb'inin mağfireti geniştir.” (Necm: 32)

Bu isyan cezasız kalmaz, bu haşerat gidecek. Ama kurunun yanında yaş da gider. Ama kuru çok gidecek. Onun için bu kuru olan kuru yere gider. Bu diğerleri gene iman nispetinde Cenâb-ı Hakk onlara cennette mükâfat verir. Bu âfât olduğu zaman, bu âfât umuma gelir. Dilediğini cennetine koyar.

“Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, Kitap'ta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır.” buyuruyor. (İsrâ: 58)

Ey saadet ehli! Önümüzde böyle bir durum var. Dünyayı Cenâb-ı Hakk yaptığı gibi yıkacak, fakat sâlih kulları dilerse kurtarır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

“Biz kendilerinden önce nice nesilleri helâk ettik.” (En'am: 6)

“İman edip Allah'tan korkanları ise kurtardık.” (Neml: 53)

Dilediğini kurtardı, ötekilerini helâk etti. O'nun adeti böyledir. Bu zamanda da dilediğini kurtarır, dilediğini helâk eder.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

“Fuhuş ve ahlâksızlık açıkça yapıncaya ve dirhem ile dinara tapıncaya kadar, şöyle şöyle oluncaya kadar kıyamet kopmaz.” (Ahmed bin Hanbel)

Bütün bu Hadis-i şerif'ler kıyametin küçük alâmetlerinin bir bir zuhur ettiğini göstermektedir.

Geçmiş ümmetlerin yaptıkları isyan ve tuğyanlar, fuhuş ve ahlâksızlıklar günümüzde de aynı şekilde mevcuttur. Bugün hepsi toptan yapılıyor. Günümüzde bambaşka bir cahiliyet hüküm sürüyor; her türlü küfür işleniyor; şirkin, putperestliğin, şeytanî işlerin her türlü yapıyor.

Gerçekten çok isyan ettik, çok zulmettik. Bu da gadâb-ı İlâhi'ye muciptir.

Öyle bir devir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ahir zamanda olacağını haber verdiği her şey çıktı ve çıkıyor. Yapılacağını bildirdiği kötülükler de yapılıyor.

İnsanları dinden çıkararak, imandan uzaklaştıran şu âhir zaman fitnelerine bir bakın. O kadar çok ve o kadar büyük ki; yangın alevi gibi etrafı sarmış bu fitnelerden kurtulmak için Hazret-i Allah'a ve Resul'üne dönmek, Hazret-i Kur'an'a, Sünnet-i seniyye'ye sarılmak şarttır. Yoksa bu fitne ateşi, cehennem ateşine sebep olacak maazallah...

Şunu çok iyi bilelim ki, bu kadar isyan bize çok pahalıya malolacak.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Hadis-i kudsi'de buyurur ki:

“Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor.” (Taberânî)

Bu başkasından murat; şeytandır, nefistir...

İnsana en büyük düşmanlığı yapacak olan nefis ve şeytandır.

Allah-u Teâlâ kullarına karşı çok şefkatli, çok merhametli olduğundan, şeytanın düşmanlığından korumak ve sakındırmak için şöyle buyuruyor:

“Ey Âdemoğulları! Ben size ‘Şeytana ibadet etmeyin, o sizin apaçık bir düşmanınızdır, bana kulluk edin, bu dosdoğru yoldur! diye emretmedim mi?’ (Yâsin: 60-61)

Bu bir emr-i ilâhidir.

Kendisini şeytana teslim eden kişi, ona ibadet ediyor demektir.

Âyet-i kerime'de ise:

“Şeytanın adımlarına uymayın.” buyuruluyor. (Bakara: 208)

Çünkü şeytan Allah-u Teâlâ'nın müminlere ihsan ettiği iman sermayesini çalmak ve sapıklığa düşürmek için olanca gücü ile çalışır, âdeti ordusu ile hücum eder.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

“Allah'ın emrine aykırı davrananlar, başlarına bir belânın gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (Nûr: 63)

Hakk'tan kopulduğu, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin umursanmadığı, sadece dünyaya rağbet edildiği, Allah'ın dinine değil, ilâh edindiği imamına tabi olduğu, Resulullah Aleyhisselâm'a dil uzatıldığı, küfrün hoş görüldüğü, imanla küfrün, hakikat ile dalâletin karıştırılmaya çalışıldığı, Allah'ın yasakladığı hemen her şeyin yapıldığı ve yaşandığı bu zamanda elbette bu isyan cezasız kalmaz.

İslâm'ın emirlerine riayet edilmiyor, yasakları dinlenmiyor, iman vidaları gevşemiş, vatan sevgisi körelmiş, ahlâki değerler ayaklar altına alınmış, mahremiyet kalkmış, kazançta helâl-harama bakılmaz olmuş, helâl lokmaya ise hiç dikkat edilmiyor.

Ey insan! Bunca isyanın yanında kâr kalacağını mı sandın?

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

“Yoksa kötülük yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kötü hüküm veriyorlar!” (Ankebût: 4)

İnsanoğlu şuursuzca kendisini helâk ediyor da farkında değil.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelecektir ki İslâm'ın yalnız ismi, imanın resmi, Kur'an'dan ise harf ve hurufat kalacak.

Gayretleri mideleri, dinleri para, kibleleri karıları olacak. Onlar aza kanaat etmeyecekler, çok ile de doymayacaklar.”

“İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecek ki gayretleri mideleri, şerefleri servetleri, kibleleri karıları, dinleri dirhemlerive dinarları olacak. Onlar mahlûkatın en şerlileridir ve onların Allah katında hiçbir nasipleri yoktur.” (Deylemî)

İnsanlar bu hale geldikleri hak ve hakikatten saptıkları için çeşitli ibtilâlara maruz kalacaklar.

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuşlardır:

"Şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım.

Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar.

Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi.

Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah onları birbirine düşürür." (İbn-i Mâce)

Böyle zamanda böyle insanlar gelecek ve insanlar da böyle cezalanacak. Dünya cezaları böyle olduğu gibi, ahiretteki cezaları da ebedî cehennemde kalmalarıdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-in rivayet ettiği Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“İnsanlar üzerine (yağmurun çok, verimin az olduğu) aldatıcı yıllar gelecektir. O zaman yalancı kimse tasdik edilecek, doğru kimse ise yalanlanacaktır. Hâin kimseye güvenilecek, güvenilir kimse ise hâinlikle itham edilecektir.

O zaman insanların işinde rüveybida kimse konuşacaktır.”

“Rüveybida nedir?” diye sorulması üzerine;

“Önemsiz, bilgisi kıt kimse.” buyurdular. (İbn-i mâce: 4036)

İmanlar Yanıyor!

İmanlar yanıyor, gönüller kavruluyor. İnsanlar çılgınca cehenneme koşuyor. Ne acıdır ki kimsenin kılı kıpırdamıyor. Bu yüzden bunlar başımıza geliyor.

Küfrün müdafileri olsun, din ve vatan bölücüleri olsun, ahir zaman uleması olsun bu milletin imanını, dünya ve ahiretlerini yok ettiler. Müslümanların dinden kopmasına sebep oldular. Suret-i haktan göründüler, İslâm adı altında müslümanları soydular, yoldular. Hem imanlarını hem maddelerini aldılar.

Bu milleti hem imanlarından ettiler, hem de bu âlî yolu kirlettiler. Müslümanları bu münevver yoldan sapıttılar. Hazret-i Allah'a varan yolların başına oturarak yol kesici oldular. Bunlar manevî ölümlere sebep olanlardır. Yani maddi katiller olduğu gibi manevî katiller de boş durmuyorlar.

Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri bu yangını söndürmek için çok mücadele etti. Onların iç yüzünü Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle ortaya serdi. Küfürde olduklarını, din ve vatanda hainlik yaptıklarını ilan etti, müslümanları uyandırmaya, imanlarını kurtarmaya çalıştı.

“Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır.” buyurdular.

Şöyle nasihat ettiler:

“Hazret-i Allah'ın hükümlerinden ve Sünnet-i seniyye'den ayrılmayın.

Hazret-i Allah'a ve Resülü'ne -sallallahu aleyhi ve sellem- itaat edip sarılırsanız; bu zulmetten, cehaletten, dalâletten ve bölücülükten kurtulmuş olursunuz.

Âyet-i kerime'sinde buyuruyor:

"Müminler o kimselerdir ki, Allah'a ve Resulü'ne iman etmişlerdir. Sonra şüpheyeye düşmemişler, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad etmişlerdir. İşte onlar imanlarında sâdik olanlardır." (*Hucurat: 15*)

Bölücülükten şiddetle sakının çünkü Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra, parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır." (*Âl-i imrân: 105*)

Bu Âyet-i kerime'de yetmiş üç firkadan o bir firkaya hitap ediliyor. Yani "Siz de o kayanlar gibi olmayın, onlar için pek acıklı bir azap hazırladım, siz de kayarsanız bu felâkete uğrarsınız." diye o bir firkayı ikaz ediyor Hazret-i Allah." ("İmanlı Gönüllere Hitap, s. 241-242)

•

“Âyet-i kerime’de şöyle buyurulmaktadır:

“Onlar kendi yüklerini, kendi yükleriyle beraber daha nice yükleri taşıyacaklar ve uydurdukları şeylerden kıyamet günü mutlaka sorguya çekileceklerdir.” (*Ankebut: 13*)

Çünkü hem kendileri küfre düştüler, hem de başkalarını küfre düşürerek imanlarını yok ettiler ve cehenneme düşürdüler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Allah’ın nimetini nankörlükle karşılayanları ve (peşlerine taktıkları) toplulukları helâk olacakları yere, yaslanacakları cehenneme götürmeleri görmedin mi?” (*İbrahim: 28*)

Hakk’ı, hakikati red ve inkâr eden bu nasipsizler, işledikleri günahların cezasını çekecekler, ettiklerini biçip ettiklerini bulacaklar.

Körükörüne uydukları sapık liderler onları yüzüstü bırakıp giderler. Dünyadaki gibi baş olmak iddiâsında bulunamazlar. Aralarındaki bütün ülfet ve muhabbet sebepleri ortadan kalkar.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Onlara uyup arkalarından gidenler: ‘Ah ne olurdu, bir daha dünyaya gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşmış olsaydık!’ derler.” (*Bakara: 167*)

Fakat ne çare ki, o sözleri olmayacak bir şeyi temenni etmek kabilindedir.

“Onlar ve azgınlar tepetakla oraya atılırlar. İblis’in bütün askerleri de.” (*Şuarâ: 94-95*)

“Onlar” halkı peşlerinde sürükleyen imamlardır. “Azgınlar” ise etrafında olanlardır.

Yiyecekleri zakkum, irin ve kandır. İçecekleri kaynar sudur. Elbiseleri katrandandır.” (“Yahudilerin, Hıristiyanların ve Münafıkların İçyüzü, s. 458)

Cinayetlerin Fazlalaşması Kıyamet Alâmetlerindedir:

Âhir zaman olan günümüzde; dünyanın her yerinde katliamlar, cinayetler olmakta, nice masum insanlar, çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden hunharca öldürülmektedir. Kadın cinayetleri her geçen gün artmaktadır.

Bütün bu iş ve icraatlar, imansızlığın, vicdansızlığın, İslâm dininden bîhaber olmanın, ilim ve irfan eksikliğinin, haram lokmanın bir neticesidir. Bunun gibi, bu gibi vahşetlerin ve katillerin çoğalmasında ölüm cezası gibi suça uygun cezaların kaldırılmasının da etkisi bulunmakta, vicdanlarda adalet duygusu büyük yara almaktadır.

Her ne sebeple olursa olsun masum insanı öldürmenin te’vili yoktur. İzahı da mümkün değildir. Onu yaratan, can veren, ancak o canı alır.

Bir kişi bir kişiyi öldürür, bu bir cinayettir. Ancak bugün iç savaşlarda, terör sebebiyle yüzlerce, binlerce, yüz binlerce insan öldürülüyor. Hususiyetle İslâm dünyasında bu cinayetler afaki sarmış durumda. Müslümanlık adına, din adına, müslümanın canı, malı, namusu helâl sayılıyor, müslümanlar katlediliyor. İslâm aleminde çok üzücü hadiseler yaşanıyor. Çok büyük dramlar, çaresizlikler yaşanıyor. Allah’ım sonumuzu hayreylesin.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif’lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Herc çoğalmadıkça kıyamet kopmayacaktır.”

Buyurmuşlar, Ashâb-ı kiram: **“Herc nedir yâ Resulellah?”** diye sorduklarında:

“Katildir katil!” buyurmuşlardır. (Müslim: 157)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir diğer Hadis-i şerif’lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Nefsim kudret elinde bulunan Allah’a yemin ederim ki, insanlara öyle bir zaman gelecek, katil niçin öldürdüğünü, maktül de niçin öldürüldüğünü bilmeyecektir.” (Müslim: 2908)

Bugünkü anarşi beyan ediliyor.

Niçin öldürdüğünü, kimi öldürdüğünü bilmiyor. Sebep yok, maksat yok.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde bir mümini haksız yere öldürmenin büyük bir cinayet olduğunu ve o nispette cezaya sebep olacağını beyan buyurmaktadır:

“Kim bir mümini kasten öldürürse, onun cezası, içinde devamlı kalacağı cehennemdir.” (Nisâ: 93)

Çünkü o, çok büyük bir suç işlemiştir.

“Allah ona gazap etmiş, lânetlemiş ve büyük bir azap hazırlamıştır.” (Nisâ: 93)

Cehennemde ebedî kalma cezası, katilin tevbekâr olmamasına âittir. Tevbesinin kabul edilip edilmemesi ise Allah-u Teâlâ'nın iradesine bağlıdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

“Eğer gök ve yer sakinleri bir müminin kanının akıtılmasına (öldürülmesine) katılsalar, Allah mutlaka onları cehenneme yüzü üzere sürer.” (Tirmizî. Diyât 8)

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

“Kim bir cana kıymamış, ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir kimseyi öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir.” (Mâide: 32)

Haksız yere bir başkasının hayatını alan veya ölümüne sebep olan kimse, yalnızca bir kişiye zulmetmekle kalmamış, aynı zamanda insan hayatının ulvîliğini ayaklar altına almış, bu hususta başkalarına da cesaret vermiş, Allah-u Teâlâ'nın gazabını hak etmiş olur.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

“Mümin haram olan kanı akıtmadıkça, dininin geniş alanında kalır.” buyuruyorlar. (Buhârî)

Bir mümin büyük günahlar işlese de; tevbe eder, kul haklarını öderse, Allah-u Teâlâ'nın affına uğrayabilir ve dininin geniş alanında kalır. Fakat kendisine mümin kardeşinin kanı bulaşan kimse, aff-ı ilâhiden ümitsiz olarak yaşadığından, dini de hayatı da onu sıkır. Huzur içinde yaşayamaz.

Öldürülen insanın velisi, kısas yoluyla katilin öldürülmesini istese bile, bu ceza dünyadaki cezasıdır. Ölenle öldürülen arasındaki diğer hükümler ahirete kalmıştır.

İlâhî mahkemede ilây-ı kelimetullah için öldüren kurtulacak, fakat gayr-i meşru bir maksatla öldüren, öldürdüğü kimsenin de günahını yüklenerek hesap yerinden ayrılacaktır.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyururlar:

“Kıyamet günü bir adam bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve: ‘Ey Rabb'im! Bu beni öldürdü!’ der.

Azîz ve Celîl olan Allah da: ‘Onu niye öldürdün?’ diye sorar. Adam: ‘İzzet benim için olsun diye öldürdüm!’ der. Allah-u Teâlâ: ‘İzzet benim içindir!’ buyurur.

Bir başka adam da bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve: ‘Ey Rabb'im! Bu beni öldürdü!’ der.

Azîz ve Celîl olan Allah da: ‘Onu niye öldürdün?’ diye sorar. Adam: ‘İzzet falancanın olsun diye öldürdüm!’ der. Allah-u Teâlâ: ‘İzzet falancanın değildir!’ buyurur ve o adam öbürünün günahıyla döner.” (Nesâî. Tahrim 2)

İnsan öldürmenin haram olduğunu belirten daha pek çok Hadis-i şerif mevcuttur.

Büreyde -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Müminin öldürülmesi Allah katında, bütün dünyanın yok olup gitmesinden daha büyüktür.” (Nesâî. Tahrim 1)

Berâ bin Âzib -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyuruyorlar:

“Şüphesiz ki dünyanın yok olup gitmesi, Allah katında haksız yere bir mümini öldürmekten daha hafiftir.” (İbn-i Mâce: 2619)

İnsanlar Canını Kurtarmak İçin Güvenli Yer Arayışı İçindeler:

Ahir zamanda insanlar can derdine düşecek.

Dikkat ederseniz Suriye'de, Irak'ta, Afganistan'da, Afrika'da büyük hadiseler var. Kimi iç savaş, kimi devlet zulmü, kimi terör, katliam, fitne sebebiyle, kimi kuraklık, kıtlık, açlık, geçim derdi ile anavatanlarını, evlerini, yurtlarını terk ediyorlar.

İnsanlar canını, malını kurtarmak için göç ediyor. Eskiden Bulgaristan, Yunanistan zülüm ederd, memleketimize göçler olurdu. Şimdi iç karışıklık vs. ile bunca göçler oluyor. Ya Üçüncü Cihan Harbi çıktığında, ya daha büyük afetler geldiğinde durum ne olacak?

Görüyorsunuz yakın zamanda harplerde iç karışıklıklarda yüzbinlerce müslüman öldürüldü. Kaçabilen milyonlarcası da başka ülkelere sığınmaya çalışıyor. Türkiye'de

dört milyona yakın Suriyeli var, kapılar açık olsa gelecek olan bir dört milyon Suriyeli sınırın hemen arkasında bekliyor. Yüzbinlerce Afganistan vs. ülkelerden gelen var,

Şu da unutulmamalı ki; o göçmenlerin de gittiği yerde misafir olduğunu unutmaması, oranın örf-adetine uygun hareket etmesi gerektiğini bilmesi lâzım.

Bazı raporlarda Ortadoğu'da 80-90 milyon mülteci ihtimalinden bahsediliyor. Daha ne kadar gelecek belli değil.

Savaş hiçbir şeye benzemez. Evini bırakıyorsun, vatanını terk ediyorsun. Büyük sıkıntılar çekiliyor. Ölüm, hastalık, açlık, susuzluk, yokluk harple oluyor.

Ve bu göçlerde zulüm ... devam ediyor. Yunan içinde kadın ve çocukların dolu olduğu botları deliyor, mültecileri ölüme terk ediyor. Kuzey Afrika'da Avrupa'ya geçebilen de ona keza öyle. Geçince zulüm ayrı.

Doktor mühendis gelsin, diğer göçmen gelmesin zihniyeti olan batının medeniyeti bu kadar. Barbar Batı hep menfaatçi, insanlık ölmüş. Zaten İslâm'a ve müslümanlara düşman.

“Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır.” (Nisâ: 101)

Huzur Adaletle Kâimdir:

“Her şey adaletle yürür. Adalet yoksa çökmeye mahkumdur.”

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde emir sahiplerine hitap ederek şöyle buyurmuştur:

"Allah size insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder.

Allah size ne güzel öğütler veriyor.

Şüphesiz ki Allah her şeyi işiten ve görendir." (Nisâ: 58)

Adalet, Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himayesine girmek için en yakın vasıta. Allah'tan korkmayan bir âmir, adaleti de uygulayamaz. Allah-u Teâlâ'nın hakkının tanınmadığı yerde kul hakkından söz edilemez.

Çünkü devlet adaletle yönetilir, devlet idaresi adaletle korunur. Adaletin olmadığı yerde zulüm hakim olur, zulüm ise zevali davet eder.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"De ki: Rabb'im bana adaleti emretti." (A'raf: 29)

“Muhakkak ki Allah adaleti, iyilik yapmayı, akrabaya yardım etmeyi emreder. Hayâsızlığı, fenâlığı ve haddi aşmayı da yasak eder. Düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.” (Nahl: 90)

Abdullah bin Amr -radiyallahu anh-dan rivayet edilen bir Hadis-i şerif’lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Hükmünde ailesine karşı ve idaresi altında olanlar hakkında adaletli davrananlar, Allah katında nurdan minberler üzerinde bulunacaklardır." (Müslim)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah kime müslümanların işlerinden bir şeyler tevdi eder, o da onların ihtiyaçlarına, isteklerine, darlıklarına perde olur giderirse; kıyamet gününde Allah da onun ihtiyaç, istek ve darlıklarına perde olur, giderir.” (Tirmizi)

Bu Hadis-i şerif, hangi mertebede olursa olsun halkın idaresinde bulunan kimselerin halka yakınlık göstermesi, işlerini kolaylaştırması gerektiğine işaret etmektedir.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz:

“Adalet mülkün temelidir.” buyurmuştur.

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz buyurmuştur ki:

Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle duâ ederken işittim;

"Ey Allah'ım! Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara zorluk gösterirse, sen de ona zorluk göster.

Her kim benim ümmetimin idaresinden bir vazifeye tayin olunur da, onlara karşı yumuşaklıkla muamele ederse, sen de onlara (dünya ve ahirette) yumuşaklık göster." (Müslim: 1828)

Ebu Saîd -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuştur:

“Kıyamet günü insanların Allah’a en sevgili ve mekân olarak en yakın olanı, adaletli âmirdir.

O gün insanların Allah’a en menfuru ve O’ndan mekân olarak en uzak olanı da zâlim âmirdir.” (Tirmizi: 1329)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif’lerinde Allah-u Teâlâ’nın kıyamet gününde arşın gölgesinde gölgelendireceği yedi sınıf insanı arzederken ilk olarak adaletli hükümdarları beyan buyurmuştur.

“Yedi grup insan vardır ki, Allah-u Teâlâ bunları başka gölgenin bulunmadığı günde kendi gölgesinde gölgelendirecektir:

1. Adaletli, dürüst başkan.

2. Rabb’ine ibadet (ve kullukla) yetişegelen genç.

3. Gönlü mescidlere bağlı olan kimse.

4. Allah için birbirini seven, Allah sevgisi üzere bir araya gelen ve bu sevgi ile birbirinden ayrılan iki kişi.

5. Zengin ve güzel bir kadının gayri meşru dâvetine: “Ben Allah’tan korkarım!” diyen erkek.

6. Sağ elinin verdiği sol eli görmeyecek şekilde gizli veren.

7. Tenha bir yerde Allah-u Teâlâ’yı zikredip de gözyaşı döken.” (Buhârî)

Bir Hadis-i şerif’te de şöyle buyurulmuştur:

“Cennetlikler üç gruptur:

Adaletli ve başarılı devlet başkanı,

Yakınlarına ve müslümanlara karşı merhametli ve yufka yürekli olan kişi,

Âilesi kalabalık olduğu halde haram kazançtan sakınıp kimseden birşey istemeyen adamdır.” (Müslim)

Halkını aldatanlar hakkında da şöyle buyurmuşlardır:

“Allah bir halk kitlesinin başına getirip de, öldüğü gün halkını aldatmış olarak ölen hiçbir kul yoktur ki, Allah ona cenneti kesinlikle haram etmesin.” (Müslim: 142)

Halkın, ehl-i İslâm’ın sevip dualar ettiği amirler ise methedilmiştir:

“Sizi idare edenlerinizin hayırlıları o kimselerdir ki, siz onları seversiniz, onlar da sizi severler.

Siz onlara duâ edersiniz, onlar da size duâ ederler.” (Müslim: 1855)

Binaenaleyh amirlerin iyi ve adeletli oluşları devletin selâmetine, halkın huzuruna direkt etki eden bir husustur.

Bir Hadis-i kudsî’de ise Hakk Celle ve Alâ Hazretleri şöyle buyurmaktadır:

“Ben Allah’ım. Benden başka ilâh yoktur. Sizi idare edenlerin sahibi ve meliklerin Melik’iyim. Onların kalpleri benim kudret elimdedir.

Eğer kullar bana itaat ederlerse, ben onları onlara rahmet kılarım, merhamet ve şefkatle muamele ederler.

Yok eğer kullar bana isyan ederlerse; ben de onları onlara belâ ederim, kalplerini kin ve gazapla onlara çeviririm. En kötü azap ile azap ederler.

Binaenaleyh sizi idare edenlere karşı sövmekle bedduâ etmekle meşgul olmayınız, fakat nefislerinizi beni zikretmekle, bana duâ ve tazarru ile meşgul ediniz. Böylece ben de onların hakkından gelirim, sizi onların şerrinden korurum.” (Mişkât-ül Mesâbih: 3721)

•

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Biz bir memleketi yıkıp yok etmek istediğimiz zaman, oranın şımarık varlıklılarına (iyilikleri) emrederiz. Buna rağmen onlar orada itaatsizlik edip kötülük işlerler. Artık o memleket helâke müstahak olur, biz de orayı darmadağın ederiz.” (İsrâ: 16)

Küfür, İsyan ve Zulüm, Gadâb-ı İlâhi’ye Muciptir:

Küfür ve isyanlarından dolayı geçmiş ümmetlerin üzerlerine inen azabın yalnız onlara mahsus olmayıp her zaman için geçerli olduğunu Allah-u Teâlâ Kuran-ı kerim’inde beyan buyurmaktadır:

“Biz hangi memlekete bir peygamber gönderdikse ora halkını yalvarıp yakarsınlar diye mutlaka yoksulluk ve darlıkla sıkılmışızdır.” (A’raf: 94)

Nice kavimler gelmiş geçmiş, nâil oldukları nimetlerin kadrini ve kıymetini, Allah’tan olduğunu bilememişler, Rabb’leri tarafından verilen müsaade ve mühletten istifade edememişler, kendilerinin dünya saâdetine âhîret selâmetine ermeleri için uyarıda bulunan peygamberlerini yalanlamışlar, neticede de büyük felâketlere uğramışlar, cezalarını da görmüşlerdir.

“Hiç değilse, kendilerine bu şekilde azabımız geldiği zaman yalvarıp yakarmalı değil miydiler?

Fakat kalpleri iyice katılaştı, şeytan da yaptıklarını onlara câzip gösterdi.” (En’âm: 43)

Geçmiş ümmetler peygamberlerini yalanladıkları için Allah-u Teâlâ onlara darlık ve musibetler verdi. Fakat onlar yalanlamaya devam ettiler.

Allah-u Teâlâ cezalarını daha da artırmak için sıkıntı ve musibetleri kaldırıp bütün nimetlerin kapılarını açtı. Mal ve nüfusça çoğaldılar, sayı ve kuvvetçe fazlalaştılar. Kolay geçim imkânları elde ettiler. Nimetlere şükredecekleri yerde zevk ve eğlenceye daldılar. Darlığı unutarak vurdumduymaz oldular. Kendilerine verilenlerle şımardıkları bir sırada da Allah-u Teâlâ onları ansızın yakaladı, neye uğradıklarını bilemediler ve helâk olup gittiler.

Sonra gelenler de geçmişlerinin bu başına gelenler kendilerine anlatıldığı halde dudak büküp geçtiler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Sonra kötülüğü değiştirip yerine iyilik getirdik. Nihayet çoğaldılar ve ‘Atalarımıza da böyle darlık ve sevinç dokunmuştu.’ dediler.

Biz de onları hiç hatırlarından geçmediği bir anda ansızın yakaladık.” (A'raf: 95)

Yani gördükleri darlık ve sıkıntı ile bolluk ve genişlik hallerinin Allah-u Teâlâ tarafından kendilerine terbiye için, ıslah olmaları için verildiğini, bir hikmetle alâkalı olduğunu düşünemediler. Her iki durumda da Allah-u Teâlâ'nın kendilerini imtihan ettiğini anlayamadılar. Peygamberlerinin öğrettiği gibi, din ve ahlâk ile, insanların kötülüklerden kaçınması ve sakınması ile bunların giderilmesinin veya elde edilmesinin mümkün olmadığı görüşünü savundular. Günahlardan tevbe etmekle darlık ve sıkıntıdan insanların kurtulabileceğine, nimetlere şükretmekle bolluk ve genişliğin devam edip artacağına inanmadılar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Eğer o ülkenin halkı inansalardı ve bize karşı gelmekten sakınsalardı; elbette onlara göğün ve yerin bolluklarını verir, bereketler açardık. Fakat yalanladılar, biz de onları yaptıklarına karşılık yakalayıverdük.” (A'raf: 96)

Bütün bu helâk edilen milletler, bu şekilde müstehak olarak helâk edildiler. Din-i mübin'i inkâr edenlerin de korkunç felâketlere uğrayacakları bir gerçektir.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, kendilerinden çok daha kuvvet ve savvete sahip iken isyanları ve günahları yüzünden helâk olup gitmiş bulunan kavimlerin tarihi hayatlarını hatırlatarak ve ibret almaya teşvik ederek şöyle buyurmaktadır:

“Görmediler mi ki, biz kendilerinden önce nice nesilleri helâk ettik. Yeryüzünde size vermediğimiz bütün imkânları onlara vermiş, gökten üzerlerine bol yağmurlar indirmiş, altlarından ırmaklar akıtmıştık.

Günahlarından ötürü onları helâk ettik ve arkalarından başka bir nesil vârettik.” (En'am: 6)

Allah-u Teâlâ önceki Âd, Semud ve benzeri kavimleri, günahları yüzünden helâk edip ecellerini yetirmeye ve yerlerine başkalarını koyup onlarla yeryüzünü düzeltmeye ve imar etmeye kâdir olduğu gibi, size de böyle yapmaya kâdirdir.

Buradan anlaşılıyor ki, ümmetlerin ecellerinin gelmesinde günahların ve hatalarının sebep oluşu mühimdir.

Bu Âyet-i kerime'de öncekilerin helâk edildiği gibi, isyan ettikleri takdirde sonrakilerin de helâk edileceğine işaret edilmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Eğer seni yalanlarsa de ki: Rabb’iniz geniş rahmet sahibidir. Fakat O’nun azabı da günahkârlar gürhundan geri çevrilmez.” (En’am: 147)

Günahkâr ve isyankârlara ne kadar zaman tanırırsa tanınsın, günahta devam ettikleri halde, sonunda o geniş rahmetten yoksun ve bir azaba mahkûm olurlar.

•

Allah-u Teâlâ'nın rahmeti çok geniş olmakla beraber, günahkâr ve isyankârlara er veya geç azabı da kesindir.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurulmaktadır:

“İnsanların elleriyle işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesat başgösterdi. Allah işlediklerinden bir kısmını onlara tattırıyor, umulur ki dönerler.” (Rum: 41)

•

Zaman zaman toplumlar arasında birtakım âfâkî felâketler zuhura gelir. Bütün bunlar fertlerin birer cezası mesabesindedir.

“Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. O yine de çoğunu affeder.” (Şûrâ: 30)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğuna göre, kula isabet eden bütün felâket ve musibetler kendi günahları sebebiyledir.

“İşte bu, ellerinizin yapıp öne sürdüğü işler yüzündendir. Yoksa Allah kullara zulmetmez.” (Enfâl: 51)

Hiç kimseyi günahsız olarak cezalandırmaz.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Zamanınızdan şikayetinize sebep olan şeyler, amellerinizin bozukluğundandır.” (Beyhâkî)

Mülk Hazret-i Allah'ındır, Nasıl Murad Ederse Öyle Olur.

“Size bir temsil getireyim: Bir komşunuz var, kendi evi var, bu evini yıkıyor. ‘Niye yıkıyorsun?’ demeye hakkın var mı? Bu mülk de O’nun, yıkmaya başlayacak haberiniz olsun. Amma ‘Niye yıkıyorsun?’ deme. Mülk O’nun. Amma Ahmet’in mülkünü Mehmet’le yıkacak, Mehmet’in mülkünü Ahmet’le yıkacak. Bu yıkım gidecek. Önümüzde öyle dalgalar var ki, hafsalanın alamayacağı kadar büyük.

Bir insan Sahib’i ile olursa, Sahib’i ne yaparsa onu seyreder. Çünkü köledir, Sâhib’inin işine karışmaya sahib-i salâhiyet değildir. Mülk de Sahib’inin. İster yapar, ister yıkar. Ev sahibi evini yıkıyor bana ne! Ev benim değil! Bunu dedin mi kurtulursun. Ben O’nun kölesiyim, O benim efendim. İster yapar ister yıkar.

Şu halde insan önümüzde çıkacak büyük hadiseleri seyredecek. ‘Niye oldu neden oldu?’ demeyecek.

Allah-u Teâlâ insana akıl vermiştir, irade vermiştir, mesuliyeti yüklemiştir. İnsan kendisine düşen kendi tedbirini alacak, fakat Hâlik’in işine hiç karışmayacak. Çünkü yıkacağını beyan buyuruyor. Artık yıkıma doğru gidiyor dünya. Fakir yedi-sekiz sene evvel sohbetlerde bu günleri arzettik. Mülkünü doldurduğu gibi boşaltacak.

Binaenaleyh şimdi size düşen; size âit olan tedbirleri alacaksınız, takdire karışmayacaksınız, yıkımın içine girmeyeceksiniz, Hazret-i Allah’ın lütuf kalesi içine sığınacaksınız ve hükmü O’ndan bekleyeceksiniz. Telâşa ve teşvişe düşmeyin.

Yani dünyanın sonundayız. İnsana lâzım gelen Hazret-i Allah ile olmak, devirlerin içine girmemek. Yani oraya yaklaştık. Şimdi bize lâzım gelen, iman ile göçmek için ve evlâd-ü iyâli göçtürmek için tedbir almak.

Hadiseleri dışarıdan seyret, hadiselerin içine girme. Girersen hadiseler seni boğar. Bunu size haber veriyorum.

Ona göre tedbir almanız için bu sözleri söylemeyi lüzumlu gördüm. Gerisi size kalmış.”

Ahir Zamana Dair Nasihat ve İfşaatları:

“Ortalığın vehametine bakıyorum; bu alay alay dinden çıkan gruplara bakıyorum ve belki bizden sonra ortalık karışabilir. Bu ortalığın karışması ile, gönül ister ki bu bulanık suya girilmesin. Bir fırkadan başka hiç kimse Allah için çalışmıyor. Herkes lideri için, önderi için ve mal için çalışıyor. Bunun içindir ki hududu muhafaza edin, sakın be sakın hiçbir zaman hiçbir şekilde bu bulanık

suya girmeyin, kimsenin işine karışmayın, dakik ve uyanık bulunun, büyük kan dökülebilir!

Binaenaleyh bu yoldan çıkmış sapıklar için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: "Bunlar hayvandan daha aşağıdır!" buyuruyor. Bunların üzerinde durmayalım. Bunlara söz söylemek hayvana söz söylemekten beterdir. Artık hayvana söz söylemek yersiz, söylersen kabahat senin. Hiçbir bölücü ile de uğraşmayın. Hiçbir imansızın, yoldan çıkmışın üzerinde durmayın, bu aklınızda olsun. Ancak müslümanın irşadı için, ikazı için çalışın, İlâhî rızâ yolundaki hudud dahilinde çalışın. Ve böylece sizde: "Ben rızâ-i ilâhî için nasıl kazanırım? Nefsime ileriye sokmadan, kendime bir paye vermeden, kimseyi tahkir etmeden ben bu işi nasıl yapabilirim?" düşüncesi olsun.

Allah-u Teâlâ bu hududun içine aldığı için bulunduğunuz hâle şükredin, din-i mübine yararlı işler yapın, ebedi saâdete ermek için çalışın.

Bize Hazret-i Allah, Kitabullah, Resulullah gerekir. Yani bunu haber veriyoruz, bu aklınızda olsun." ("Kiyamet ve Alâmetleri, s. 239)

•

"Önümüzde öyle harpler vardır ki tarif edemem. İki gün evvel ufak bir sahne seyrediyorum. Korkunç! Çünkü düşman atom bombasını bir atar, insanlar yok olur. Öylece o şehre girer. Karşı taraf da ona atar. Herkes yapacağını düşünüyor. Bu filmi gördükten sonra kalktım İsrâ Sûre-i şerif'inin 58. Âyet-i kerime'sine baktım: "Harap edeceğim!" buyuruyor. Yalnız şu kadar var ki; O harap edecek. Ona o intikamı aldıracak, ona o intikamı aldıracak, birbirine vurduracak. Böyle böyle halk yok olacak ve eriyecek. Bu uzak değil. Fakat ben tedbir alıyorum, bu uzak değil. Bugün böyle, yarını O bilir. Yalnız günümüz çok korkunç! Bir bomba bir memleketi yok ediyor. Atom herkeste var."

•

"Bu dünya savaşı çıkınca her taraf alev olacak. O ona, o ona derken Allah'ımız sonumuzu hayırlı etsin. Ruhsat Hazret-i Allah'ın vergisiyledir. Yoksa kumandanla, şunla bunla değil. O Osmanlı yıkılacak bir devlet mi? Fakat âhir zaman geldi yıkılması lâzım!

Efkâr yanıyor. Birbirine bakarak tutuşuyor. Efkârı görüyorsun herkes harbe hazırlanmış, sulh için konuşan yok. İsrâ Sûre-i şerif'inin 58. Âyet-i kerime'sinin tecelliyatının zamanı geliyor.

Amma harp ile, amma zelzele ile, amma âfât ile.

Cenâb-ı Hakk "Ya helâk ederiz veya şiddetli bir azapla cezalandırırız." buyuruyor kesin olarak. Bunu bilin. Hüküm O'nundur.

Moğolların başındaki Hülagü İslâm ülkelerini yaka yaka gelirken halktan biri; “Zamanın kutbu nerede?” deyince bir tanesi; “Sus! O Hülagü’nün bindiği atın yularını tutuyor!” demiş.

Çünkü Hazret-i Allah yıkmayı murat ettiği zaman bir sebep halk eder.

Onun için memleketler böylece perişan olup gidecek.

Allah-u Teâlâ beldeleri harap edecek.

Bakıyorum, Almanya şimdiden at yetiştiriyor. Yani bu ateşli silâhlar durduğu zaman kılıçla harp yapacak, onun hazırlığını yapıyor.

Çünkü bu harp bir âfâttır, atom harbi, nükleer harbi. Ve dolayısıyla birbirine ata ata dünya dümdüz olacak, dünya yıkılacak.

Akıllı insan Hazret-i Allah’a yönelecek, o kadar. Bugünkü durumunu düşünecek, yarını O bilir. Durumlar o kadar nazik ki, Hazret-i Mehdi çıkıncaya kadar neler olacağını bir Allah bilir. Çok hadiseler olacak, çok büyük harpler olacak, zelzeleler olacak, âfâtlar olacak, insan azalacak. Otuz sene dediğin ne ki, ömür bereketsizdir, hemen geçer. İnsan şöyle düşünse; insan ölüyor, on sene yirmi sene geçiyor, sanki dünkü gibi.

Bu harpler görünüyor yani. Tasavvura sığmayan, akla hayâlâ gelmeyen harpler olacak.” (17 Eylül 2002)

“Harpler Allah-u âlem o kadar yakın, o kadar korkunç ki! Bu önümüzdeki harpler tasavvura sığmıyor. Bu harpler insanları yok etme harbi olacak.

Zaten Allah-u âlem Hazret-i Mehdi’nin çıkmasına daha var. Bu büyük herc-ü merç otuz seneye kadar.

Allah-u Teâlâ en sonunda hükmü İslâmiyet’e verecek.”

•

“Hazret-i Allah cidden gadap etmiş. ‘Biz onları suç üstü yakalayacağız.’ denildi. Anlıyorum ki Hazret-i Allah’ın gadabı çok büyük. İtimat edin yalvarmaya bile korkuyorum. Ancak hususi bir yalvarmayı Cenâb-ı Hakk lütfetmiş.

Nükleer demek felâket demek. Her an için büyük bir hadise beklenebilir. Yalnız hiç şüphe yok ki biz zamanını soramayız. Aslâ! Aklımızdan hayâlimizden bile geçmez. Bize sadece rumuz verilir. Ne zaman kopacağını Sahib’im bilir.

Allah’ımız muhafaza buyursun, râzı olmadığı her şeyden.”

•

“Dikkat ederseniz bütün dünya sallanıyor, huzursuz. Ama sel, ama rüzgâr, ama afat, ama zelzele, Allah-u Teâlâ beterinden korusun.”

•

“Hadiseler büyüyor, kazan kaynıyor. Cenâb-ı Hakk bizi sığınağa almış. Sessiz sedasız olanları seyrediyoruz, bir taşınca dünyayı ateş alır, ilâhi emre bakar. Bir kibrit...”

•

“Kullanılacak çok kuvvetli silâhlar var, biri diğerini mahvetmek için. Bunlar birdenbire olacak. Çünkü kim evvel atarsa o kazanacak. Onun için çok büyük zayıt birden olacak. Hüküm Hazret-i Allah’ındır, boşaltacağını beyan buyuruyor.”

•

“Ömrü olan kısa zamanda çok şey görecek, “Yevmü’l-beter” denmiş, bitmiş.

Bu gelecek dalga Allah-u âlem çok büyük dalga, O dilediğini korur, tabi ki size de her şey anlatılmıyor. Allah’ım korusun, Allah’ım korusun, Rabb’im korusun. Allah’a emanet... Takdir ne ise o olur. Hazret-i Allah’a yönelik olmak lâzım, bakalım bu afat bu dalga kimi alır, kimi bırakır, onu Yaratan bilir.

Çok vahim hadiseler olabilir, fakat bir arada dilediğini korur. Memleketimizde olalım, memleketimizde ölelim, Allah-u âlem çok büyük dalga geliyor.”

“Cenâb-ı Allah Dünyayı Doldurduğu Gibi Boşaltacak!”

(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardı:

“Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar olsa gerek. Bu otuz sene zarfında Allah-u âlem öyle hadiseler olacak ki; öyle şiddetli, öyle büyük harpler, öyle felâketler, öyle zelzeleler olacak ki tasavvurun haricinde olacak!

Bunun özünü İsrâ sûre-i şerif’inin 58. Âyet-i kerime’sinde görürsünüz. Allah-u Teâlâ kıyametten önce dünyayı yıkacağını beyan buyuruyor.

Dünya milletleri harbe hazır durumda. Ha patladı ha patlayacak, ha patladı ha patlayacak! Emr-i ilâhiyi bekliyor.

Savaşların çıkması ilâhî hükme bakar. Cenâb-ı Hakk'ın izni olmadıkça bir yaprak dahi düşmez. Hep O'nun takdiri ile oluyor. Amma Allah-u âlem bu otuz sene içinde çok mühim şeyler olacak. Dünya düzelecek, dümdüz olacak.

Kişi istese de istemese de mukadderat ne ise o olacak.

Dünya bidayete dönüyor, dünya o nispette bitecek ve insanlar gidecek.

Allah-u Teâlâ şimdiye kadar yapma, yaşatma izni verdi; şimdi yıkma, öldürme günü geldi. Dünya böyle boşalacak. Artık gemiyi boşaltma vakti; harp boşaltacak, Hazret-i Mehdi boşaltacak, Deccâl boşaltacak, İsa Aleyhisselâm boşaltacak. Boşaltma... Bir yiyelim, bin şükür edelim.

Harp afattır; açlık, susuzluk, perişanlık, ölüm hepsi harpte. Amma takdir olan şey olacak. Harpte galip çıkan yok, herkes mağlup. Kimisi az zarar etmiştir, kimisi çok zarar etmiştir.

Her gün ne çıkacak diye bakılıyor, tutuşacak efendim tutuşacak. Bundan sonra havadisleri takip etmek lâzım. Çünkü her an her şey olabilir. Artık hareket hemen hemen başladı. Gün bugün, yarın ne olacağı belli değil, takdir ne ise o olur.

Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın!

Onun içindir ki bugün dünyaya dalmak günü değil. Helâlden rızık kazanmak, tedbirlilik olmak ve Hazret-i Allah'a yönelip gönül vermek gündür. Böyle bir zamanda ne lâzımsa onu temine çalışması, bir müminin çok uyanık olması gerek.

Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar dona kalır. O zaman herkes görecektir, inanacak amma iş işten geçmiş olacak.

Binaenaleyh bu destek ahirete çekilinceye kadar devam edecek. İşin nezaketi daha sonra başlayacak. Nasıl ki her çadırın bir direği olur, çadırı ayakta tutar, direk yıkılınca çadır da yıkılır.

Allah-u Teâlâ bu direği çekince bu millet büyük bir perişanlık içine düşecek, bu perişanlık bütün İslâm âlemine sirayet edecek. İslâm âlemi bir müddet büyük bir çalkantı içinde bulunacak. Fitnenin en çok yayıldığı bir anda Allah-u Teâlâ çığır açmak için, bayrağı kaldırmak için Hazret-i Mehdi'yi gönderecek ve ona ruhsat verecek. O kendisine bahşedilen ruhsatla, mânevî destekle murad edilen noktaya kadar yürüyecek, vazifesini ifâ edecek. Sonra onun elindeki iradeyi de çekecek. Deccal'e salâhiyet vermeyi murad edince, onun kuvvetine karşı çok zayıf düşecek. Bunun sebebi, Hazret-i Mehdi uzağa açılacak, o ise istilâya başlayacak. Ortalık büsbütün karışacak. Hazret-i Mehdi çok zayıf düşünce, onun maiyetini kurtarmak ve İslâm'ı galebe çaldırmak için Allah-u Teâlâ üçüncü

olarak da Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ı gönderecek. Deccal ve yahudiler o şekildedemizlenecek. İslâm âlemi küffârdan, yahudinin zulmünden kurtarılmış olacak. Fakat bununla kalmayacak. Bu hâlâtı gören Çin harekete geçecek, o zamana kadar harplerle boşalan dünyayı istilâ edeyim diyecek. Üzerlerine tank gibi yürüyecek, fakat Allah-u Teâlâ onları da bir gecede helâk edecek. Onların helâk oluşu harple değil, duâ ile. Ve böylece dünyayı boşaltmış olacak."

Hazret-i Allah'tan Çok Korkmak Lâzım:

Kuvvet ve kudret O'nundur. Ululuk ve azamet O'nundur. Kahr ve galebe O'nundur. Yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. O'nun her şeye gücü yeter.

Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Herkes yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır." (Haşr: 18)

Bu Âyet-i kerime umuma hitaptır. İki kere aynı Âyet-i kerime içinde **"Allah'tan korkmamız"** emredilmektedir.

Yani Allah'tan korkun da kötülük yapmayın, fenâlıklardan sakınmamazlık etmeyin. O, yapacağınız şeylere göre sizi hesaba çekecek, ona göre ceza veya mükâfat verecektir.

Hakikaten Allah-u Teâlâ'dan çok korkmak lâzım.

Nitekim Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Vallahi ben hepinizden çok Allah'ı bilirim ve hepinizden çok O'ndan korkarım." (Buhârî)

Allah-u Teâlâ'yı en iyi bilen Resulullah Aleyhisselâm'dır ve onun vekili hakiki âlimlerdir. Onlar O'nun kudret ve azametini tefekkür ettikleri zaman, kalplerinde ilâhi haşyet tecelli eder.

"Kulları içinde Allah'tan en çok korkanlar âlimlerdir." (Fâtır: 28)

Çünkü korkunun dayanağı, korkulan şeyi tanımak ve durumunu bilmektir. Bir kulun da Allah-u Teâlâ'ya dair bilgi ve mârifeti ne kadar mükemmel ise, korkusu da o nispette mükemmel olur. En çok bilen, en çok korkar.

Allah-u Teâlâ'yı bilmek niçin korkmaya sebep oluyor?

"Çünkü Allah Aziz'dir, çok bağışlayıcıdır." (Fâtır: 28)

O sadece bağışlayan, merhamet eden değil, Aziz'dir; hiçbir sebebe boyun eğmeyen, hiçbir kanun altına alınma ihtimali bulunmayan, dilediği anda kahredip yerle bir eden, çok kuvvetli, çok azametli, gâlip ve kahredici bir bağışlayıcıdır. Mağfireti çok olduğu gibi cezası, intikamı da çok şiddetlidir.

Âyet-i kerime'de:

“Şüphesiz ki ben Allah'ım. Benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyle ise bana kulluk et.” buyuruyor. (Tâ-Hâ: 14)

Hazret-i Allah öyle bir Allah'tır ki O'nun her şeye gücü yeter. Kudret ve kuvvetine karşı gelinmez.

Dünya hayatı bugündür ve insanlar yarın Hakk'ın huzurunda hesaba çekileceklerdir. Kalanla giden arasında bir gün fark vardır. İşte geldik, işte gidiyoruz. Bugün üstteyiz, yarın alttayız. Bugün yataktayız, yarın topraktayız. Bu akşam burada, yarın akşam oradayız. Vaktimiz gelince hep gideceğiz de sıra bekliyoruz. Çünkü her gelecek yakındır.

Orada *“Eyvah!”* demememiz için dünyaya niçin geldiğimizi, nereye gideceğimizi, niçin yaratıldığımızı ve ne yapmamızın gerektiğini şimdiden düşünmeliyiz. Kazanabilirsek ebedî bir hayat kazanılmış olacak.

Kabir için hazırlanmak lâzımdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Üç şey ölünün ardından kabre kadar gider. Ehl-ü iyâli, malı ve ameli.

İkisi geri döner, birisi kalır. Dönenler ehl-ü iyâli ve malı, kalan da amelidir.” (Buhârî)

Dünyaya niçin geldiğimizi bilerek tedarikimizi ona göre yapmalıyız. Ölmek elimizde değil, fakat hazırlanmak elimizde. Bizi gönderen sahibimiz gönderirken bize sormadığı gibi, alacağı zaman da soracak değil.

Farz-ı muhal ki denize bir ağ atılmış, balıkların hepsi tutulmuş, fakat onlar tutulduğunu bilmiyorlar, sağa sola saldırıyorlar. Sahibi ağı yavaş yavaş çekiyor, hiçbirinin umurunda bile değil. Halbuki biraz sonra karaya çıkacaklar, çok çırpınacaklar, bu çırpınmanın hiç de faydası olmayacak. Hepsi ölüme mahkum. İşte insanların durumları da böyledir.

O'na gönül bağlamak lâzım, çok korkmak lâzım, Hazret-i Allah'a çok sarılmak, çok sığınmak lâzım.

“Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun.” (Âl-i İmrân: 102)

O'nun yasakları kılıçtan keskindir. *"Ben samimiyim amma O'nun kat'i emirleri var. Ben buraya girersem kılıç beni keser. Şu halde gitmeyeyim!"* demek lâzım.

Orada bir tehlike var bana **"Gitme!"** diyor.

Ben gidersem, **"Gitme!"** dediği için, kendi kendimi kesmiş olacağım, yahut kendimi uçurumdan aşağı atmış olacağım. Madem ki benim O'na itimadım var **"Dur!"** dediği yerde de durmam lâzım. Niçin? O emrettiği için...

Allah'tan korkacak, hududunu çok güzel muhafaza edecek, cidden korkacak. O sana, senin menfaatin için **"Yapma!"** diyor, O'ndan korkup hududu muhafaza etmen lâzım. Seni sevdiği için sana **"Yapma!"** diyor.

"Sakin siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin." (Âl-i İmrân: 102)

O'na kavuşmak için O'na yönelmeli, O'na dönmeli, O'na ibadet etmeliyiz.

Yalvarmak yakarmak ancak iman ve vicdan sahiplerine aittir. Kalpleri kaskatı olmuş kimseler Allah-u Teâlâ'nın azâmetini, büyüklüğünü düşünüp ibret alacaklarına apaçık küfre kayıyor ve hasım kesiliyorlar.

"Biz onları korkutuyoruz. Fakat bu korkutmamız onlarda büyük bir azgınlıktan başka bir şeyi artırmıyor." (İsrâ: 60)

Allah-u Teâlâ'nın bu korkutma ve uyarıları onların dalâlet içinde daha da gömülüp gitmelerine sebep oluyor.

"Biz Kur'an'dan öyle şeyler indiriyoruz ki, müminler için şifâ ve rahmettir. Zâlimlerin ise yalnızca ziyanını artırır." (İsrâ: 82)

Kur'an-ı kerim'in nuru ile nurlanan müminler Allah-u Teâlâ'nın rahmetine mazhar oldukları gibi, O'nun hidayetine sırtını dönen kimseler ise o nurdan istifade edemezler ve karanlıklar içinde kalırlar.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Andolsun ki biraz korku, biraz açlık, biraz da mallardan, canlardan ve mahsullerden yana eksiltmekle sizi imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele!" (Bakara: 155)

Müslümanlar nasıl imtihanadadır?

Allah'tan mı korkacak yoksa karşısındaki tehlikeden mi korkacak? Allah'tan değil de tehlikeden korkan zarardadır, hepsi gider.

En başta korkuyu saydı Hazret-i Allah. Benden mi korkacak, yoksa başına gelecek tehlikeden mi korkacak? İşte müslümanlar burada eleniyor.

Hiçbir Fidyenin Kabul Edilmeyeceği Gün:

Allah-u Teâlâ kullarına öğüt vererek dünya hayatının gün gelip sona ereceğini, daha sonra ahiret hayatının başlayacağını, kendisine dönüleceğini, insanların hesaptan geçirileceklerini hatırlatmakta ve azabından sakındırmaktadır:

“Öyle bir günden korkun ki, o günde hepiniz Allah’a döndürülürsünüz. Sonra herkese kazandıkları noksansız verilir ve hiç kimse haksızlığa uğratılmaz.” (Bakara: 281)

Çünkü kendi kazançları ne ise onu almış olacaklar.

“Öyle bir günden korkun ki, o günde kimse kimseden yana bir şey ödeyemez, kimseden fidye kabul edilmez.” (Bakara: 123)

Allah-u Teâlâ'nın azabını onlardan hiç kimse uzaklaştıramaz ve ilâhi azaba karşı kimse onları kurtaramaz. Ne zorla kurtarılabilir, ne de kolaylıkla.

“Sen o (Kur'an'la) öğüt ver ki, kişi kazandığı amel sebebiyle helâke uğramasın. O kimse için Allah'tan başka ne bir dost, ne de şefaathçi vardır.” (En'âm: 70)

Allah-u Teâlâ'dan dilekte bulunarak hiçbir kimse ona şefaathçi olamayacaktır.

“O gün kimseye şefaath fayda vermez, onlar hiç kimseden yardım da göremezler.” (Bakara: 123)

Aracılar yok olmuş, kişi yaptıkları ile başbaşa kalmış. Herkes kendisini kurtarmaya çalışıyor. O gün toplulukların birbirleriyle yardımlaşmaları, birbirlerini desteklemeleri de kaldırılmıştır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“Kimsenin kimseye bir şey ödeyemeyeceği, kimseden bir şefaath kabul edilmeyeceği, kimseden bir fidye alınmayacağı ve yardım görülmeyeceği günden korkun!” (Bakara: 48)

İnkârda ısrar edenler için, onları Allah'ın azabından koruyacak ve kurtaracak hiçbir kimse yoktur.

“Hiçbir günahkâr başkasının günah yükünü yüklenemez.” (Fâtır: 18)

O gün iman ve amel-i sâlih sahibi olmayana hiçbir şefaath kâr etmez.

“O gün ki, ne mallar fayda verir ne de oğullar.. Meğer ki Allah'a tamamen sâlim ve temiz bir kalp ile gelenler ola.” (Şuarâ: 88-89)

Demek oluyor ki, o gün insanın başına gelecek felâketlerden korunmak mümkündür. Fakat geldikten sonra ahirette değil, gelmeden önce dünyadayken korunmak mümkündür.

Afât Umuma Gelir:

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Eğer seni yalanlarsa de ki: Rabb’iniz geniş rahmet sahibidir. Fakat O’nun azabı da günahkârlar gürûhundan geri çevrilmez.” (En’âm: 147)

Günahkâr ve isyankârlara ne kadar zaman tanınırsa tanınsın, günaha devam ettikleri halde, sonunda o geniş rahmetten yoksun ve bir azaba mahkûm olurlar.

Allah-u Teâlâ’nın rahmeti çok geniş olmakla beraber, günahkâr ve isyankârlara er veya geç azabı da kesindir.

“İnsanların elleriyle işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesat başgösterdi. Allah işlediklerinden bir kısmını onlara tattırıyor, umulur ki dönerler.” (Rûm: 41)

Allah-u Teâlâ engin rahmetinin bir tecellisi olarak insanları günahlarından ötürü hemen cezalandırmıyor, bazı hadiseleri onların uyanmalarına bir sebep kılmış oluyor. Küfür ve isyanlarında ısrar edenlerin asıl cezalarını ahirete bırakıyor.

“De ki: Yeryüzünde gezip dolaşın da, daha önce geçenlerin âkıbetinin nasıl olduğunu görün. Çünkü onların çoğu müşrik idi.” (Rûm: 42)

Daha önceki kavimlerin çoğu müşrik oldukları için helâka uğratılmışlardır. Şirk koşmakla Allah’tan kurtulmanın çaresini bulamadılar. Sonunda ister istemez O’nun ilâhî hükmüne boyun eğerek kahrolup gittiler.

“Biz onların her birini günahı ile yakaladık. Kiminin tepesine taş yağdıran bir kasırga gönderdik. Kimini korkunç bir ses, bir çığlık yakalayiverdi. Kimini yerin dibine geçirdik. Kimini de suda boğduk.”

Onlara Allah zulmetmiyordu, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı.” (Ankebût: 40)

Övündükleri dünya varlıkları, ellerindeki güç ve kuvvetler kendilerini kahr-ı ilâhîden kurtaramadı.

Nitekim zamanla başlarına nice nice felâketler gelmiştir.

“Hayır! Onların kalpleri bundan habersizdir. Onların bunun dışında da birtakım işleri vardır, bu işleri yapar dururlar.” (Müminûn: 63)

Yapagelmekte oldukları birtakım işleri şirktir, Hazret-i Allah'a ve Kelâmullah'a, Resulullah'a karşı gelmektir. Hem inkâr ettiler, hem kötü işler yaptılar.

“Nihayet onların refah ve bolluk içinde olanlarını azap ile yakaladığımız zaman hemen feryadı basarlar.” (Müminûn: 64)

O zaman Cenâb-ı Hakk azabını indirir ve ne ki varsa dilediği şekil ve usulle mahv-u perişan eder. Evvelki kavimleri helâk ettiği gibi dilerse bir âfâtle bugün de azabını indiriverir. Nitekim olmuştur da.

Gerçekten de Allah-u Teâlâ'nın bunca günah, isyan, zulüm, küfür, nifak sebebiyle gadaplandığını düşünmediler, düşünemiyorlar. Akıl edip, hakikati bulamıyorlar. Ve hâlâ İslâm'ı ya karşılıklarına almakla ya da emellerine alet etmekle meşguller. Kimi küfründe devam ediyor, kimi münaflıklığını sergiliyor. Hepsi hile yapmakla meşguller. Gerek iş ve icraatlarında, gerek ticaretlerinde...

“Bizim onlardan önce nice nesilleri helâk etmiş olmamız, kendilerini hâlâ yola getirmedim mi? Halbuki onların yurtlarında gezip dolaşırlar.

Bunda elbette ki akıl sahipleri için ibretler vardır.” (Tâhâ: 128)

Buna rağmen yine de bu ikaz ve uyarıdan bir ders almayanlar daha büyük felaketin ansızın kendilerini yakalamasından korksunlar. Âfât umuma gelir, iyi ve kötü ayrılmaz. Kurunun yanında yaş da yanar. Amma orada iyiler, iyilerle beraber lütfullaha mazhar olup cennete vâsıl olurlar, kötüler kötülerle beraber gadabullaha düşer olup cehenneme atılırlar.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

“Allah bir topluluğa azap indirdiği zaman, o topluluğun içinde bulunan herkese isabet eder. Sonra (kıyamet gününde) herkes niyetlerine göre diriltirler.” (Buhâri)

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Ümmetim içinde açıktan kötülükler işlenirse, o zaman Allah-u Teâlâ katından hepsine birden azap eder.

– *Yâ Resulellah! Onların içinde sâlih insanlar yok mudur?*

– **Evet vardır.**

– *O halde onlara bunu nasıl yapar?*

– **İnsanların başına gelen onların da başına gelir. Sonra Allah'tan bir bağışlanma ve hoşnudluğa ulaşırlar.”** (Ahmed bin Hanbel)

Bu günler gelmezden evvel tevbe edip Allah ve Resul'üne yönelenlere ne mutlu!
Allah-u Teâlâ dilediğini dilediği şekilde kurtarır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şerif'lerinde de şöyle buyurmuşlardır:

“Allah bir kavme, (bir topluluğa) azap indirince, bu azap onların hepsine dokunur. Sonra kıyamet gününde herkes kendi ameline göre haşrolunur. (sâlihler mükâfâtını görür, fâsıklar azap olunur).” (Buhârî Tecrîd-i sarîh: 2119)

Yani serbest zamanlarda Allah-u Teâlâ'ya yönelip O'na kul, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine ümmet olsaydı; ölse imanla Hakk'a varacaktı, kalsa Hakk ile kalacaktı.

Allah-u Teâlâ'ya yakın olanlar ise; kalsa O'nun hıfz-u himayesinde olur, ölse şehid olarak göçer.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz binaların yıkılması esnasında ölenlerin şehid olduklarını beyan buyurmuşlardır.

“Zulmen kesici aletlerle öldürülen, tâun, binaların yıkılması, yırtıcı hayvanların yemesi, boğulma, ishal sebebiyle için kuruyup yanması, zâtülcenb hastalıkları, bunların hepsi şehid olarak ölmeye sebep olur.” (Buhari)

•

Allah-u Teâlâ gönderdiği âfâtı kâfirlere karşı bir azap, müminlere ise bir rahmet kılmıştır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Urve bin Rûveym -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Ümmetimde zelzeleler olur. Öyle ki bu zelzelelerde on bin, yirmi bin, otuz bin kişi ölür.

Allah bu ölümü muttakilere öğüt, müminlere rahmet, kâfirlere ise azap kılar.” (Râmuz El-Ehâdis: 3222)

İlâhi Azaptan Kimse Emin Olamaz:

Yarattıklarına zulmetmekten müberrâ olan, hükmünü dilediği şekilde yürüten, azamet ve ululukta eşi olmayan, zâlimlerin, zorbaların gurur ve kibirlerini kıran, itaat edenleri aziz, isyan edenleri zelil kılan, bunca isyanlarına rağmen günahkâr kullarına tevbe kapısını daima açık bırakan, ceza vermekte acele etmeyen, rahmeti her şeyi kuşatan Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerindeki beyanlarına devam ediyor:

“Yoksa o ülkelerin halkı geceleyin uyurlarken kendilerine azabımızın gelemeyeceğinden emin mi oldular?” (A’râf: 97)

Bizim de bu kadar azmamız, Hazret-i Allah’a ve Resulullah’a karşı gelmemiz herhalde iyilik getirmez. Bizim de âkibetimizin bunlar gibi olacağını gösteriyor.

Diğer bir Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Nice memleketler var ki biz onları helâk ettik. Azabımız onlara geceleyin veya gündüz uyularında iken geldi.” (A’râf: 4)

Kısaca, ya Lût kavmi gibi gece yarısında veya Şuayib kavmi gibi güpe gündüz işlerinin başında iken azap kendilerini bastırverdi.

“Yahut o ülkelerin halkı kuşluk vakti eğlenirken kendilerine azabımızın gelemeyeceğinden emin mi oldular?” (A’râf: 98)

Kendilerine uyanmaları için önceden bir takım musibetler ve bir takım nimetler verilmiş olduğu halde yine de durumlarını değiştirmediler. Küfür ve isyanları yüzünden böyle bir felâkete uğrayabileceklerini hiç düşünmediler.

“Allah’ın tuzağından (kurtulacaklarına) emin mi oldular? Ziyana uğrayan topluluktan başkası Allah’ın tuzağından emin olmaz.” (A’râf: 99)

Allah-u Teâlâ’nın kendilerine bahşetmiş olduğu tefekkür ve ders alma kabiliyetini yitirerek nefislerine zulmetmiş kişiler ancak mekr-i ilâhiden emin olurlar.

Allah-u Teâlâ’nın lütuf hidayeti ile hidayete eren kullar ise korku içindedirler.

Bu korku onları istikamet üzerinde bulundurur veya Allah-u Teâlâ’nın emir ve nehiyleri istikametinde yaşarlar, ahirette ise hiç korkmazlar, korktuklarından emin olurlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde buyurur ki:

“İyi bilin ki, Allah’ın veli kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır.” (Yunus: 62)

Allah korkusu her korkuyu silmiş içinde başka korku kalmamıştır.

“Onlara bir musibet geldiğinde:

‘Biz Allah içiniz ve elbette O’na döneceğiz.’ derler.” (Bakara: 156)

Başlangıçta yok iken O’ndan geldiğimiz gibi, sonuçta yine O’na varacağız.

“İşte Rabb’lerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlarıdır, yalnızca onlar doğru yolu bulmuşlardır.” (Bakara: 157)

“İsyan Çok, İhsan Büyük; Allah’ım Sonumuzu Hayreylesin!”

(Ömer Öngüt -Kuddise Sırruh-)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardır:

“Hazret-i Allah kullarına karşı çok rahmetli ve çok merhametlidir.

Allah’ımızın o lütuf rahmetine, bizim isyanımız mani oluyor, kalkan mesabesinde oluyor.

İşlediğimiz büyük isyanlara karşı, rahmet yerine taş yağsa hakikaten müstahakız.

Bu rahmet-i ilâhiye hep Allah’ımızın merhametinden husule geliyor. O dilediği gibi verir.

Bize kalsa hemen yok etmek istiyoruz. O ise o kadar isyanımıza rağmen, yine de merhametiyle bizi lütuf nimetleri ile merzuk ediyor.

O ancak ve ancak Hazret-i Allah’a ait bir ihsandır.

Biz hep isyandayız, O hep ihsandadır.”

“İtimat edin gece hep böyle ne olacak diye bekliyorum. Azdık, taştık, isyan çok. Acaba dünyanın durumu ne olacak? Mülkün sahibi hiç dinlenmiyor. Sanki herkes kendi başını almış gidiyor. Allah sonumuzu hayırlı etsin. Çok tedbirli hareket etmek lâzım. Önümüzde karanlık günler var.”

“Hazret-i Allah’ın hükmü geldiği zaman ne bir peygamberin ne bir kutbun sözü geçmez.

Hüküm O’nundur, O’na aittir.”

Âyet-i kerime’lerde şöyle buyuruluyor:

“Hüküm, yücelerin yücesi ulu Allah'ındır.” (Mü’min: 12)

“İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O’na mahsustur.” (A’raf: 54)

“Bu kadar ihsân-ı ilâhi karşısında ilâhi hükümlere karşı gelmek, şeytana uyup onun peşine gitmek, bunca isyan yakışır mı? İsyan çok, ihsan büyük. Allah’ım sonumuzu hayreylesin.”

“Biz Zâlim Değiliz.” (Şuarâ: 209)

Allah-u Teâlâ emir ve hükümlerine muhalefet eden, Peygamber’ini yalanlayan, indirdiği ilâhî hükümlerden başka yollara giden sapıkları Âyet-i kerime’lerinde tehdit ediyor, geçmiş ümmetlerin başlarına gelen çok şiddetli felâketleri haber veriyor ve müslümanları uyandırarak şöyle buyuruyor:

“Nice memleketler vardır ki, Rabb’lerinin ve peygamberlerinin emrinden uzaklaşıp azmıştır.” (Talâk: 8)

Allah-u Teâlâ’nın dininden uzaklaşan ve peygamberleri reddeden kimselerin er veya geç ilâhî azaba uğramaları her zaman ve mekânda tekrarlanan şaşmaz bir kanundur.

“Biz de onları çetin bir hesaba çekmiş ve onları şiddetli bir azaba uğratmışızdır.” (Talâk: 8)

Onların isyanları sebebiyle yaşadıkları memleketler harap olmuş; isyankârlar son derece şiddetli cezâlara çarptırılmışlar, emniyet, huzur ve güvenden mahrum olarak yaşamışlardır. Bununla iş bitmiş olmayacak, dünyadaki âcil azap yanlarına kâr kalmayacak; ölür ölmez kabir azabının ara vermeyen cefâsı ile karşılaşacaklar, ahirette de tepetakla cehenneme yuvarlanarak tasavvura sığmayan ve misli görülmemiş bir belâyâ uğrayacaklardır.

“Böylece onlar kendi yaptıklarının cezasını çektiler.” (Talâk: 9)

Pişmanlığın hiçbir fayda vermediği bir zamanda pişmanlık duydular.

“İşlerinin sonucu da tam bir hüsrân oldu.” (Talâk: 9)

Ömür sermayesini iyiye ve güzele, ahireti kazanmaya sarfetmedikleri için boşa harcamışlar; ticaretleri de zarar etmiş, tam bir müflis durumuna düşmüşlerdir.

Dünyada iken canla-başla çalışıp fayda bekledikleri çalışmalarından fayda değil, büyük zarar görecekler.

“Allah onlara şiddetli bir azap hazırlamıştır.” (Talâk: 10)

Onlar bu pek müthiş azaba müstehak olmuşlardır. Dünyada çarptırıldıkları musibetler, günahlarına kefaret olmaz, ahirette de can yakıcı azaplara uğrarlar. İşte Hakk’tan sapmanın, hakikatten uzaklaşmanın vebâli bu kadar ağırdır.

•

Allah-u Teâlâ isyanların cezasız kalmayacağını anlattıktan sonra, isyankârların başına gelen dünyevî ve uhrevî azapların, müminlerin de başına gelmemesi için onlara uyarıda bulunmaktadır:

“Ey iman etmiş olan akıl sahipleri, Allah’tan korkun!” (Talâk: 10)

Felâkete uğrayan geçmiş ümmetlerin âkıbetlerini düşünün, akıllarınızı kullanın, Allah yolundan ayrılmayın, O’nun suçüstü yakalamasından ve intikam almasından sakının. Aksi takdirde onlara isabet eden musibetler size de isabet eder.

Bu Âyet-i kerime’lerden anlaşılıyor ki, insanların başına gelen bu felâket, kendi yaptıklarının cezasıdır.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde:

“Biz zâlim değiliz.” buyuruyor. (Şuarâ: 209)

Amma zâlimlerin hakkından gelmeye de kâdir-i mutlakdır.

“Allah onlara zulmetmedi, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı.” (Âl-i imrân: 117)

Onlar azabı gerektirecek suçu işlemekle kendilerine zulmettiler.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime’sinde bu gibi kimselerin ahiretteki durumlarından haber vermektedir:

“Onlar orada: ‘Ey Rabb’imiz! Bizi çıkar, yaptıklarımızdan daha hayırlı, iyi işler yapalım!’ diye bağışırlar. O zaman onlara şöyle deriz: ‘Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar ömür vermedik mi? Size uyarıcı da gelmişti. (Fakat inanmadınız.) Artık azabı tadınız! Zâlimlerin yardımcısı yoktur.’” (Fâtır: 37)

Allah-u Teâlâ yalanlayanları o gün olacak hadiselerin korkunçluk ve dehşetiyle ihtar ettikten sonra, tekrar onları intikamı ile korkutmakta ve Âyet-i kerime’lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Biz öncekileri helâk etmedik mi?” (Mürselât: 16)

Uyarıcıları yalanlayanları daha dünyadalarken nice felâketlere uğratmadık mı?

“Sonra geridekileri de onların arkasına takacağız.” (Mürselât: 17)

Bunlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in zaman-ı saâdetlerinden sonra türeyen, küfürde ve yalanlamada öncekilerin yolunu tutanlardır. Bu Âyet-i kerime bu ümmetten yalanlayıcılara bir tehdittir.

Allah-u Teâlâ Hûd sûre-i şerif’inde geçmiş ümmetlerin helâk olma durumlarını Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’e haber verirken Lût Aleyhisselâm’ın kavminin bütün yurtlarının yıkılıp alt üst olduğunu ve üzerlerine ateşli taşlar yağdığını beyan buyurmaktadır:

“Vaktaki azap emrimiz gelince, o memleketin altını üstüne getirdik ve tepelerine pişirilmiş balçıktan taşları arka arkaya yağdırdık.” (Hûd: 82-83)

Memleketin altı üstüne geldikten sonra yağmur gibi taşlar yağdırılması, cezalandırmanın tam olması içindir. Sâlih Aleyhisselâm'ın kavmine gelen şiddetli çığlıktan sonra bir de zelzele olması gibi.

Âyet-i kerime'nin nihayetinde ise şöyle buyurmaktadır:

“Bu felâket taşları zâlimlerden uzak değildir.” (Hûd: 83)

Böyle bir azap, zulümlerinde onlara benzeyecek kimselerden hiçbir şekilde uzak kalmayacaktır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Cebrâil Aleyhisselâm'a:

“Zâlimlerden murad kimdir?” diye sorduğu zaman:

“Senin ümmetinin zâimleri de dahildir.” buyurdu.

Çünkü sonrakiler de onlar gibi yalanlamışlardı.

Allah-u Teâlâ felâket taşlarının eninde sonunda bütün zâlimlere erişeceğini haber vermektedir.

Ve fakat muhakkak ki isyan cezasız kalmaz, bu kati bir gerçektir. Bunu böyle bilin.

Bir insanın son durağı nihayet ölümdür, kabirdir. Gerçek hayat ölümden sonra başlar. Ya ebedî saâdet, yahut da ebedî felâket.

Bunlar bir hatırlatmadır, uyandırmadır. Nasibi olan hidayete mazhar olur, uyanır, tevbe eder, Hazret-i Allah'a yönelir.

Ve fakat ruhu ölmüş olanların imanları yok ki hidayete ersin.

“Aramızdaki Beyinsizlerin Yaptıklarından Ötürü

Bizi Helâk Eder misin Allah'ım?” (A'râf: 155)

Kur'an-ı kerim'de Musâ Aleyhisselâm İsrailoğullarının azgınlıkları karşısında Rabb'ine şöyle sığınmış ve niyaz etmişti:

“Aramızdaki beyinsizlerin yaptıklarından ötürü bizi helâk eder misin Allah'ım?” (A'râf: 155-156)

Bu bir nevi Hazret-i Allah'a sığınmak ve yalvarmaktır.

“Yâ Rabb’i! Biz onlardan değiliz. Biz senin hasımlarına düşman kesildik. Yardım ve desteğinle hiç kimseden çekinmeyerek mücadelemize ve mücahedemize devam ediyoruz. Zât’ına iman ettik ve sığındık. Allah’ım bu beyinsizlerin yüzünden bizi helâk etme!”

Bu isyan devam ettikçe, Rabb’imiz daha nice nice felâkelere, belalara uğratır.

“Biz de deriz ki:

Rabb’imiz! Bu beyinsiz azgınların yüzünden bizi helâk eder misin? Yâ Rabb’i! Bize sen rahmet ve merhamet et.”

Binaenaleyh gerek beyinsizlerin, gerek bu azgınların yüzünden gerçekten ümmet-i Muhammed de bu âfâta iştirak etmiş, tutulmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime’sinde geçmişte yaşamış milletlerin aralarında, bozgunculuk yapanlara mani olan kimselerin çok az bulunmuş olduğunu haber veriyor:

“Sizden önceki asırlarda faziletli kimselerin yeryüzünde bozgunculuğu önlemeye çalışmaları gerekmez miydi?”

Ancak onlar arasından kendilerini kurtardığımız pek az kişi böyle yaptı.

Zulmedenler ise, kendilerine verilen refahın peşine düştüler. Zaten onlar günahkâr idiler.” (Hûd: 116)

Âyet-i kerime’de az kişinin kurtulduğu haber veriliyor. Yani yapan kurtuldu, yapmayan kurtulmadı.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Benden önce Allah’ın gönderdiği her peygamberin mutlaka ümmetinden havarileri ve ashâbı olmuştur. Bunlar onun sünnetiyle amel ederler, emirlerini de yerine getirirlerdi.

Sonra onların ardından öyle kötü nesiller zuhur etmişti ki, yapmadıklarını söyleyip, kendilerine emredilmeyen şeyleri de yapmışlardır.

Kim bunlara karşı eliyle cihad ederse o mümindir. Kim onlara karşı diliyle cihad ederse o da mümindir. Kim de onlara karşı kalbiyle cihad ederse o da mümindir. Amma bunun ötesinde bir hardal tanesi iman yoktur.” (Müslim: 50)

Geçmiş ümmetlerden pek az kimse yeryüzünde fesat çıkarmayı engellediler ve kurtuldular.

Diğerleri ise dünyevi lezzetlere daldılar, isyan edip yoldan çıktılar, diğerlerinin ikaz ve irşatlarına kulak asmadılar, sonunda da beklemedikleri bir anda azap başlarına geliverdi.

Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Halkı ıslah olmuş (sâlih ve ıslahtan yana) kimseler olsaydı, Rabb’in o memleketleri haksız yere helâk edecek değildir.” (Hûd: 117)

Allah-u Teâlâ Âdil-i kerim’dir. Halkı ıslah olmuş, hakka hukuka riayet etmiş olan beldeleri felâketlere uğratmaz, hak etmeden helâk etmez, böyle bir ihtimal yoktur.

Çünkü Âyet-i kerime’sinde:

“Rabb’in kullarına zulmedici değildir.” buyuruyor. (Fussilet: 46)

Tevbe Kapısı;

Bize Düşen Rabb’imize Sığınmak:

Peki bize düşen nedir?

Her türlü zahiri tedbiri almamız ve Allah-u Teâlâ’ya gücümüzün yettiğince sığınıp niyaz etmemiz lâzım.

Bu felâketleri durdurtacak bir tek şey varsa, Allah-u Teâlâ’ya yönelmek ve nasuh bir tevbe ile tevbe etmektir. Yoksa gadâb-ı ilâhî’ye sebep teşkil edecek olan bütün kötülükler işleniyor.

“Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor.” (Nisâ: 27)

Bu beyân-ı ilâhî Allah-u Teâlâ’nın günahkâr kulları üzerindeki rahmet, merhamet ve mağfiretinin ne kadar engin olduğunu apaçık göstermektedir.

“Şehvetlerine uyanlar ise sizin büsbütün yoldan çıkmanızı isterler.” (Nisâ: 27)

Şüphesiz ki Hakk’tan sapanların peşisıra gitmekten, şehvetlerin ardınca gitmek üzere onlarla yardımlaşmaktan daha büyük bir sapıklık olamaz.

“Ancak tevbe edip iman eden ve sâlih amel işleyenler başka. Allah onlar?n kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah çok çok bağ?şlay?c?, engin merhamet sahibidir.

Kim tevbe edip sâlih amel işlerse, şüphesiz ki o tevbesi kabul edilmiş olarak Allah’a döner.” (Furkân: 70-71)

Her zamankinden daha çok Rabb'imize yönelmemiz, O'nun ululuğu ve azameti karşısında acziyetimizi itiraf ederek merhametini dilenmemiz lâzım.

Zira O'nun takdir ettiği elbet gerçekleşecektir. Ancak O dilerse ateşin derecesini, ibtilanın şiddetini azaltır. Dilerse kaldırır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Eğer onlar kendilerine zulmettikleri vakit, sana gelip de Allah'tan tevbekâr olarak günahlarının bağışlanmasını isteselerdi ve Peygamber de kendileri için af isteyerseydi, elbette Allah'ı affedici ve merhametli bulurlardı.” (Nisâ: 64)

Duâ ederken bilhassa Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i, Hazret-i Allah'ın sevgililerini, evliyaullah hazeratını, hususiyetle Hatem'ül-evliyâ'yı da vesile kılmamız, onların yüzüsuyu hürmetine naz ve niyazda bulunmamız lâzım. Çünkü Allah-u Teâlâ onları sevmiş ve seçmiş. Onların yüzüsuyu hürmetine yapılan duaları geri çevirmez.

Duânın takdir edilmiş bir azabın kaldırılmasına vesile olduğuna dair delil Kur'an-ı kerim'de kıssası anlatılan Yunus Aleyhisselâm'ın kavmi Ninova halkının affedilmesidir.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“(Azap geleceği vakitte) iman edip de imanı kendisine fayda sağlayan bir memleket halkı varsa, şüphesiz ki Yunus'un kavmidir.

İman ettiklerinde kendilerinden dünya hayatındaki rüsvaylık azabını kaldırdık ve onları bir süre daha bu dünyada faydalandırdık.” (Yunus: 98)

Allah-u Teâlâ bu kıssayı haber verdiği Âyet-i kerime'lerinden bir diğerinde de şöyle buyurmaktadır.

“Eğer Allah sana bir zarar bir sıkıntı verirse, onu senden kaldıracak O'dur. Eğer sana bir hayır ve iyilik dilerse, lütfuna kimse mâni olamaz. O bunu kullarından dilediğine eriştirir. O çok bağışlayan, çok merhamet edendir.” (Yunus: 107)

Ninova halkı hatasını anlayıp büyük bir pişmanlık ile hep birlikte acziyetlerini Allah-u Teâlâ'ya takdim etmiş, Allah-u Teâlâ da onların bu samimi tevbelerini kabul etmişti.

Nihayet Yunus Aleyhisselâm yakında üzerlerine büyük bir musibetin geleceğini haber verip halkını terkedince azabın geleceğini anladılar. Azap belirtileri de ardarda geliyordu.

Bin pişman oldular. Kadın erkek, genç ihtiyar herkes aç ve susuz olarak, üstlerinde eski elbiselerle derhal şehrin dışına çıktılar. Geniş ve yüksekçe bir yerde toplanarak gönülden Allah-u Teâlâ'ya yöneldiler. İmansızlıklarından, yaptıkları isyan ve tuğyandan dolayı âlemlerin Rabb'inin huzurunda alçaldılar. Hazin hazin ağlaşmaya,

başlarına toz toprak saçmaya, seslerini yükselterek yalvarmaya, duâ ve niyazda bulunmaya, tevbe etmeye başladılar. Hep birlikte iman ettiler.

Onların bu tevbeleri ihlâs ve samimiyet üzere olduğu için merhamet-i ilâhîyi celbe vesile oldu, Hazret-i Allah rahmeti ile tecelli etti, duâlarını ve tevbelerini kabul buyurdu. Başlarının üzerine gece karanlığı gibi çöken hor ve hakir azabı üzerlerinden kaldırdı.

Yunus Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın bildirmesiyle kavmine gelecek azabı haber vermekle beraber Allah-u Teâlâ'nın izni olmadan kavmini terk etmişti. Bu sebeple Allah-u Teâlâ onu büyük bir imtihanâ tâbi tuttu. Binmiş olduğu gemiden atıldıktan sonra günlerce bir balığın karnında kaldı ve secde halinde sürekli olarak hata ve kusurlarından dolayı tevbe ederek Rabb'ine niyazda bulundu.

Sa'd -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde Yunus Aleyhisselâm'ın bu duâsını haber verdiler ve şöyle buyurdular:

“Balığın karnında iken Yunus Aleyhisselâm'ın yaptığı duâ şu idi:

(Lâilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez-zâlimîn)

‘Allah’ım! Senden başka ilâh yoktur. Sen bütün noksan sıfatlardan münezzehsin. Gerçekten ben zâlimlerden oldum.’ (Enbiyâ: 87)

Bununla duâ edip de icabet görmeyen yoktur.” (Tirmizî)

•

Allah katında bir kavmin helâk edilmesine dair hüküm çıktıktan sonra iman etmenin ve yalvarmanın hiçbir faydası olmadığı, inen hiçbir azap geri alınmadığı halde; onların bu yeis halindeki imanları hüsn-ü kabul görmüş, ümitsizlik halinde yaptıkları tevbeleri makbul olmuş, azap üzerlerine sarkıtıldıktan sonra kaldırılmıştır. Şayet iman edip tevbe etmemiş olsalardı, cezalarını bulacaklardı.

Helâk olan kavimler hakkında bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Uyarılıp da söz dinlemeyenlerin sonlarının nasıl olduğuna bir bak!” (Yunus: 73)

Hazret-i Allah bu kadar gadab ediyor. Tevbe edip rızası mucibince, istikamet üzere hayatını idame ettirenler ise Hazret-i Allah'ın mükâfatına nail olurlar.

“Yaptığı zulümden sonra tevbe edip hâlini düzelten kimse, bilsin ki Allah onun tevbesini kabul eder. Allah çok bağışlayıcı ve merhamet edicidir.” (Mâide: 39)

Bu beyanlardan sonra insan günahlarına tevbe etmeli, Hazret-i Allah'tan affını istemelidir. Allah'ın dinini, Resulullah'ın sünnetini yaşamayı gaye edinmeli ve azmetmelidir.

Nuh Aleyhisselâm'ın kavminin küfürde uzun zaman inat ve ısrar etmeleri üzerine Allah-u Teâlâ onları kıtlıkla mübtelâ kıldı. Çok sıkıntılar çektiler, malları ve hayvanları helâk oldu, kadınlar kısırılaştı.

Nuh Aleyhisselâm onlara öğütlerde bulundu:

“Rabb’inizden mağfiret dileyin, çünkü O çok bağışlayıcıdır. Mağfiret dileyin ki, üzerinize gökten bol bol yağmur indirsın, mallarınızı ve oğullarınızı çoğaltsın, size bahçeler ihsan etsin, sizin için ırmaklar akıtsın!

Size ne oluyor ki Allah’a büyüklüğü yakıştıramıyorsunuz?” (Nuh: 10-11-12-13)

Yağmur duâsında istiğfar etmek de bundan dolayı meşru olmuştur.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- halkla beraber üç gün yağmur duâsına çıkmış, istiğfardan başka bir şeyle meşgul olmamıştır. Ashab-ı kiram’dan bazıları “*Yâ Ömer! Biz buraya rahmet duâsına geldik, sen rahmet duâsı ile meşgul olmadın!*” dediklerinde “**Ben semânın yağmur damarlarıyla duâ ettim.**” buyurmuş ve Nuh Aleyhisselâm’ın kavmine söylediği sözleri beyan eden Âyet-i kerime’leri okumuştur.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Her kim istiğfara devam ederse, Allah-u Teâlâ o kimseyi her darlıktan kurtarır, her sıkıntısına bir ferahlık verir ve onu hiç ummadığı yerden rızıklandırır.” (Ebu Dâvud)

Hûd Aleyhisselâm da kavmini tevbe ve istiğfara dâvet etmişti:

“Ey kavmim! Rabb’inizden mağfiret dileyin, sonra O’na tevbe edin ki üzerinize gökten bol bol yağmur indirsın, kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkâr olarak yüz çevirmeyin.” (Hûd: 52)

Bu Âyet-i kerime’lerde tevbe ve istiğfarın her şeyin husûlüne vesile olduğu bildirilmektedir.

“Rabb’inizden mağfiret dileyiniz ve O’na tevbe ediniz ki, belli bir süreye kadar sizi güzelce geçindirsın ve her fazilet sahibine faziletinin karşılığını versin.” (Hud: 3)

Günahlarınızdan dolayı Rabb’inizin affını ister, samimiyetle tevbe eder, Rabb’inize yönelerek ve O’na itaat etmek suretiyle tevbenize dosdoğru devam ederseniz, bu dünyada size geniş rızık ve müreffeh bir hayat sağlar.

İstiğfara devam edip de ihtiyaçtan ve sıkıntılardan kurtulmayanlar, istiğfarın şartlarını yerine getirmeyen kimselerdir.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsi’de şöyle buyurur:

“Eğer kullarım bana hakkıyla itaat etselerdi, onları geceleyin yağmurlarla sular, gündüzleri üzerlerine güneş doğdurur ve onlara gök gürültüsü işittirmezdin.” (Ahmed bin Hanbel)

•

Binaenaleyh önce hata ve kusurumuzu itiraf etmemiz, ardından azamet-i ilâhî karşısında acziyetimizi itiraf ederek Rabb'imize samimi, gönülden yalvararak yönelmemiz ve çok duâ etmemiz lâzımdır.

Zira duâ gibi bir ibadet olamaz.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif'lerinde:

“Allah-u Teâlâ'nın katında duâdan daha değerli bir şey yoktur.” buyurmuşlardır. (Tirmizî - İbn-i Mâce)

Numan bin Beşir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Duâ ibadetin kendisidir.” buyurdular ve şu Âyet-i kerime'yi okudular:

“Rabb'iniz buyurdu ki: Bana duâ edin, duânıza icâbet edeyim. Bana ibadet etmeyi kibirlerine yediremeyenler, alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.” (Mümin: 60)

Görüldüğü üzere Âyet-i kerime'de **“İstemek”** emredilmiş olup, Allah-u Teâlâ'nın karşılık vermesi için kulun istemesi şart kılınmıştır. Hem öyle şart kılınmıştır ki, şartın yokluğundan, şarta bağlanan şeyin yokluğu gerekeceğinden terk edilmesine **“Cehenneme gireceklerdir.”** diye tehdit getirilmiştir.

Allah-u Teâlâ kullarını kendisine duâ etmeye teşvik etmekte, duâlarını kabul edeceğine dair de teminat vermektedir.

•

Umumi afatlardan halas olabilmek için elbette umumi olarak, Yunus Aleyhisselâm kavmi gibi Rabb'imize yönelmemiz ve af ve mağfiret dilenmemiz icap etmektedir.

Oysa duâ etmeyi kibirlerine yediremeyen, her şeyi bilim adı altında Allah'tan gayri düşünen, gerçekte Allah-u Teâlâ'ya isyan ve tuğyan içinde bulunan azgın bir grup var. Bunların utanmaz, arlanmaz bir çirkeflikle seslerini yükselttikleri bir devirdeyiz.

Bize düşen azimle, sabırla Allah-u Teâlâ'ya yönelmek ve bu azgınlar yüzünden umumi azabın gelmemesi için niyaz etmektir.

•

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Resulullah Aleyhisselâm'a, aynı zamanda bütün müminlere de hitap mahiyetinde olmak üzere şöyle buyurmuştur:

“De ki: Ey Rabb'im! Eğer onlara vaad edilen azabı bana mutlaka göstereceksen, o zaman ey Rabb'im! Beni zâlimler topluluğu arasında bulundurma.” (Müminun: 93-94)

Allah-u Teâlâ'nın cezası, yalnızca günahkârların değil, günah ve isyanlardan sakınan müminlerin bile korkması gereken bir husustur. Çünkü ilâhi gazab geldiğinde, yalnızca günahkârları kapsamakla kalmaz, herkesi içine alabilir.

Bu bakımdan fitne ve fesadın, isyan ve tuğyanın yaygınlaştığı zamanlarda muttaki müminlerin Allah-u Teâlâ'ya nasıl sığınması icabediyorsa o şekilde sığınmaları gerekir. Çünkü azabın ne zaman geleceği bilinmez.

“Onlara vâdettiğimizi sana göstermeye biz elbette kâdiriz.” (Müminun: 95)

Fakat biz bir hikmetten dolayı onu erteliyoruz.

“Sen kötülüğü en güzel bir usulde def et! Çünkü biz onların vasıflandırmakta oldukları şeyi çok iyi biliriz.” (Müminun: 96)

Ve yaptıklarının karşılığını veririz.

Sığınmak insanı Hazret-i Allah'a yaklaştırır.

Allah-u Teâlâ'nın sevgilerinin duaları ve Allah'a yön elmiş salihlerin ve dünyadaki mazlumların duaları olmamış olsa çok daha büyük afatların gelmesinden korkulur.

Allah'ım bize acı, bize merhamet et.

Ümit İle Korku Arasında Bulunmak:

Şu kadar var ki gadab-ı ilâhi unutulmamalıdır. Allah-u Teâlâ'nın tevbeleri kabul etmesine güvenerek günahlarında ısrar edenler hakkında böyle bir müjde yoktur.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, Allah'ın hesap günü hakkındaki vaadi gerçektir. O halde sakın sizi dünya hayatı aldatmasın. O çok aldatıcı şeytan da Allah'ın affına güvendirerek sizi aldatmasın.” (Fâtır: 5)

Allah-u Teâlâ'nın azabından emin olmak küfürdür.

Nitekim firavunların ilâhlık dâvâsında bulunmaları, müşriklerin şirkleri kâfirlerin küfürleri, zâlimlerin zulümleri, fasıkların fışkıları... hep Allah-u Teâlâ'nın mekrinden emin olmalarından, korkusuz olmalarından ileri gelmektedir.

Ahiret kaygısını kalbinde duyan bir kimse, ona göre tedbirini alır, korku ve ümit arasında bulunur.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

“Mümin bir kimse Allah’ın azap ve ikabının miktarını bilmiş olsaydı, hiçbir kimse cennetini ümit etmezdi.

Kâfir de Allah’ın rahmetinin ne kadar çok olduğunu bilmiş olsaydı, bir tek kimse cennetinden ümit kesmezdi.” (Müslim)

Kula düşen şudur: Hazret-i Allah’a muhtaç olduğunu bilecek, O’ndan isteyecek, O’na sığınacak, O’na yalvaracak, O’na boyun bükecek, gözyaşı dökerek, O’nu bilecek başka bir şey bilmeyecek.

Şeytan işini kadere havale etti, kâfir oldu. Âdem Aleyhisselâm Cenâb-ı Hakk’a sığındı, Cenâb-ı Hakk da onu affetti.

Kul bütün iyiliklerini Hazret-i Allah’tan bilecek, kötülüklerini ise nefsinden. Kim böyle yaparsa şu Âyet-i kerime’deki ilâhî lütfâ mazhar olur:

“Onlar Allah’ın öyle kullarıdır ki, çirkin bir günah işledikleri yahut nefislerine zulmettikleri zaman, Allah’ı zikrederek hemen günahlarının affedilmesini isterler. Günahları Allah’tan başka kim bağışlayabilir? Bir de onlar işledikleri günah üzerinde bilip dururken ısrar etmeyenlerdir.” (Âl-i imrân: 135)

Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz masum oldukları halde ibadet ettiler. Aşere-i mübeşşere, cennetle müjdelendikleri halde ibadetten bir an bile geri kalmadılar.

Daima korku ve ümit arasında bulunmak çok faydalıdır. Korku gafletten uyandırır, kötülüklerden uzaklaştırır. Ümit ise insana mânevi destek verir.

Hadis-i şerif’te şöyle buyuruluyor:

“Sakın sizden biriniz Allah hakkında güzel zan (bağışlanma ümidi) beslemekten başka bir hâlde ölmesin.” (ibn-i Mâce)

Allah’tan korkan kimse heva ve hevesine uymaz, ibadet ve taate yönelir. Nefsânî arzulardan uzaklaştıkça iffetli olur, haramlardan ve şüpheli şeylerden kaçındıkça verâ ve takvâ sahibi olur.

Âyet-i kerime’lerde şöyle buyurulmaktadır:

“Rabb’inin huzurunda durmaktan korkan ve nefisini hevâ-ü hevesten alıkoyan kimseye gelince, cennet onun varacağı yerin ta kendisi olacaktır.” (Nâziât: 40-41)

Hesap ve ceza gününü düşünerek hayatını ona göre düzenleyen, Rabb’inin rahmetine ümit bağıladığı kadar azabından da o nispette korkan, nefislerini hevâ ve heveslerine tâbi olmaktan alıkoyan müminlere çok büyük müjdeler vardır.

“Rabb’lerinden korkanlar için hidayet ve rahmet vardır.” (A’râf: 154)

Akıllı ona derim ki hep ağlar, hep O’nun için ağlar. Hep korkar yalnız O’ndan korkar. Hep sığınır, yalnız O’na sığınır. Hep diler, yalnız O’ndan diler.

O’nunla olmak hayattır, O’ndan ayrılmak vefattır.

Fâtiha Sûre-i Şerif’inin Tefsiri (25)

Besmele-i Şerife'nin Önemi, Fazileti, Hikmeti ve Esrarı (22)

Besmele ve Merhamet (2)

Nitekim İbrahim Hakkı Erzurumî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardır:

“Allah-u Teâlâ’nın emir ve yasaklarına tam uyar ve bunları gayet yumuşak ve güzel bir dille halka telkin eder, öğretir.

Muhabbet ehlini sever, sevmeyeceklere sevgisizlik gösterir. Gerek sevgisi gerekse kızması kendi nefsi için değil, sırf Allah içindir. Kalbinde kimseye kötülük beslemez. Kınayanların kınamasından korkmaz.

Bunun kahır lütfu ile, kızması hilmi ile, celâli cemâli ile karışık olduğundan; kızma halinde râzı olup, rızâ halinde kızma gösterir. Fakat her şeyi yerli yerinde yapar. Her halinde adalet üzere hareket eder.” (Mârifetnâme)

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün:

“Bugün sizden kim oruçlu olarak sabahladı?” diye sordu.

Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **“Ben!”** dedi.

Aynı şekilde arka arkaya:

“Bugün kim bir cenazeye katıldı?”

“Bugün kim bir fakire yedirdi?”

“Bugün kim bir hastayı ziyaret etti?” buyurdu.

Ebu Bekir -radiyallahu anh- her defasında: **“Ben!”** diye cevap verdi.

Bunun üzerine Resulullah Aleyhisselâm:

“Bu hasletler bir kimsede bir araya geldi mi, o kimse mutlaka cennete girer.” buyurdu. (Müslim: 1028)

•

İtimat edin hayat ölümden sonra başlar.

Cüneydî Bağdadî -kuddise sırruh- Hazretleri ölmeden evvel; **“Bismillâhirrahmânirrahîm”** demişlerdir.

Yeni müslüman olan birisine evvela Kelime-i şهادet getirilir;

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve resûluhu” sonra; **“Euzü billâhi mineşşeytanirracîm. Bismillâhirrahmânirrahîm”** okutulur.

•

“Yuşa Aleyhisselâm âli bir peygamberdir. Besmele-i şerif'in sırrı verilmiştir.

Eûzu Besmele ile beraber beş yüz Salli-Barik bize orada verildi.”

HAZRET-İ MUHAMMED

Aleyhisselâm

Allah-u Teâlâ'nın Nur'u, Âlemlerin Gurur ve Sürûru Muhammed Aleyhisselâm (6)

Allah-u Teâlâ peygamberlerinin ve has kullarının cesedlerini toprağa haram kıldığı gibi, onun vekili olan velilere de, dilediğine haram kılar. Onun vücudunu da çürütmüyor. Değil vücudun çürümesi, kefeni dahi solmuyor.

Ten elbisesi içine yapıştığı nisbette Allah-u Teâlâ'nın nuru tene akseder. O ten nur olur, artık onu ne toprak çürütür, ne de ateş yakar.

Bunların cesedi orada durur. Ruhâniyeti çıkar, gezer, konuşur, birçok işler yapar. Demek ki onlar ölü değil, dünyada da vazife görüyor. Bir tek şu fark var ki, onların

gölgeleri olmaz. Ruhaniyettir çünkü. Ricâl-i gaybden olduğu buradan bilinir. Amma onu kim görecek?

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz.” (Keşfül-hafâ)

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği, tasarruf sahibi kullarda olur, başkasında tecelli etmez. Zira onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili oldukları için Resulullah Aleyhisselâm'ın nazarı ve tasarrufu onların üzerindedir. Yani ona gelen bu hâlât Resulullah Aleyhisselâm'dan gelmektedir.

Onun vekili dahi istimdat edildiği zaman, hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdâdına yetişiyor. Kabirden gelen onun rûhâniyetidir, ceset değil. O da ancak Allah-u Teâlâ'nın emriyle izniyle yürür. Ceset toprakta ise de rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın emrindedir.

Nurun özü hakkında ise Allah-u Teâlâ: **“Her zaman aranızdadır.”** buyuruyor. İcabettiği yerde, vazife anında aranızdadır.

Hayatta olan Mürşid-i kâmil'e, sırasıyla mürşidi ve ahirete intikal etmiş diğer mürşidler daima destek verirler. İcabederse Resulullah Aleyhisselâm da destek verir.

Onlar için ölüm yoktur. Onlar Allah-u Teâlâ'nın müstesnâ kulları olduğu için, onlar için berzah yoktur. O ölmüş amma, ruhu ve rûhâniyeti ölmemiştir. Allah-u Teâlâ'nın izniyle istimdat edenleri muradlarına erdirir. Çünkü ölmediler. *“İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana.”* buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü amma, rûhâniyet ölmedi.

Cesetleri yerdedir, rûhâniyetleri emrolundukları yerdedir. Ceset toprakta, ruh cennette, rûhâniyet iş başındadır. O gittikten sonra rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın izniyle iş başına geçer. Allah-u Teâlâ onun rûhâniyetinden lâtifeler halkeder. O lâtifeler onun mânevî askerleridir. O askerleri Allah-u Teâlâ dilediği yerde yürütür, çalıştırır. Hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa, izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir. Daha önce kişi iş başında iken, o gittikten sonra rûhâniyet iş başına geçer. Onu Allah-u Teâlâ idare eder. O anda elli kişi müracaat etse ve dünyanın bir ucunda olsa, hepsine birden yetişir. Yetişen, onun emrinin altında bulunan lâtifelerdir. Rûhâniyet de lâtifeler de aynı o kişiye benzer. O, amma o değil. O toprakta yatıyor.

Hayatta iken insanda nefis, şeytan, ihtiyaçlar ve meşgaleler olduğu için, basireti bağlanabiliyor. Amma orada bunlar yok. Rûhâniyet kınından çıkmış kılıç gibidir, keskin bir şekilde icraat yapar.

Bu durum beşeriyetin ilmi dahilinde değildir, ancak ehline mahsustur.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Göklerin ve yerin orduları Allah’ındır.” (Fetih: 4)

Dilediği şekilde işlerini yönetir.

Ruh cennet-i âlâ’ya gitti amma, rûhâniyet yine iş görüyor. Onda iken de iş görüyordu, o ahirete gidince Allah-u Teâlâ’nın izniyle yine iş görüyor.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’inde buyurur ki:

“Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz.” (Bakara: 154)

Onlar fâni hayatı terk ederek ebedi bir hayata ermişlerdir. Onların diğer ölümler gibi olmadıkları apaçık bir gerçektir. Hayat-ı hayâlîden hayat-ı hakikiye geçmişlerdir, hayat-ı hakiki de ölümden sonra başlar.

Diğer bir Âyet-i kerime’de ise şöyle buyuruluyor:

“Bilâkis onlar diridirler, Rabb’leri katında rızıklanmaktadırlar.” (Âl-i imrân: 169)

Yerler, içerler, dünyadaki hayatın kat kat fevkinde bir hayat yaşarlar. Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler.

Bu gibi kimseler “Hâlet-i nezi”de taraf-ı ilâhîden şu hitapla taltif edilirler:

“Ey mutmain olan nefis! Sen O’ndan râzı, O senden râzı olarak dön Rabb’ine! Gir sâlih kullarımın içine! Gir cennetime!” (Fecr: 27-30)

Bu hitap ona hem vefat anında, hem de kıyamet gününde söylenir.

Bu gibi kimselerin cennette yerini görmeyince, cennet çiçeklerinden bir dal gelip onun kokusunu koklamayınca ruhunun kabzolunmayacağına dair muhtelif Hadis-i şerif’ler vardır.

•

Daha önceleri arzetmiştik ki; her zamanın mürşidinin yanında ricâl-i gaybden Kudsî ruhla desteklenen kimseler bulunur. O; onların desteği ile, yardımı ve ilhamı ile yürür, ona işlerini kolaylaştırır. Çünkü büyük işleri vardır önünde. Başaramayacağı ve kaldıramayacağı işlere onlar destek verirler. Çünkü gerçek mürşid-i kâmil, peygamber vekili olduğu için nübüvvet vazifesi görür.

Nitekim İmam-ı Gazâlî -kuddise sirruh- Hazretleri:

“Meleklerden gelen ilham ile, şeytanın vesvesesini ayırdedecek hassayı elde eder.” buyurmuşlardır.

•

Demek ki rûhâniyet ona yardımcı olduğu gibi, aynı zamanda ölmüyor da.

İş gören onun nurudur, Kudsî ruh'tur. O maske yine maske, fakat o maskeye bunları taktığı için çok âlîdir. Çünkü onda onun nuru, onun vekâleti vardır, Allah-u Teâlâ'nın desteklediği ikinci bir ruh vardır. O ruh ondan başka kimsede yoktur. Kâinatın nazargâhı o oluyor.

Binaenaleyh onların hayatı, hayat-ı hakikidir, onlar dünyada da cennet hayatı yaşıyorlar.

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz zikrullah halkalarının fazileti hakkında bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Cennet bahçesine uğradığınız zaman meyvelerinden yiyiniz.

–Yâ Resulellah! Cennet bahçesinden murad nedir?

Zikrullah için teşkil edilen halkadır.” (C. Sağır)

Fakir der ki; Cennet-i âlâ ile dünya arasında incecik bir perde var, perdeyi kaldırdığın zaman cennettesin, amma sen görmüyorsun.

Bir diğer Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

“Minberim ile hanemin arası cennet bahçelerinde bir bahçedir.” (Buhârî)

Sen orada bulunduğun zaman cennet bahçesinde bulunuyorsun amma görmüyorsun, halıları görüyorsun. Göremiyorsan suç kimin?

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Size Rabb'inizden basiret (kalp gözü) gelmiştir. Kim görürse kendi lehine ve kim körlük ederse kendi aleyhinedir.” (En'âm: 104)

Bunun vebali kendisine dönecektir.

Göze göre **“Görme”** ne ise, kalbe göre **“Basiret”** de odur.

Beden gözü ile göremiyorsun, kalp gözün açılırsa sen de görürsün.

Gözlerin görmesine sebep olan görme nuruna göz denildiği gibi, kalbin görmesine sebep olan kalp gözüne de basiret denilir.

“Basiret:” Allah-u Teâlâ'nın subûtî sıfatlarından biri olan **“Basar”**ın kullarındaki tecellîsidir. Bu tecellîden nasibi olanların gözlerinden perde kalkar. İnsanın dış âlemi gören bedendeki iki gözüne karşılık, kalbin de iç âlemi gören gözü vardır ve buna **“Mârifet gözü”** ve **“Kalp gözü”** gibi isimler verilmiştir.

Basiret Allah-u Teâlâ'nın mümin kulunun kalbine attığı öyle bir nurdur ki, bu nur sayesinde hakikati kavrar.

Kalp gözü körleşmiş ve basireti bağlanmış kimseler hakkında da “**Körler**” gibi tabirler kullanılmaktadır. (Bakara: 18)

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Yalnız gözler kör olmaz, sinelerde olan kalpler de körleşir.” (Hacc: 46)

Asıl körlük göz körlüğü değil kalp körlüğüdür. Bu körlükteki zararın sınırı ve sonu yoktur.

Allah-u Teâlâ “**Hakikat**”i apaçık ortaya koyar, duyurmak istediklerinin basiretlerini açar, duyurmak istediğini duyurur, göstermek istediğini gösterir.

Diğer taraftan da lâîk olmayan gözlere göstermez, basiretlerini bağlar, körlük ve karanlık içinde bırakır.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (125)

Gayemiz Çığır Açmak Değil,

**Hazret-i Allah ve Resul'ünün Açtığı Çığırdan
Yürümektir:**

“Biz “İlâhî Görüş Birliği”ne dâvet ediyoruz. Bunu resmen ilân etmişiz.

Gayemiz çığır açmak değil, Hazret-i Allah ve Resul'ünün açtığı çığırdan yürümektir. O çığırdan yürüyebilsem bundan büyük bahtiyarlık olabilir mi?

İnceden inceye dikkat ederseniz herkes kendi açtığı çığırı büyütmeye, parlatmaya, nam almaya çalışıyor. Hâlbuki İslâm'dan daha büyük şeref mi var?

Resulullah Aleyhisselâm'ın izinde bulunmaktan daha doğru yol mu var?

Binaenaleyh çığır açmak şöyle dursun, açanları da sevmiyorum.”

Her Şeyin Cenâb-ı Hakk'tan Olduğu Bilirse:

“Bir kimsenin vaaz ve nasihatlarında sıkılmaması ve dinleyenlere faydalı olabilmesi için bir sır vardır.

O sır da her şeyin Cenâb-ı Hakk'tan olduğunu bilmesidir. Bunu, yani her şeyin Allah'ımızın ve O'ndan olduğunu açıkça söylemesi gerekir. Hiçbir şeyi kendisine mâl etmemesi gerekir.

Bu sırrı açıkladığı zaman kendisinden her türlü sıkıntı gideceği gibi, sözleri tesirli olur. Açmazsa kendisine verilen emaneti ketmetmiş olur.

Yolumuz Hakk yoludur. Bu yoldan kaymamak için Allah'ımıza çok sığınmamız gerekir.

“Allah'ım beni bana bırakma!” diye çok duâ etmeliyiz.”

Himmet-i Vechillâh:

“İnsan yaptığını Allah için yapmalıdır. Bu Kadir Gecesi'nden de büyüktür. İbadet yalnız Ramazan-ı şerif ayına âit değildir. En büyük ücret rızâdır.

Şu halde Ramazan-ı şerif'te âdet ettiğimiz ibadeti sâir zamanda da devam edersek rızâ için ibadet etmiş olacağız.

Allah için yaptığımızı ispat edeceğiz. Buna Himmet-i vechillâh denir.”

•

“Sâdik bir Mürşid-i kâmil ne yapar?

Bir insanı ibadet ve taate teşvik ederek Hazret-i Allah'ı sevdirmeye gayret eder. Hazret-i Allah da onu sever. Zikir, sonra da fikir ve tefekkür çoğalır.”

•

“Ancak vahdet âlemiyle hakikatler görülüyor.

Bu da iki türlü olur:

Zâhirî vahdet, dış âlemden iç âleme geçmeye çalışmak; bâtinî vahdet ise Hakk'tan başka bir şeyi kalbe koymamak.”

İster Balla İster Zehirle Tedavi Eder:

“Bir profesör bir hastayı tedavi ederken ister balla ister zehirle tedavi eder. Kişi profesörün tedavisi ile iktifa etmeyip bir de asistana muayene olursa, o da kendi zannına göre bir ilâç verir. Fakat şifâ bulacak yerde maraz bulur.

Bunun gibi bir Mürşid-i kâmil insanı irşad ederken başka birinin de dediğini yapsa şifâ yerine maraz bulur.”

•

“Nefsin tokluğu, ruhun açlığına vesile olur.

Biz ruhumuzu doyurursak, o geldiği ulvî âleme çıkmaya gayret eder, bizi de Hakk'a yaklaştırır. Ölümü sevmiş oluruz.

Nefsimizi beslersek ölümü sevmeyiz.”

•

“Yunus Emre -kuddise sırruh- Hazretleri'nin bir kasidesi var;

“Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.”

Şimdi bu mânânın gizli noktasını şöyle arz edelim:

Allah-u Teâlâ murad ettiği bir kimseyi bu kervanın içine alır. Ne zaman hareket edeceği de O'na mahsustur. Hareket etti gitti! Sen başka şeyle oyalandın, tren gitti. Dur demeden gitti. Onun için, kimisi sağa dalıyor, sola dalıyor, oraya gidiyor, buraya gidiyor, tren de gitti sen de oyalandın.

Onun için başka yerlerle uğraşanlarla meşgul olanlarla biz meşgul değiliz. Ancak tren gittikten sonra, koşar ama istediğin kadar koş. Bu çok ince bir sır. Çok gizli bir sır.”

•

“Allah dostları böyledir, ibtilâlarla eriye eriye inci olurlar, etraflarına nur saçarlar. Etraflarına o nurdan feyz alan başka inciler toplanır. Başkaları ise bunlara düşmandır.

Böyle asıl inciden feyz alamayanlar, Hakk'a giden yolu keserler, emirsiz irşada kalkanlar nefsânî konuşurlar.”

•

“Bazı insanlar vardır ki, insanlara değer vermez. Cenâb-ı Hâlik’ımız da ona en yakınlarına değer verdirmez.”

•

“Bayezid-i Bestâmî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurur ki:

‘İlk zamanlar dört şeyi yanlış bilmişim. Zirâ ben O’nu arıyor, arıyor, tanıyor ve seviyorum diye düşünüyordum.

Daha sonra anladım ki, benden önce O beni arıyor, arıyor, tanıyor ve seviyor.”

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (248)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (52)

İnsanın Yaratılışı Hakkında Bir Mesele (4)

İşte senin mübtelâ olduğun bu şeylere göre sana yöneltilen suâller; onunla, senin gönlünün ve zihninin içindeki şeyleri sende harekete geçirmek içindir. Öyle ki artık sen, sendeki ilmin ridâsını giyinir ve bu kolaylık sayesinde boynunda ilâhi gerdanlığı taşır hale gelirsin.

Sonra şöyle buyurulmuştur:

“O gün cehennem de getirilmiştir.” (Fecr: 23)

Suâllerin katı ve ikâb (azâb)ın katı onlara getirilir.

Daha sonra ise şöyle buyurulmuştur:

“O gün insan hatırlar.” (Fecr: 23)

Yani tevbe eder ve pişmanlık duyar.

“Fakat hatırlamanın artık ona ne faydası var?” (Fecr: 23)

Bununla ilgili olarak menfaat ummaktan ve özrünü kabul ettirebilmekten artık ümidini keser.

Daha sonra O'nun emaneti zikredilip, kulun temennisi hakkında şöyle buyurulmuştur:

“Keşke âhiretim için önden iyi ameller işleseydim!’ der.” (Fecr: 24)

Yani; bugün için.

Ardından onun uğratılacağı azap da zikredilerek şöyle buyurulmuştur:

“Artık o gün, O'nun ettiği azap gibi hiç kimse azap edemez.

O'nun vurduğu bağ gibi hiç kimse bağ vuramaz.” (Fecr: 25-26)

Hiçbir azap O'nun uğratacağı azap gibi değildir, hiçbir bağ da O'nun vuracağı bağa denk değildir.

O'nun azabı ateştir, feryatlardır, çılgınlardır ve Hamîm'dir. Yiyecek ve içecekleri ise zakkumdur.

Prangalara, zincirlere ve kelepçelere bağlanırlar, ağızlarının üzerine bukağıdan gem vurulur.

Onların bağları da ateştedir, elbiseleri de ateştedir:

“Onların üzerine ateşten elbiseler biçilmiştir.” (Hacc: 19)

Daha sonra ise itminan ehline yönelik olarak şöyle buyurmuştur:

“Ey mutmainne olan nefsi!

Dön Rabb'ine; sen O'ndan râzı, O senden râzı olarak...” (Fecr: 27-28)

Bu, bizim başlangıçta kendisini tavsif ettiğimiz üçüncü tabakadır. Azîz ve Celîl olan Allah, kendisine ulaşan yolunu işte ancak buna açmıştır.

Onların da birtakım tabakaları vardır.

Nitekim hem nebilerden, hem resullerden kılınanlar onlardandır.

Nebiler de onlardandır.

İctibâ yoluyla seçilmiş veliler de onlardandır.

Umum veliler dahi onlardandır.

Onlardan her tabaka içinde öne çıkıp daha da ileri geçen bir kesim vardır. Kimileri dereceleri bakımından kimilerinden daha da yükseğe çıkarılır.

Her biri Rabb'lerinden kendilerine ulaşan mânevi hisse ve ilâhi zevkle öne geçirilmişlerdir, memnuniyetleri ancak O'nunla kaimdir.

Akıl sahibi olarak yükselmek O'nun minnetinden, mânevi hisse ve ilâhi zevkle yükselmek ise O'nun dilemesindedir.

Bu dünyada O'nun risâletine, nübüvvetine ve safvetine (Mânevi temizliğine) ehil olarak tâyin edilmiş üç topluluk vardır. Hepsi de muhtedilerden, yani hidayet ehлиндendir.

Seçilmişler ise zamanın üç farklı döneminde gelmiştir.

Şu kadar var ki, O'nun dini melekesinin ve izzetinin şerefleşmesine; mülk sahiplerine, kullara, ilâhi vergiye ehil olanlara, ruhlara, ilâhi nimetlere, altınlara, gümüşlere, cinlere, şeytanlara, mânevi rahatlıklara, uçuşlara ve tüm ilâhi mülklere nazaran, ondaki şeylerin tümü onlardan sadece biri aracılığıyla gerçekleşir.

Daha sonra ise şöyle buyurulmuştur:

“İşte bu bizim sana lütfumuzdur. Onu hesapsız bir şekilde (onlardan) dilediğine ver, dilediğine verme!” (Sâd: 39)

Ardından şöyle buyurulmuştur:

“Şüphesiz ki bizim katımızda onun için gerçek bir yakınlık ve ulaşılabilecek güzel bir makam vardır.” (Sâd: 40)

O'nun üzerinde hiçbir kötülük ve fenalık olmadığı haber verilmiş; O'na olan yakınlığı ve güzel bir dönüfle cennete varacağı zikredilmiştir.

İşte bunlar ona sunacağı ilâhi vergiler ve mânevi mülklerle ilgili haberlerdir.

Hasan el-Basrî'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

“Allah'ın 'bi-gayri hisâb = hesapsız' kavliyle nimetlerini kendisine tâbi kıldığını bildirdiği Süleyman Aleyhisselâm'dan başka bir kimse yoktur.”

Şu kadar var ki, ikincisi de bizzat İsâ Aleyhisselâm'dır; hiç şüphe yok ki o aslı itibarıyla dünyadan da, zevceden de, çocuktan da, evden de, izi üzere yeryüzünde salih bir kimsenin karar kılmasından da ârî ve berîdir.

Onun evi, gecenin üzerindeki örtüsü; yemeği yeryüzünün bitkileri, içeceği menba suyu idi. Yeryüzünden bir ilâhi sözle onu sıyırıp çekmişti. Işığı ve kandili ay ve güneşti. Kisvesi değneği ve ince elbisesi, efendiliği ise eriştiği saâdeti ve (tâkip edilmesi gereken) iki ayak iziydi.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (181)

Saînüddin Ali Türkî -Kuddise Sırruh- (2)

Hâtemü'l-Evliyâ Olan Zâtın Mânevi ve Uhrevi Ciheti:

1338 yılında vefat etmiş olan Saînüddin Ali Türkî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Fusûsu'l-Hikem**” kitabı'na yazdığı şerhte, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın mânevi ve uhrevi cihetini beyan etmek üzere şöyle buyurmuşlardır:

“Hâtemü'l-evliyâ, O'nun sırlarını asıldan alan, onun (Muhammed Aleyhisselâm'ın) risâlet ve nübüvvet mertebesine bizâtihi vâris olan velidir. O'nun kuşattığı mertebeleri müşâhade eder. Tarif ettiğim gibi, bunların her ikisi de has ve hususidir. Her ikisinin Hâtemü'l-evliyâ'lığı da başka türlü değil, ancak gizli sırlarla ve mânevî hakikatlerle, has ve husûsi bir şekilde zuhur etmiştir.”

“O (Hâtemü'l-evliyâ) Hâtemü'r-rusul olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in güzelliklerinden bir güzelliştir.

‘Rabb’imiz! Bize dünyada da güzellik ver, ahirette de güzellik ver!’ (Bakara: 201)

Buyruğundaki geriye bırakılma buna hamledilir. Dünya hasenesi Hâtemü'n-nübüvve olduğu gibi, ahiret iyiliği ile murâd edilen de Hâtemü'l-velâye'dir.” (“Şerhü'l-Fusûs li-Saînüddin et-Türkî”; Hacı Mahmud Ef., no: 2226. 88^b - 89^a yaprağı.)

Bu zât-ı muhteremin beyanlarında çok ince sırlar var.

Şöyle ki;

Hâtemü'l-evliyâ'nın, Allah-u Teâlâ'nın sırlarını asıldan aldığını beyan buyurmaktadır. Tek kelime ile bunun mânâsı, Allah-u Teâlâ kendi esrârını ona duyuruyor.

“O Muhammed Aleyhisselâm'ın risâlet ve nübüvvet mertebesine bizâtihi vâris olan velidir. Onun kuşattığı mertebeleri müşâhade eder.” buyurarak intikali haber veriyor.

Tam vâris demek; “Allah-u Teâlâ onun nurunu olduğu gibi ona intikal ettirmiş.” demektir.

Nitekim Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Fütûhü'l-Gayb**” adlı eserinde buyurur ki:

“O resul ve nebilerin vekilidir, peygamberler bunu vekil etmişlerdir.” (33. Makale)

Bunun da mânâsı, o bizzat onların vazifesini görüyor. Çünkü risalet ilâhî hükümleri duyurmak ve tebliğ etmektir. Bundan daha güzel tebliğ mi olur? Meselâ bir insan bir şehirde irşad yapar, çok çok yapsa bir beldede yapar, amma beldelere nasip olmaz. Bu nur beldelere yayıldıkça, hiç kimsenin yapamayacağı cihadı bunların yaptığı artık belli olmuş oldu.

Nasıl ki Allah-u Teâlâ bütün mükevvenâtı kuşatmışsa, ona da ona âit olan vazifeleri mânen kuşattırıştır.

Onu hususiyetine almış, hususiyetini lütfediyor ve onu öylece idare ediyor.

Ali Türkî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtemü'l-evliyâ'nın Hâtemü'r-rusul olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in güzelliklerinden bir güzellik olduğunu beyan buyurmaktadır. Yani ona ihsan ettiğini ona da ihsan etmiştir.

Bakara Sûre-i şerif'inin 201. Âyet-i kerime'sindeki ahiret hasenesinin **“Hâtemü'l-velâye”** olduğunu beyan etmesi; ona ahirette vazife verecek ve ona göre iş gördürecek. O O'nun maiyetindedir, O onu kullandıracak. Yani dünyada onu kullandırıyordu, ahirette de onu kullandıracak, dilediğine dilediğini verecek. O onların oradaki hizmetçisidir. Bir padişahın yanında hususi hizmetçileri bulunur. O ise O'nun hizmetçisidir. O dilediğini yapar. Nazarı nerede ise, nereye nazar ederse her şey oradadır.

Arzettiğimiz bu mevzular çok hassas, çok incedir, Hakk'a taalluk eden meseledir.

Aslâ hiçbir menfaate tevessül etmezler.

•

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Kitâbu'r-Riyâze”** isimli eserinde; Allah-u Teâlâ'nın bu kulunu nasıl bir himaye ile koruduğunu, ondaki şehvânî hareketleri nasıl yokettiğini ve onda zuhur eden bu aklın **“Ulû'l-elbâb”**dan başka bir şey olmadığını çok açık bir biçimde beyan ederek şöyle buyurmuştur:

“Allah ile düşündüğünü, Allah ile konuştuğunu, Allah ile işittiğini, Allah ile baktığını ve Allah ile yürüdüğünü tasavvur dahi edemediğimiz bir kulun; dünya diyârındaki meşguliyeti, eserleri ve hareketleri acabâ nasıl olur!

Onunla konuşan dedi ki: Bu nasıl olur?

Buyurdu ki: Allah'ın kendisinde gizlendiği bu kul; O'nun idare ettiği, koruduğu, gözettiği ve kendi adına hareket ettirdiği bir velidir. Nitekim O, onun içindeki şehvetleri öldürüp, onu bizzat kendi ortaya koyduğu şeylerin içinde bulundurur. Onu kendi Nur'u ile açıp, zorlukları kendisine kolaylaştırır. Onda Ulû'l-elbâb'ı meydana getirerek; sebepler, ilâhî himmet ve idrak hususunda da kendisine istimdat eder. O da konuşurken hikmetle konuşup, tefekkürle açıklar.

Bakarken ibretle bakar. Yürürken heybetle yürür. Tutarken kuvvetle tutar. O onun kalbini lüzumsuz düşüncelerden meneder, ilâhî tedbir ile ilgili işlerde de ondan selbeder. İşte bunların hepsi, hakikatiyla Kitap'ta ve haberde mevcuttur." ("Kitâbu'r-Riyâze ve Edebü'n-Nefs", Es'ad Efendi, no.: 1312, 10^b-11^a yaprağı.)

Bu intikâl, Hâtem'den Hâtem'e intikâldir. Çünkü bu intikâl olmasa bu vazife olmaz. O intikâl ile onun vekâleti, onun vazifesi yapılıyor, ikinci bir vazife yok. Hiç şüphesiz ki bu da Allah-u Teâlâ'dan geliyor. Hâtem-i enbiyâ'yı çekmiş vazifeyi vermiş. Onu da çektiği zaman bu vazife Hazret-i Mehdi'ye kalacak.

•

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hâtemü'l-evliyâ'nın yanında gizli bulunan "**Hikmetü'l-ulyâ**"nın, bâtinî hikmetlere has olan hangi ilim çeşitlerini ihtivâ ettiğini beyân ederek; bu hikmeti elinde bulunduran bu zâtta Hazret-i Kur'an'ın ilminin bütününüyle toplanacağına işâret etmiş ve bu hâliyle ona neredeyse nübüvvetin başka bir yönden tevdi edileceğini haber vermiştir:

"Kişinin şu iki tedbiri görmesi, dünya ve ahiret işlerine göredir: Bunlardan biri zâhirî hikmetlerdir. Bâtinî hikmetlere gelince; 'Başlangıç ilmi'dir. Bu ise; gerek O'nun mülkünün zuhur etmesi, gerek O'nun Rubûbiyet'inin zuhûr edişi, gerek O'nun tedbir ve takdirinin zuhûra gelmesi, gerek O'nun yaratışının izhârı, gerek sevap ve ikâb diyârının ve hidayet ve ubûdiyet diyârının tezâhürü ve gerekse bizdeki ahlâkın izhârı ile, Allah'ın var olduğunu ve O'ndan başka bir şey olmadığını ona mütalâa ettiren 'Hikmetü'l-ulyâ'dır. Bu 'Hikmetü'l-ulyâ' bu ilim türlerini kimde toplamışsa, Allah Kur'an'ın ilmini onda toplamıştır.

İşte bu sebeptendir ki, 'Ona başka bir yönden nübüvvet dercedilmiştir.' de denilebilir.

Bunun içindir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

'On iki peygamber ümmetinden olmayı temenni ederler.'

Yâni bu sınıfa denk olmayı temenni ederler..." (Veliyyüddin: 770 no.'da kayıtlı, Tirmizî'ye âit isimsiz bir risâlenin 199^b yaprağı'ndan naklen.)

Burada gizli bir sır var. Niçin temenni ederler? Bu hususta Sultan Veled -kuddise sırruh- Hazretleri'nin beyanı da şöyledir:

"Bu yüzden Musa Aleyhisselâm:

"Keşke ben Muhammed'in ümmetinden olsaydım!" buyurmuştur.

Onun bu temenniden maksadı, lâlettayin bir ümmet değil, Muhammed'in nurundan varolmuş ve onun can ve dilinden bitmiş ve sanatını mükemmel öğrenmiş olan bir ümmet, bir oğul, bir talebe olmaktır." ("Maârif" s. 143)

Bu da bir sırdır. Allah-u Teâlâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e nurunu verdi ya, işte o nurdan nur alan, onun nuru ile nurlanan ümmettir. Yoksa umum ümmete şâmil değildir.

Bu da intikal ve veraset oluyor. Dâire burada tamamlanıyor. Onların temenni ettiği ümmetlik de işte bu idi.

Allah-u Teâlâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e nübüvvetine göre tecellî etmiş, Hâtem-i velî'ye ise velâyetine göre tecellî etmiştir. Çünkü herbirinin kalbinin vüs'atı ayrı ayrıdır. Onun kalb-i nebevîleri ilâhî tecelliyâta ne kadar mazhar olsa taşmaz. Niçin? Onu öyle yarattığı için. Hâtem-i velî de taşmaz. Ona göre ona vermiştir. O hiçbir şeyi kendisine benimsemez. Hiçbir şeyi benimsemediği için çekirdek çatlamaz, neşv-ü nemâ verir. Çünkü o Allah-u Teâlâ'nın himâyesinde yürüyor, onu O yürütüyor, O koruyor. Bir an bıraksa mahvolur. Bütün bu icraatlar hep O'nun himâyesi, O'nun koruması altında oluyor. Daha doğrusu onu O idare ediyor. Ona dilediği bilgileri veriyor, gizli sırları sızdırıyor. O da o gizli sırlara bakıyor, gördüğü kadar yürüyor. Biliyor, taşmıyor. Niçin taşmıyor?

Hükümsüz olduğu için taşmıyor. Hiçbir şeyi nefesine mâletmediği için taşkınlık yapmıyor. Belki çok şey biliniyor amma taşma yok.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Hâtem-i Enbiya Muhammed Aleyhisselâm ve Ashâb-ı Kiram (6)

Muhacirler (2)

Bedir savaşına hazırlanırken Ashâb-ı kiram'ı ile istişare yapmıştı. Onlar da kendilerine nasıl değer verildiğini görerek fevkalâde mahzuz olmuşlar ve şöyle söylemişlerdi:

“Yâ Resulellah! Allah sana ne emrettiyse yerine getir. Bize denizi geçelim desen, seninle birlikte geçeriz. Dünyanın öbür ucuna gidelim desen, seninle beraber gideriz.

Kavminin Musa Aleyhisselâm'a dediği gibi: ‘Sen ve Rabb’in varın savaşın, biz burada oturacağız’ demeyiz, fakat biz deriz ki ‘Sen dilediğin yere git, seninle beraber olacağız.’

Bir defasında Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hazret-i Ömer - radiyallahu anh- Efendimizin elinden tutmuştu.

“Yâ Resulellah! Sen bana canımdan başka her şeyden daha sevgilisin.” deyince buyurdular ki:

“Hayır! Hayatım kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, ben sana canından daha sevgili olmadıkça imanın kemâle ermez.”

Bunun üzerine Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-:

“Öyle ise, şu anda yâ Resulellah! Sen canımdan da sevgilisin.” diyerek bağlılığını ifade etti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Yâ Ömer! Şimdi imanın kemâle erdi.” buyurdular. (Buhârî, Tecrid-i sarîh: 2069)

Resulullah Aleyhisselâm’ı bu derece sevmenin mükâfatı da unutulacak gibi değildir.

Bu en yüksek mertebedir. **“Peygamberlerle beraber olmak”** mertebesidir.

Bu ne muhabbet ihtişamıdır ki, gören âşık görmeyen âşık.

•

Enes -radiyallahu anh- anlatıyor:

Resulullah Aleyhisselâm’a bir zât gelerek: **“Kıyamet ne zaman kopacak Yâ Resulellah!”** dedi. Resulullah Aleyhisselâm ona: **“O gün için ne hazırladın?”** diye sordu. **“Farz namazlardan, oruçlardan, sadakalardan başka fazla bir ibadetim yoktur. Fakat Allah ve Resul’ünü çok seviyorum.”** deyince şöyle buyurdu:

“Sen sevdiğinle berabersin.” (Tirmizî)

Hadis-i şerif’i rivâyet eden Enes -radiyallahu anh- der ki:

“Biz Resulullah Aleyhisselâm’ın bu sözüne sevindiğimiz kadar hiçbir şeye sevinmemiştik. Ben de Resulullah Aleyhisselâm’ı, Ebu Bekir’i ve Ömer’i seviyorum ve bu sevgim sebebiyle onlarla beraber olacağımı umuyorum.”

•

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz’den rivâyete göre bir kimse Resulullah Aleyhisselâm’a gelerek:

“Yâ Resulellah!

Ben seni kendi çocuğumdan, hatta kendi canımdan da çok seviyorum. Öyle ki evde otururken sen aklıma gelince, hemen gelip seni görmeden duramıyorum. Fakat beni düşündüren bir mesele var. İkimiz de öldüğümüzde sen cennete girecek ve Peygamber katına çıkacaksın. Ben ise cennete girersem bile seni göremeyeceğimden korkuyorum.” dedi.

Resulullah Aleyhisselâm ona cevap vermedi. Daha sonra şu Âyet-i kerime nâzil oldu:

“Kim Allah’a ve Peygamber’e itaat ederse; işte onlar Allah’ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, siddıklarla, şehidlerle, sâlihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel birer arkadaşlırlar.” (Nisâ: 69)

•

Sa’d bin Muaz -radiyallahu anh- Bedir gününü Resulullah Aleyhisselâm’a gelerek:

“Yâ Resulellâh!

İstersen sana bir gölgelik yapalım ve binek hayvanlarını da hazırlayalım, sen orada otur. Biz düşmanla savaşalım. Eğer Allah bizi düşmana galip getirirse ne âlâ! Zaten istediğimiz de budur. Yok eğer aksi olur da mağlup olursak, sen hayvanına biner, Medine’ye dönersin. Oradakiler de seni en az bizim kadar sevmektedirler. Eğer senin harbe katıldığını bilselerdi, harpten geri kalmazlardı. Allah seni onlarla kuvvetlendirdi. Onlar sana yardımcı olur, seninle beraber savaşlırlardı.” dedi.

Resulullah Aleyhisselâm onun bu sözlerinden çok memnun oldu ve ona hayır duâda bulundu. Daha sonra Resulullah Aleyhisselâm’a, altında oturacağı bir gölgelik yapıldı.

•

Bir yahudi âilenin çocuğu olan Talha bin Benâ -radiyallahu anh- Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanına gelince, hemen ona sarıldı ve ayaklarını öpmeye başladı. Sonra da:

“Dilediğin şeyi emret, her ne dersen yapacağım.” dedi. Resulullah Aleyhisselâm çocuğun bu şekilde konuşmasına hayret etti ve:

“Git babanı öldür!” buyurdu.

Çocuk Resulullah Aleyhisselâm’ın emrini yerine getirmek üzere geri dönüp huzurdan çıktı. O zaman Resulullah Aleyhisselâm Talha -radiyallahu anh-i tekrar çağırarak:

“Sakin böyle bir şey yapayım deme! Çünkü ben akrabalık bağlarını kesmek için gelmedim.” buyurdu.

Bu hadiseden sonra Talha -radiyallahu anh- hastalandı. Resulullah Aleyhisselâm soğuk ve bulutlu bir kış gününü onu ziyarete gitti. Geri döneceği zaman annesine:

“Talha'nın durumunu hiç de iyi görmüyorum. Ölmesi yakındır. Öldüğünde bana haber verin de cenazesinde hazır bulunup, namazını kıldırayım ve hemen defnedin.” buyurdu.

Resulullah Aleyhisselâm Sâlim bin Avf oğullarının yurduna henüz varmamıştı ki Talha -radiyallahu anh- ruhunu teslim etti.

Ölmeden önce:

“Ölünce beni hemen gömün ve Rabb'ime kavuşturun. Resulullah Aleyhisselâm'ı çağırmayın. Benim yüzümden yahudilerin ona bir kötülük yapmasından korkarım.” demişti.

Resulullah Aleyhisselâm'a ancak ertesi sabah haber verilebildi. Vefat haberini duyar duymaz gitti. Talha -radiyallahu anh-in mezarı başında durdu. Ashâb-ı kiram da saf bağladılar. Ellerini açarak:

“Allah'ım! Sen ondan hoşnut ol, o da senin rahmetine kavuşsun.” diye duâ etti. (Taberânî)

•

Abdullah bin Huzâfe -radiyallahu anh-i alaycı ve çirkin hareketleri var diye Resulullah Aleyhisselâm'a şikâyet ettiler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

“Onunla uğraşmayın. Siz onun içini bilmezsiniz. O Allah'ı ve Resul'ünü sever.” buyurdu.

•

Abdullah bin Zül-Bicâdeyn -radiyallahu anh- Medine'de vefat etti. Yıkanıp kefenlendikten sonra, tabutu omuzlara alınınca Resulullah Aleyhisselâm:

“Onun nâşını güzelce taşıyın. Allah da ona hoş muâmele etsin. Çünkü o Allah ve Resul'ünü seviyordu.” buyurdu.

Mezar kazılırken de:

“Mezarını genişçe kazın ki, Allah ona bol rahmet ihsan etsin.” buyurdu.

Ashâb-ı kiram'dan bazıları:

“Yâ Resulellah! Ölümüne üzüldün.” dediler.

“Evet. Çünkü o Allah ve Resul'ünü seviyordu.” buyurdu. (İbn-i Mâce)

Radiyallahu anhüm ecmaîn.

İSLAM İLMİHALİ

Ölümün Hakikati Cenaze İşleri ve Berzah Hayatı (10)

Üç Sınıf İnsan:

Ölmek üzere olan “Hâlet-i nezi”deki insanlar üç sınıfa ayrılır:

a- Mukarrebler:

Bunlar Hakk katında yakınlık kazanmış, manevi olgunluğa erişmiş olan sabikun, yani öncülerdir.

Allah-u Teâlâ onlar hakkında Âyet-i kerime’lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Ölen kişi Allah’a yaklaştırılanlardan ise; ona rahatlık, güzel rızık ve Naim cenneti var.” (Vâkıa: 88-89)

Bu gibi kimselerin cennette yerini görmeyince, cennet çiçeklerinden bir dal gelip onun kokusunu koklamayınca ruhunun kabzolunmayacağına dair muhtelif Hadis-i şerif’ler vardır.

O kişiye Âyet-i kerime’deki bu müjde verildiğinde Allah-u Teâlâ’ya ulaşmak ister, Allah-u Teâlâ ise onun kendisine ulaşmak istemesinden çok daha sevinç duyar.

Bu gibi kimseler taraf-ı ilâhiden şu hitapla taltif edilirler:

“Ey mutmain olan nefis!

Sen O’ndan râzı, O senden râzı olarak dön Rabb’ine. Gir salih kullarımın içine, gir cennetime!” (Fecr: 27-28-29-30)

Bu hitap ona hem vefat anında hem de kıyamet gününde söylenir.

Mutmain nefis; Hakk’ta karar kılmış, yakîn serinliğinin yatıştırmış olduğu nefistir.

Allah’ımızdan bizleri de o mübarek kulları ile beraber haşretmesini, onların maiyetlerinde bulundurmasını niyaz eyleriz.

“Ey Rabb’imiz! Ruhumuzu iyilerle beraber al!” (Âl-i imran: 193)

b- Ashâb-ı Yemin:

Bunlar amel defterleri sağlarından verilen müminlerdir. Ruhları alınırken bunlar da bir sıkıntı görmezler.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

“Eğer sağcılardan ise; ‘Ey sağcı! Sana sağcılardan selâm!’ denir.” (Vâkıa: 90-91)

Can boğaza gelmiş durumdaki mümin o selâmı kemâl-i meserretle alır ve rahatlar, dostluğun ünsiyetini hisseder.

Onların bir mükafatı da meleklerin iltifatlarıdır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

“Rabb’imiz Allah’tır deyip, sonra da doğru yolda sebat edenlerin üzerine melekler iner ve derler ki:

(Ölümden) korkmayın, (dünyada bıraktıklarınızdan dolayı da) tasalanmayın, vaad olduğunuz cennetle sevinin!” (Fussilet: 30)

“Biz dünyada da ahirette de sizin dostlarınız.

Çok bağışlayıcı, çok rahmet edici Allah’ın bir fazl-u keremi olarak canlarınız neyi isterse hepsi sizindir, ne isterseniz hepsi sizin!” (Fussilet: 31-32)

Melekler böylece onların bu yeni hayata intibakları sırasında onlara yardımcı olurlar.

Kabirdeki yalnızlıklarında, Sur’a üfürülüş esnasındaki durumlarda kendilerini teselli edeceklerini, Allah-u Teâlâ’nın kendileri için her türlü üzüntü ve kederden yana emniyet altında olmayı takdir buyurduğunu müjdelerler.

Diğer bir Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

“Onlar meleklerin:

‘Selâm sizin üzerinize olsun. Yapmış olduğunuz iyi işlere karşılık cennete girin!’ diyerek iyilikle canlarını aldıkları kimselerdir.” (Nahl: 32)

Onlar ki, şirkten, şüpheden, her türlü kötülüklerden arınmışlar ve böyle bir takdir ve övgüye layık olmuşlardır.

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTI'NİN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (94)

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz'in Münafıklara Karşı Savaşı:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, âhirete teşrif buyurunca, münafıklar sevindiler. Mekke ve Medine halkından bazıları dinlerinden döndüler. Bu hava içerisinde valilere itaat etmemeye başladılar. Kadınları da Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ölümü dolayısıyla şenlikler yapıyor, defler çalıyorlardı.

Ashâb-ı kiram bu feci durum karşısında sabr-u tahammül edemediler, hepsi mescidde toplandılar. Birtakım istişarelerden sonra Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in huzuruna çıktılar ve şöyle söylediler:

"Münafıklar işi azıttılar, çeşitli hakaretlerde bulunuyorlar. İzin verirsiniz onlarla harp edelim, hemen hazırlıklara başlayalım." dediler.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- minbere çıkıp şu hutbeyi irad buyurdu:

"Ey Allah'a inananlar. Her kim Hazret-i Muhammed'e tapıyorsa, bilsin ki o öldü. Her kim onun Rabb'ine tapıyorsa bilsin ki O diridir. Ortağı yoktur. Münafıklar kötülüklerini açıkça yapıyorlar. Valilere karşı gelip öldürüyorlar. Biz bu işe önem vermezsek onlar kuvvetlenir, onun için yemin ederim ki bu günden sonra onlarla harp edeceğim."

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- ayağa kalkıp:

"Ey Resulullah'ın halifesi!

Bu iş kolay değildir. Usame -radiyallahu anh-e de haber gönderin o da askerleri ile beraber gelsin." dedi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-:

“Usame’ye ihtiyacımız yoktur. Burada hazır olanlar münafıklar için kâfi gelir. Allah’ın izniyle mürtetlerin hakkından geliriz.” buyurdu.

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anh- diyor ki:

“Biz birkaç yaşlı Ashâb minberin dibinde oturmuştuk, harbe gitmek gayesiyle oturuyorduk. Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in hutbesinin tesiriyle arslanlar gibi kükrüyorduk. O esnada on bin kadar asker silâhlandı geldi. Ebu Bekir -radiyallahu anh- Halid bin Velid -radiyallahu anh-i ordu başına seçti. Cümlesini Allah-u Teâlâ’ya emanet ederek mürtetlerin üzerine gönderdi.

Halid bin Velid -radiyallahu anh- Allah’ın yardımını ile Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in valisini şehit edenleri öldürdü, ellerine kına yakıp def çalan kadınların da cezalarını verdi.

Yapmış olduğu bu çok lüzumlu siyaseti karşısında diğer dinlerinden dönenler gelip Halid bin Velid -radiyallahu anh-in huzurunda ağlamaya başladılar. Özür dileyerek, Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-e birtakım af mektupları yolladılar. “Halid bin Velid -radiyallahu anh-i üzerimize gönderme!” diye sığındılar.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-:

“Ben iki cihan serveri Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem-den duydum:

“Halid, Hazret-i Allah’ın bir kılıcıdır. Haksız yere hiçbir zaman kan dökmez.” buyurdu.

Şimdi aman dilediğinize göre, itaat edeceğinize söz veriyorsanız, Halid bin Velid size artık zararlı olmaz.” buyurdu.”

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Halid bin Velid -radiyallahu anh-i geriye çağırdı, kendisine çok ikramlarda bulundu.

Medeniyet Yazıları - 4

“Kibirliye Karşı Kibir Sadakadır” (Hadis-i Şerif)

“Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler.”
(Maide: 54)

Gençlerine aidiyet hissi veremeyen, Batı’nın sahte medeniyetine karşı “Başları dik ve güçlü” bir nesil çıkartamayan hiçbir millet dünyanın karşısına yeniden bir medeniyetin temsilcisi olarak çıkamaz.

Ağustos ayında yapılan İDEF'21 Savunma Sanayii Fuarı Türk Savunma Sanayii'nin gelmiş olduğu seviyeyi gösteren görsel bir şölen gibiydi.

Batı ülkelerinin adı konulmamış bir silah ambargosu altında bulunan Türkiye neredeyse her türlü harp silah ve mühimmatını kendisi yapmak için büyük bir işe girişmiş durumda. Birçok silah ve mühimmatımızı kendimiz yapar hale geldik. "Milli Muharip Uçak", "Uçak motoru", "Uzun Menzilli Hava Savunma Sistemi" gibi bazı büyük sistemleri ve motorları da yapmak için var gücümüzle çalışıyoruz.

Ancak bu gelişmeleri tehdit eden yahut sekteye uğratması muhtemel bir derdimiz var. Zaten zar zor yetişen gençlerimizi, artan bir ivmeyle Batı'ya kaptırıyoruz. TUSAŞ Genel Müdürü'nün her konuşmasında "Mühendis sayımızı şu kadar adete çıkartacağız" diye açıklama yaptığı bir ortamda maalesef hemen her firmamızdan yetişmiş elemanlarımız işi bırakıp Batı'ya gidiyor. Daha üniversite sıralarında okuyan gençlerimizin kafasında Avrupa'ya gitmek var. Almanya'nın ülkesine gelmek isteyen doktorlar için özel bir birim oluşturduğu söyleniyor. Durum alarm zillerinin çalmasını gerektirecek kadar ciddi.

Bunun altında yatan dört sebep var:

Birincisi; "Medeniyet Yazıları" başlığı altında kaleme aldığımız yazılarda bahsetmeye çalıştığımız "Manevî işgal" ve "Eğitim-algı sistemimizdeki eksiklik" sebebiyle "Kibirli Batı"ya karşı gençlerimize "Üstün medeniyet algısı" ve "Aidiyet duygusu" verememiş olmamızdır.

İkincisi; Komünist Rusya'daki kadar olmasa da nispeten kapalı bir sistemin kalıntıları üzerinde devam eden devlet aygıtındaki "memur zihniyeti"nin halen devam etmesi, bu sebeple inisiyatif alarak bir şeyler yapmaya çalışmanın halen bir maliyetinin olması ve bu yapı yüzünden gençlerimize fikirlerini ve projelerini gerçekleştirmesi için gerekli ortamın sunulamamış olmasıdır.

Üçüncüsü; maddi olarak Batı'nın çok daha yüksek paralar vermesidir.

Dördüncüsü; ülkedeki keskin siyasî kutuplaşmadır.

O halde ne yapmamız lâzım?

Birinciden ve en önemlisinden başlarsak; "Üstün Medeniyet Algısı"nı lehimize çevirebilmek için en kısa zamanda "**Kibirliye karşı kibir, sadakadır.**" Hadis-i şerif'i düsturunca "Kibirli Batı"nın bir silah gibi kullandığı üstünlük algısı yayan üslubunu onlara karşı kullanarak "Batı Medeniyeti" denilen ucubeye karşı etkili ve şiddetli bir "taarruz" yapmamız lâzım. Her fırsatta, her platformda "Batı'nın vahşetini, soykırımlarını, insanlığa huzur getirmedini, kendisinden olmayan milletlerin insanlarına sömürgeci zihniyetle, menfaat noktasından yaklaştığını; buna karşılık bizim medeniyetimizin sahip olduğu insanlığı, Batı gibi menfaatperest bir medeniyet olmadığını, insanlığa huzur ve saadet getirdiğimizi... buna mümasil konularda bir algı propagandası yapmamız lâzım; üniversitelerimizde, liselerimizde, Batı'nın vahşet

ve soykırımlarını, insanlık suçlarını müstakil ders olarak okutmamız lâzım. (İnsanımıza bir aidiyet ve hedef verebilirsek, bu durum ahlâk ve fazilet noktasında da ilerlememize katkı verecektir.)

Milletlerin kültürleri, zihniyetleri lisanlarına, kelimelerinin arka planlarına yer etmiştir. İş icabı sürekli İngilizce gibi bir yabancı dilde konuşan, yabancı dilde bir şeyler dinleyen bir gencimizin bu dilin arka planındaki kibirin, “Batı üstündür” algısının, menfaatperestliğin tesirinde kalmaması için çok bilinçli olması gerekmektedir.

Zaten aidiyet duygusu veren bir eğitim sistemimiz yok, bir de bu bombardımana maruz kalan gençlerimizi kaybediyoruz.

Âyet-i kerime’de Allah-u Teâlâ sevdiği milletin vasıflarından bahsederken şöyle buyuruyor:

“Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı ‘BAŞLARI DİK ve GÜÇLÜ’dürler.” (Maide: 54)

Bu kâfir Batı’ya karşı başları dik ve güçlü bir nesil yetiştirmek için acil eylem planlarına ihtiyacımız var.

İkinci konu hakkında önce Rusya’dan bir haberi dikkatinize sunmak istiyoruz: *“Rusya usulü çalışma kültürü: Hiçbir inisiyatif cezasız kalmaz!... Rusyalıların çalışma anlayışında Sovyet mantalitesinin hala belirleyici olduğu... Araştırmacılar, bunun otoriter ve bürokratik eğilimlerin baskın olduğu ve inisiyatifi dışarıda bırakan bir tecrübe olduğuna dikkat çekiyor ve Rusçadaki meşhur deyimde atıfta bulunuyor: ‘Hiçbir inisiyatif cezasız kalmaz.’”* (Türkrus.com, 21.8.2021)

Türkiye’de de maalesef benzer bir yapı var. Bir şeyler üretmek, kendisini geliştirmek isteyen bir kimse genelde amacına ulaşamıyor, ulaşanların da birçok engeli aşması gerekiyor. Bu yüzden birçok gencimiz bu zihniyetin hakim olduğu devlet kurumlarında, şirketlerde köreliyor, yahut gözünü Avrupa’ya diyor.

Acil olarak bu duruma da bir çözüm bulunması lâzım. İnisiyatif almak isteyen gençlerimizin önünün açılması, onlara imkân sunulması lâzım.

Özellikle teknoloji üreten kurumlarda zihniyet değişimi için, olumsuz kurumsal kültürleri yıkmak için sürekli, düzenli seminerler vermeli, bir şeyler yapmak isteyenleri keşfetmek ve ülkemize kazandırmak için “teknoloji müfettişleri” istihdam etmeliyiz.

İlk iki konu halledilirse üçüncü ve dördüncü konu çok büyük problem olmayacaktır. Gençlerimize bir hedef ve ideal verebilirsek maddî vb. konular ikinci planda kalacaktır. Yine de bu sorunlara da kafa yorulmalıdır.

Gençlere tavsiyemiz ise şudur ki; soykırımcı, sömürgeci, zalim ve kâfir Batı’ya karşı **“başınız dik ve güçlü”** olun. Batı ülkelerini bu güzel vatana tercih etmeyin. Unutmayın ki bu vatanın ve ordusunun kuvvet bulması için yapılan her çalışma bir cihad mesabesindedir. Bunun gibi küffarın kuvvetlenmesine yol açan bir işin içinde olmanın da vebali vardır.